BEYAZ DİZİ

Yeni Umutlar

2

Rastlantı

Jennifer Rose

Rastlantı

Kendisine önerilen iş yolculuğu aslında çok cazipti. Ama İsviçre, Eileen için yalnızca uğradığı kalp kırıklığından bir kaçıştı. Cenevre'de, Marsden Reklam Ajansı'nın en girişken yöneticisine çevirmenlik ve sekreterlik yapacaktı. Belki böylece işlerine gömülüp başarısız evliliğini ve acılarını unutabilirdi...
Ve bir rastlantı sonucu hayatına Matt Edwards girdi. Nihayet eski bir düş gerçeğe dönüşmüştü. Oysa Eileen'in kırık kalbinin ona hiç unutturmadığı bir şey vardı... Düşler kâbuslara da dönüşebilirdi!

Katedralin çanları saat sekizi vurdu...

Eileen yol tarifini iki kez tekrar etti ve ayağındaki yüksek ökçeli ayakkabılarla ne kadar hızlı yürünebiliyorsa o kadar hızlı yürümeye başladı.

Saat çeyrek geçeyi vurduktan birkaç dakika sonra Eileen, Chandelier'ye varmıştı. Uzun boylu yabancı orada yoktu.

Midesi bulanıyordu. Bara oturup, bir kadeh beyaz şarap söyledi. Belki o da geç kalmıştı. Belki de Eileen gecikince onun gelmesinden tamamen ümidi kesip gitmişti.

Uzun dakikalardan sonra o yabancının bir daha hiç gelmeyeceğine karar verdi. Hayatının en büyük macerası acı bir şakaydı...

Rastlantı

Jennifer Rose

BEYAZ DİZİ
Yeni Umutlar

GELİŞİM YAYINLARI

Bölüm 1

Eileen hafta boyunca, Cenevre'ye yapacağı uçak yolculuğunu düşündükçe ürküyor, her gece, kocaman gözlerini göğe kaldırıp çocukça dileklerde bulunuyordu.

Ne olurdu patronu fikir değiştirseydi de onun yerine bir başkasını gönderseydi. Ya da gripten yatağa düşse, ya da başka bir şey olsaydı, herhangi bir şey...

Reklam şirketindeki diğer sekreterler, kendisini bu parlak görevden dolayı kıskanırlarken, Eileen Connor bunları düşündüğü için utanıyordu. Eileen sadece, ocak ayının ortasındaki karlı ve kasvetli New York'tan uzaklaşıp göz kamaştırıcı İsviçre'ye bedava bir seyahat yapmakla kalmayacak, aynı zamanda reklam piyasasında 'En Yakışıklı Muhasebe Müdürü' ünvanının rakipsiz adayı Alan Scott'la da birlikte çalışacaktı.

Ne yazık ki, ne resimlerdeki İsviçre manzaraları, ne de Cenevre Gölü'nden fışkıran ünlü fıskiyenin muhteşem görüntüsü, Eileen'i İsviçre'ye gitmeye heveslendirebiliyordu. Özellikle, uçakla yolculuk etme düşüncesi, içinde karşı koymaya çalıştığı karmaşık duygular uyandırıyordu.

Alan Scott'la birlikte çalışmaya da pek hevesli değildi. Onun o özenle taranmış sarı saçları, anlamlı mavi gözleri, davetkâr gülümsemesi ve yakışıklılığının farkında olan havaları, Eileen'in

kafasındaki 'göz kamaştırıcı erkek' tanımına pek uymuyordu.

Hayır, Alan Scott'la yabancı bir ülkede iki hafta geçirmek düşüncesi Eileen'in yüreğini hoplatmak şöyle dursun, tersine sinirine dokunuyordu. Onun yerine son sekiz ayın tekdüze iş yaşantısını ve geceleri içine gömüldüğü uzun, karmaşık romanları tercih ederdi.

Keith'i hatırlamasına engel olabilecek bir şeylere ihtiyacı vardı. Onu unutturabilecek bir şeyler...

Eileen'in dilekleri ne yazık ki kabul olmamıştı. Patronu onu İsviçre'ye göndermekte kararlıydı. Ana dili gibi Fransızca'yı ve ona yakın da Almanca'yı, yani iki İsviçre dilini de bilen bir sekreteri olduğu için gurur duyuyordu. Eileen'in gelecekte Marsden Reklam Ajansı'na büyük katkılar sağlayacağına ve Alan Scott'a da, Mont Blanc Saat Şirketi'yle iş yapmak konusunda yardımcı olacağına inanıyordu.

New York kentinin yarısı öksürükten kırılırken Eileen'e hiçbir şey olmadı, gribe yakalanıp yatağa düşmedi.

Eileen şimdi Swissair SR 111 uçuş sayılı uçakta, pencere yanındaki koltuklardan birinde oturuyordu. Uçak, Uluslararası Kennedy Havaalanı'nın pistinde kalkış turuna başladığında Eileen her zamankinden daha sıkıntılıydı.

«İyi misiniz?» diye soran bir kadın sesi Eileen'i hayal dünyasından uyandırdı.

Eileen irkilerek sesin geldiği yöne baktı. Hosteslerden biri başında dikilmiş, kendisini sorgularcasına süzüyordu.

Eileen sessizce hayır anlamında başını salladı.

İçinden de hostesin bir an önce uzaklaşmasını diliyordu.

İnce, uzun boylu, kızıl saçlı ve göğsündeki isim rozetinde 'V. Lenke' yazılı hostes, tatlı ve sıcak bir gülümseyişle Eileen'e, «Yanınızda kullandığınız bir ilaç varsa, size havalanmadan önce bir bardak su getirebilirim,» dedi. Hostesin sıcak gülümsemesi bile Eileen'i yumuşatmaya yetmemişti. Donuk bir sesle, «İyiyim, hasta falan değilim,» diye cevap verdi.

V. Lenke, sevimli bir tavırla, «Sonra tekrar gelirim,» diyerek Eileen'in yanından ayrıldı.

Uçak havalanmaya başladığında Eileen'in solukları sıklaşmıştı. Hostes, Eileen'in uçmaktan korktuğunu sanmıştı, ama yanılıyordu. Eileen'in babası Hava Kuvvetleri'nde subaydı. Hava Kuvvetleri mensuplarının çocuklarının birçoğu gibi Eileen de, yürümeden önce uçağa binmiş olmakla övünürdü. Uçağın motorlarının gürültüsü ona müzik sesi gibi gelirdi.

Keith, Amerika'da yaptığı iş yolculuklarından birinde tanıştığı bir hostes uğruna Eileen'den ayrılmıştı. İki yıllık evlilikleri, jet dumanının mavi gökyüzünde bıraktığı izler gibi bir anda havaya karışıp, silinmişti.

Eileen, Keith'in kendisini özleyip özlemediğini merak ediyordu. Birlikte geçirdikleri o güzel günleri ve geceleri hatırlıyor muydu acaba? O anlar Keith için de aynı derecede muhteşem miydi? Hoparlördeki erkek sesi uçuş güvenliği direktiflerini verirken, Eileen bir an için düşüncelerinden sıyrılıp söylenenleri dinlemeye koyuldu. Yapılan anonsu her üç dilde de anlayabilmek, gururunu okşuyordu.

V. Lenke'nin canlı sesi Eileen'i bir kez daha dünyaya döndürdü «Birazdan yemek servisimiz başlayacak,» diyordu kızıl saçlı hostes gülümseyerek. Sonra yemek listesini Eileen'e uzatırken, «Daha önce bir şeyler içmek ister miydiniz?» diye sordu.

Eileen'in içkiyle arası eskiden beri pek iyi değildi. Keith'le mutlu günlerinde, akşam yemeklerinde bir iki kadeh şarapla, partilerde toniği bol, hafif bir cin onun için yeterliydi. Ama Keith gittikten sonra içki insana tüm kontrolünü kaybettirecek bir düşman gibi görünmeye başlamıştı. Oysa şimdi tam bir isyankârlıkla, «Bir Martini istiyorum, extra sek olsun lütfen,» dedi.

V. Lenke gülümsedi. Bu kadının bakışlarında bir çekicilik ve tavırlarında karşısındakine güven veren bir hava vardı.

«Martinilerimiz önceden hazırlandığı için hepsi karışıktır, size sek olmasa da bol zeytinli bir Martini getirebilirim,» dedi hostes. Eileen, «Olur tabii,» dediğinde V. Lenke, «Şimdi daha iyi görünüyorsunuz,» diyerek uzaklaştı.

Gerçekten de Eileen şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Bunda V. Lenke'nin payı büyüktü kuşkusuz. Son sekiz aydır, yani kocasının onu aniden bırakıp gitmesinden bu yana Eileen, bütün hosteslere karşı garip bir antipati duyuyordu. Sanki hepsi Keith'i elinden almak için Eileen'e karşı savaş açmış, sonunda da kazanmışlardı. Ama aynı duyguyu V. Lenke'ye karşı duymak olanaksızdı.

İkinci Martiniden sonra Eileen kendini daha da iyi hissediyordu. Yemekten sonra ise iyice kendine gelmişti.

V. Lenke yeniden geldiğinde, «Kahve ister miydiniz?» diye sordu. Eileen ilk kez o an hostesin parmağındaki alyansı fark etti. Ve sonra da, «Size az önce kaba davrandıysam özür dilerim,» dedi.

Kızıl saçlı hostes, «Anlıyorum,» diye cevap verdi, «Yolcuların çoğu kalkış öncesinde huzursuzdurlar.» Kahve fincanını Eileen'e uzattı.

«Ondan değil,» dedi Eileen, «Ben uçaklarda büyüdüm sayılır. Sadece, şey...»

İki Martiniyle yemekte içtiği şarap Eileen'in dilini çözmeye yetmişti. Bir anda Keith'le olan evliliğinin öyküsünü, sonra Keith'in bir hostese âşık olup onu nasıl terk ettiğini anlatıverdi.

«Oh çok yazık,» dedi V. Lenke. «Bana da kötü gözle baktığınıza eminim.»

Eileen aniden bir kahkaha attı. Çok geçmeden iki kadın, karşılıklı gülüşüyorlardı.

V. Lenke, «Bakın,» dedi, «Şimdi şu kahve servisini bitirmem gerek, sonra gelirim konuşuruz, eğer isterseniz.»

«Sizle konuşmayı ben de çok isterim,» dedi Eileen. «Sohbetiniz çok tatlı, Mrs. Lenke.»

«Bana Vee diyebilirsiniz. Asıl adım Violet ama bütün arkadaşlarım bana Vee der.»

«Benim adım da Eileen, Eileen Connor.»

Birkaç dakika sonra Vee, Eileen'in oturduğu sıranın ucundaki koltuğun kenarına ilişmişti. Havayolları kurallarına göre hosteslerin yolcu koltuğuna oturmalarının yasak olduğunu söyleyince, Eileen de daha rahat konuşabilmek için orta koltuğa kaydı.

«Sanırım yolculuktan hoşlanıyorsun,» dedi Eileen. Sonra iç geçirerek devam etti : «Ben küçük-

ken ailem çok yolculuk yapardı. Ben de ilerde kimsenin birbirini tanımayacağı bir yerde yaşamak isterdim. İstediğim oldu. Şimdi New York'ta oturuyorum ve aynı binada bitişik dairelerde oturanların henüz yüzünü bile görmüş değilim.»

«Ben de yolculuğa bayılıyorum. Hem de yirmi yıldır uçtuğum halde. Karnaval zamanında Rio de Janeiro, kirazlar çiçek açtığında Tokyo... Ne heyecan... Ve ben de bunun bir parçası oldum. Ama şimdi iki yaşında bir kızım var. Öyle hayretle bakma bana Eileen. Kırk yaşında doğuran ilk kadın ben değilim. Hem doğrusunu söylemem gerekirse evde Pierre ve küçük Maria ile olduğum zamanlar en mutlu anlarımdır.»

«Evin nerde?»

«Vevey'de. Cenevre Gölü'nün karşı kıyısında küçük bir kasaba. Çok güzeldir. Taraçalı tepelerde üzüm bağları vardır. Kocam şarapçılık yapıyor.»

«İsviçre'li olduğunu tahmin edemezdim. İngilizce'yi mükemmel konuşuyorsun.»

«Umarım öyledir,» diye karşılık verdi Vee, «Oregon'da doğup büyüdüm.»

«Öyle mi?» diye hayretle sordu Eileen. «Seninle komşu sayılırız. Ben de Washington'da doğdum. Babam Tacoma yakınındaki McCord Hava Kuvvetleri Üssü'ne tayin edilmişti. Keith'le de orada tanışmıştık, ama o, evlendikten sonra New York'a yerleşmek istedi. Sonra fotoğraf malzemeleri imal eden biriyle çalışmaya başladı. Oradaki işi nedeniyle bütün Amerika'yı dolaştı. İşte böylece...» Genç kadın acı bir tonla devam etti: «Eileen'in hayatı da sönmeye başladı.»

«Hadi canım sen de,» dedi Vee yavaşça. «Bel-

ki de New York'a gelmen iyi olmuştur.»

«Öyle mi dersin? Marsden Ajansı'ndaki işimi seviyorum. Dev gibi bir binanın ortasında küçük, sevimli bir dairem var. Aslında orada pek rahat ediyorum sayılmaz. Bazen keşke...» diye anlatan Eileen'in sesi giderek silindi. Vee ona baktı. Eileen maalesef anlamında başını salladı.

Kısa bir sessizlikten sonra Vee, «Biliyor musun, senin yeni biriyle tanışman gerek,» dedi.

«Hayır Vee, şu anda erkeklerle ilgili bir şey düşünmek istemiyorum. Böylesi daha iyi.»

«Saçma,» dedi Vee. «Biraz körelmiş olabilirsin ama bu öldün demek değildir ki. Boşanmakla dünyanın sonu gelmez. Daha da kötü olabilirdi. Ya çocuğun olsaydı?»

«Bana kızını anlatsana,» diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı Eileen. «Kızın ve kocan senin sürekli yolculuk yapmandan rahatsız olmuyorlar mı?»

«Sanırım Marie her annenin haftada iki üç gün evden uzaklaştığını sanıyor. O daha dokuz aylıkken ben tekrar uçmaya başladım. Pierre'e gelince... sanırım beni özlüyor ama ben uçuştayken o da Marie ile ilgilenecek fırsatı bulabiliyor. Çok az babaya nasib olur bu. Tabii ben yokken gelen bir yardımcımız da var. Sevimli Coco'muz. Ama yine de babayla kız arasında çok özel bir yakınlık var. Marie daha bu yaşta hangi yemeklerde kırmızı şarap, hangilerinde ise beyaz şarap içileceğini biliyor.»

Boeing 747 gökteki yumuşak uçuşunu sürdürürken hafifçe sallanmaya başladı. Kabin memuru hoparlörle uçağın birkaç dakikalık bir hava boşluğuna girdiğini ve bu yüzden yolcuların

kemerlerini bağlamaları gerektiğini duyurdu.

Vee Lenke ayağa kalktı. Sevimli bir tavırla, «Benim görevime dönmem gerek,» dedi. Sonra da, «Ama seni bu kadar kolay bırakacağımı sanma,» diye ekledi.

«Ne demek istiyorsun?»

«Belki beni biraz fazla işgüzar bulacaksın ama senden çok hoşlandım Eileen Connor; ve bu yüzden seni kabuğundan çıkarmaya kararlıyım. Benden küçük bir erkek kardeşim var. O da gönül işlerinden yana biraz şanssız. Şimdi içimden bir ses ikinizi biraraya getirmemi söylüyor. Kardeşim bu hafta Cenevre'de olabilir. Ne dersin?»

Eileen 'olmaz' anlamında başını salladı. «Övgülerin için teşekkürler ama...»

«Aması falan yok. Adı Matt Edwards. Mimardır. Tam anlamıyla yakışıklı, uzun boylu, esmer ve dünyadaki ikinci harika erkektir. Şimdi kemerini bağla ve onu düşünmeye başla.»

Vee diğer yolcuları kontrol etmek için koltukların arasında ilerlerken, Eileen başını arkaya yaslayıp gözlerini kapadı. Kendi kendine 'Matt Edwards,' diye tekrarladı. Yüreğinde hoş çırpıntıların başladığını duyar gibi oluyordu.

Genç kadın uyanmaya başladı. Gerçekler gözünde yavaş yavaş netleşti. Swissair'in pilotu Eileen'in çok iyi anladığı bir Fransızca'yla Cenevre'ye doğru alçalmaya başladıklarını anons ediyordu. Uçak tam tarifedeki gibi sabah saat 7:20'de alana inmiş olacaktı.

Eileen pilotun sesini duyunca gülümsedi. Her şeyin son derece dakik yürüdüğü İsviçre'de, kendisi gibi, kol saati bile bulunmayan bir kadının

ne yapacağını düşündü. Arkadaşları bazen ona 'Gecikmiş Bayan' diye takılırlardı. Her nedense, Keith'in onu aniden terk etmesinden beri saatlerle arası pek iyi değildi. Marsden Ajansı'ndaki mesai arkadaşlarından biri ona, «Bir insanın sürekli geç kalması o kişinin hayattan zevk almadığının bir belirtisidir,» demişti. Eileen bu teoriyi, 'Moda olan psikolojik görüşlerden biri,' diye kulak arkası etmişti. Ama şimdi Cenevre'de her şeye tam vaktinde yetişmek zorundaydı; özellikle Mont Blanc Saat Şirketi'yle olan randevularına. Belki de kendisine o zarif saatlerden bir tane alacaktı. Böyle özel bir şeye harcanmak üzere yeterli parası vardı nasıl olsa.

O sırada Vee Lenke aceleyle yanına gelip, «Kulakların uğulduyor mu?» diye sordu.

«Henüz başlamadı,» dedi Eileen neşeli bir tavırla.

«Seninle sohbet etmek harikaydı. Uçmadığım günlerden birinde Vevey'e gelir miydin?»

Eileen büyük bir içtenlikle, «Memnuniyetle,» dedi.

«Sen nerede kalacaksın? Ben önümüzdeki bir iki haftanın programını alır almaz sana telefon ederim. Sen de o zamana kadar kendi programını öğrenmiş olursun.»

«Müşterilerimiz Richemond Oteli'nde kalmamızı önerdiler. Nasıl, güzel midir o otel?»

«En güzel oteldir! Gölün de tam kıyısındadır.» Sonra Vee, yaramaz çocuklar gibi kaşlarını kaldırarak, «O otelin barının özel bir içkisi vardır. Adı: 'Boğa Tekmesi'. Ondan içmeyi sakın unutma,» diye ekledi.

«Votka ve et suyu değil mi? Berbat bir şey.

Denemeye hiç niyetim yok.»

Vee'nin birden gözleri parladı:

«Eileen Connor, sana daha önce söyledim mi bilmem ama erkek kardeşimle sen birbiriniz için yaratılmışsınız. O da aynı şeyi söyler. Biliyorum kimseyle tanışmak istemiyorsun, ama yine de ona seni aramasını söyleyebilir miyim? Birlikte Richemond'un barına gidip 'Boğa Tekmesi' içmemeye ne dersin?»

Eileen bir dalgınlık anı içindeymiş gibi tekrar aynı rüyadan parçalar görüyordu. Hem tanıdığı, hem tanımadığı bir yabancı çıkıyordu karşısına. Vee'nin kardeşi miydi acaba bu yabancı? İçinde belli belirsiz bir istek uyandı ama olumsuz anlamda başını salladı.

Vee'ye dönerek, «Söylediklerin hoşuma gidiyor ama ben... şey... bilmiyorum...» Eileen doğru kelimeyi bulabilmek için bir an duraksadı. Sonunda «Formumda değilim,» dedi.

«Bana sorarsan çok güzel görünüyorsun!»

Eileen gülümseyerek, «Duygusal olarak formumda olmadığımı söylemek istiyorum,» dedi.

«Ne demek istediğini biliyorum,» derken Vee' nin yüzü ciddileşmişti. «Seni çok iyi anlıyorum. Korkarım Matt de aynı şeyi söyleyecektir. O da hâlâ kendini dertlerden uzak tutmaya çalışıyor. Ama bu bile karşılaşmanız için iyi bir neden bence.» Eileen, Vee'nin söylediklerine tam karşı çıkacakken, Vee, «Biliyorum, biliyorum,» dedi. «Kabul etmeyeceksin. Peki. Vazgeçtim ama şimdilik. Artık işimin başına dönmem gerek.»

Yarım saat sonra Eileen alanda gümrük kontrolüne girerken parlak gökyüzüne bakıyordu. Taksiye bindiğinde şoföre kendisini Richemond

Otel'e götürmesini söyledi. Garip bir heyecanla kalbi çarpıyordu. Birden gülmeye başladı.

Şoför, «Matmazel?» diye merakla sordu.

Eileen, «Bir şey yok Mösyö,» diyerek şoförü ikna etmeye çalıştı. Fransızca olarak, kendi kendisine güldüğünü nasıl anlatabilirdi? Daha yarım gün önce isteksizce New York'taki Kennedy Havaalanı'na gelişini hatırladı. Şimdi sanki kendisinin olmayan bir güvenle, yaşamının önemli ölçüde değişmek üzere olduğundan kesinlikle emindi. Ruh halinin böylesine değişmesi için aslında pek de geçerli bir nedeni yoktu.

Her neyse. Kendisini derinlemesine sorgulamayacaktı. Anneannesinin bir sözü geldi aklına: «Mutluluk kendi kendisinin nedenidir.»

Cenevre Gölü'nün sakin ve göz kamaştırıcı sularını ve onu besleyen Ron Nehri'nin güzelliğini gördüğünde Eileen'in morali daha da yükseldi. Uzakta, dorukları karla kaplı Alpler tıpkı posterlerdeki gibiydi. Gölle dağlar arasında binalar, gökdelenler ve taş kiliseler yükseliyordu.

Şoför, Eileen'in meraklı sorularını cevaplamaya çalışıyordu. «Ron Nehri'nin karşı tarafı Eski Kent'tir. Ne kadar hoş değil mi? Ama şehrin kalbi nehrin bu tarafında atar. Tik-tak, tik-tak diye.» Şoför İsviçre saat endüstrisini anlatmak için böyle bir kelime oyunu yapmıştı ve kendi sözüne kendi de güldü; Eileen'i de güldürdü. «Ve matmazel, işte oteliniz.»

Eileen otelin girişine yaklaşırken üzerinde BAR yazılı ayrı bir girişin olduğunu fark etti. Bir an kendisini, uçakta gördüğü rüyanın kahramanı olan yabancıyla o barda içki içerken düşündü.. Acaba Vee Lenke'nin çöpçatanlık girişimlerini

geri çevirmekle hata mı etmişti? Otelin geniş lobisine girdiğinde bu düşüncelerden gerçeklere döndü yine. Resepsiyondaki kibar genç, «Günaydın Matmazel,» diyerek Eileen'i selamladı.

«Bonjur Mösyö,» diyerek karşılık verdi Eileen. Daha sonra kendisi ve Alan Scott için ayrılmış olan odaları sordu.

Resepsiyondaki genç gülümsedi. Sonra da kaşlarını kaldırarak Eileen'in kusursuz Fransızca konuştuğunu belirtti. Oda hazırdı ve Mösyö Scott geldiğinde onun odası da hazır olacaktı.

Eileen, resepsiyon memurunun Fransızcası hakkında söylediklerini biraz abartılmış buldu. Ne de olsa New York'ta pek Fransızca konuşma fırsatı bulamıyordu. Ama büsbütün unutmamak için Fransızca filmlere gider, magazin türü şeyler okurdu. Yine de memurun söyledikleri hoşuna gitmişti.

Orta yaşlı bir kat görevlisi Eileen'i odasına çıkardı. Odasındaki büyük, boy aynasında kendini gördüğünde bu hoş duyguların silindiğini hissetti. Aynadaki kadını neredeyse tanımıyordu.

Değişmeye karar veren kadın bu olamazdı.

Aslında dış görünüşü fena sayılmazdı. Bir banyo yapıp yolculuğun yorgunluğunu üstünden attıktan sonra duru beyaz cildi daha da iyi görünecekti. Elbisesinin içine sakladığı hatları ince ve zarifti. Ama bunu kim görüyordu? Valizindeki elbiseler de, şimdi üstündeki gri dik yakalı yün elbiseden daha iyi sayılmazdı. Düz kısa kesilmiş saçları, olmak istediği Eileen tipine hiç de uymuyordu. Ne olurdu sanki Swissair, bagajını kaybetseydi de, tazminat için kendisine bir çek verseydi.

İki kişilik yatağın üstüne uzandı. Gözleri dolu dolu olmuştu. Balaylarında Keith'le birlikte böyle bir vatakta uyumuşlardı. Uyumaktan daha tatlı şeyler de yapmışlardı...

Birden doğruldu ve yüksek sesle kendi kendine konuşmaya başladı: «Eileen Connor, aptallık ediyorsun. Şimdi iyi bir uyku çek. Sonra kalkıp bir duş al ve Alan'ın randevularını ayarlamak için gereken telefonları et. Sen bu nedenle Cenevre'desin. Buraya gardırobunu yenilemek ve yabancı erkekleri düşünmek için gelmedin.»

Kısa topuklu ayakkabılarını fırlattı. Keith'den ayrıldığından beri inatla kısa topuklu ayakkabı giyiyordu. Çünkü Keith onun yüksek topuklu giymesine bayılırdı. Elbisesini çıkarıp yatağa girdi. Ama bir türlü uyuyamıyordu. Ani bir karar değişikliğiyle yatağın yanındaki telefona uzandı. Santrala, «Elbise mağazaları kaçta açılıyor?» diye sordu. Santral o gün pazartesi olduğu için büyük mağazaların öğleye kadar açılmayacağını bildirdi. Eğer isterse Eski Kent tarafındaki bazı mağazalara gidebilirdi. Eileen teşekkür edip telefonu kapattı.

Duşta uzun süre kaldı. Sonra valizini açıp elbiselerini çıkardı ve astı. İçlerinden gri, örgü bir süveterle eteği seçti. Yolculuk çeklerini yanına aldı ve lobiye inerek resepsiyona Eski Kent'e nasıl gidileceğini sordu.

Bölüm 2

Eileen artık kararlı adımlarla yürüyordu. Cenevre Gölü'yle Ron Nehri'nin birleştiği noktadaki Mont Blanc Köprüsü'nden geçti. Gölün kenarındaki suyu yüz yirmi metre yüksekliğe çıkan fıskiyeye ve gölün maviliklerinde nazlı nazlı yüzen kuğulara şöyle bir baktı. Gölün sol kıyısında boydan boya sıralanan kafelerden gelen taze kahve ve ayçöreği kokuları bile bütün açlığına rağmen Eileen'i yolundan alıkoyamadı.

Ron Caddesi'ne saptı, oradan Eski Kent'in ana caddesindeki yokuşu çıkmaya başladı. New York un geniş caddelerinden çok farklı olan bu cadde bile kendisinde hoş duygular uyandırıyordu.

Birkaç dakika sonra aradığı yere gelmişti. Küçük bir elbise mağazasının tabelasında 'Yeni Hayat,' yazıyordu. Vitrin kırmızılarla doluydu. Çilek rengi etekler, ipek bluzlar, ateş kırmızısı süveterler... Hepsi de mutluluk ve macera duygusu uyandıran, göz alıcı ve çekici renkler...

Eileen kapıyı itip mağazaya girdi. İçerde birkaç erkenci müşteri daha vardı. İki orta yaşlı, sarışın kadın yün bir cekete bakıyorlardı. İkisi de çok şıktı. Öğrenci görünümlü bir genç ise, tezgâhtara, hangi malların ucuzluğa dahil olduğunu soruyordu. Eileen'in sadece profilden görebildiği genç bir adam ise ipek eşarplar kutusundan hediyelik bir eşarp seçmeye çalışıyordu.

Hayır, herhangi bir adam değildi bu. Uzun boylu, esmer, sert hatları olan bu erkek, Eileen' in rüyasında gördüğü genç adama benziyordu. Genç adamın giysileri bile o rüyadaki gibiydi; kalın bir balıkçı yakalı kazak, kalın yünlü bir pantolon ve rahat yürüyüş ayakkabıları...

Eileen kıpırdayamıyordu. Kendini bu yabancının kollarına atmakla, kaçıp saklanmak arasında bocalıyordu.

Bir kez olsun kendisinden tarafa dönseydi de yüzünü görebilseydi. 'Lütfen, lütfen rüyalarımdaki yabancı olma. Sonradan hayal kırıklığına uğrayacağıma, şimdiden hayallerim yıkılsın. Benden tarafa dön ne olur. Dayanamıyorum artık,' diye geçiriyordu içinden Eileen.

Genç adam sanki Eileen'in kafasının içinden geçenleri duymuş gibi birden genç kadına döndü. Dualarının yarısı, yalnız yarısı kabul olmuştu...

Hayır, olamazdı. Yalnızca rüyasındaki yabancı değil, bütün rüyalarının erkeğiydi karşısında gördüğü. Yüzündeki canlı ifadeyi, hafif yanık teni, hayat dolu koyu renk gözleri ve o hafif alaycı dudakları ömür boyu seyredebilirdi.

Eileen'in gözleri kamaşmış, yanakları alev alev yanmaya başlamıştı. Yüzünün, tıpkı mağazanın vitrini gibi kırmızının çeşitli tonlarına büründüğünü hissediyordu. Birden her şey yok olmuştu. Ne mağaza, ne diğer insanlar, ne İsviçre, ne de dünya vardı...

O anda birisi hapşırdı. Orta yaşlı sarışın hanımlardan biri peşpeşe iki kez hapşırmıştı, o muhteşem an da böylece sona ermişti. Eileen kendini toparlayıp elbiselere bakmaya başladı.

Gelişigüzel birkaç elbise seçip tezgâhtar kıza onları nerede prova edebileceğini sordu.

Bir ses, onun sesi, aksanlı ama kendinden emin bir Fransızcayla Eileen'e, «O elbiseler olmaz; onlar da üstünüzdekiler kadar kötü,» dedi.

Eileen elindeki elbiselere baktı. Sanki onları ilk kez görüyordu. Farkında olmadan mağazadaki en tutucu elbiseleri seçmişti. Bu koyu renkli yün elbiselerin otelde dolaba astığı elbiselerden hiç de farkı yoktu gerçekten.

Ama bu yabancının cesaretine şaşmıştı. Hiçbir şey söylemeden ona baktı.

«Özür dilerim Matmazel,» diyen yabancının sesinde herhangi bir pişmanlık belirtisi yoktu. Tersine, şirin ve doğaldı. Hemen ardından, «İngilizce biliyor musunuz?» diye sordu.

Eileen, «Sizin Fransızcanızdan daha iyi,» diye karşılık verdi. Genç adam ise, «Oh, benim ülkemden bir hanım. O halde size Amerikalıların ne kadar küstah olduklarını söylemem gerekmiyor, değil mi?» diyerek kendi sorusunu kendi cevapladı.

«Bakın...»

«Biliyorum, biliyorum,» diye sözünü kesti. «Beni deli sanıyorsunuz, belki de çekilmeyecek kadar kaba, ama ne yazık ki kendimi tutamadım. Sizin gibi güzel, havalı bir kadın neden kendini böyle iç karartıcı giysiler içinde gizlesin ki? O kâküller de size hiç yakışmıyor. Audrey Hepburn'ün gençliğine benziyorsunuz.»

Tezgâhtar kız Eileen'in koluna dokunarak, «Madam, eğer isterseniz soyunma bölümleri boşaldı,» dedi.

Yabancı, bozuk Fransızcasıyla, «Hayır, fikrini

değiştirdi,» diye atıldı. Askıdakilerden birini alarak Eileen'e uzattı. «Bu kırmızı kadife pantalon size çok yakışır.» Sonra kırmızı ve pembe çizgili yün bir elbiseyi göstererek, «Ya buna ne dersiniz, pembe yanaklarınıza çok uygun,» diye sürdürdü.

Eileen yere çakılmış gibiydi. Öfkeden ve utançtan yüzü al al olmuştu. Tezgâhtar kız kendisine mağazayı terk etmesini söyleyecekmiş gibi geldi. Ama kız tersine, «Madamın genç ve güzel vücudu bu elbiseler için çok uygun,» diyerek düşüncesini belirtti.

Bir manken gibi sakin ve kendinden emin adımlarla soyunma odasına geçti ve kırmızı-pembe çizgili elbiseyi giyerek geri döndü.

«Harika,» dedi tezgâhtar kız, «Tam sizin için yapılmış sanki. Bu boyundan askılar omuzlarınızı daha da güzel gösteriyor. Elbiseyi hiç çıkarmadan hemen alıp gidebilirsiniz.»

Yabancı adam tekrar atılarak, «Bu ayakkabılar olmaz,» dedi. «Bir çift zarif ayakkabı gerekiyor, şu yükseklikte,» diye sürdürerek baş parmağıyla işaret parmağı arasında sekiz on santimlik bir ölçü verdi. Tezgâhtar kız, «Tabii, bu ayakkabılar olmaz,» diye onayladı, «İlerdeki köşede çok iyi bir mağaza var, size onun kartını verebilirim.»

Tezgâhtar kız kartı genç adama uzatınca, Eileen onunla birlikte geldiklerinin sanıldığını anladı. Genç adamın gözleri parladı. O da aynı anda aynı şeyi düşünmüştü. Eileen bir süre bu oyunu sürdürmeye karar verdi.

Yüzünde küskün bir ifadeyle genç adama bakarak, «Ama canım, daha elbiseyi beğenip be-

ğenmediğini bile söylemedin ki,» dedi.

Adam da oyuna girmişti. «Bir şeyi beğendiğimi anlayacak kadar beni tanımıyor musun? Bu elbiseyi al ve şimdi de bu pantolonu dene.»

«O pantolonları deneyebilmem için üstüme bir de bluz gerekli. Bir şey seçer misin canım?»

Genç adam üstü küçük kiraz desenli beyaz ipek bir bluzla, uçuk pembe dik yakalı bir kazak uzatarak, «Bunları dene,» dedi, sonra da ekledi: «Sevgilim!»

Pantolon ve kazağın Eileen'e yakışacağından kuşkusu yoktu. «Çıkarma, bunlar üstünde kalsın,» dedi ve tezgâhtar kızın duyamayacağı bir sesle Eileen'e dönüp, «Seni kahvaltıya davet ediyorum,» diye ekledi.

Eileen ise bir anda, «Sen şimdiye kadar tanıdığım en çirkin adamsın ve seninle kahvaltı etmek benim için zevk olacaktır,» deyiverdi.

«İyi. Şimdi sen bir de şu bluzu dene bakalım. Benim bir arkadaş için hediyelik bir eşarp seçmem gerek. Zaten sen gelip beni alıkoymadan önce de bu işle meşguldüm.»

Eileen kalbinin yerinden çıkacakmış gibi çarptığını hissediyordu. Çok saçmaydı ama içini garip bir kıskançlık duygusu kaplamıştı. Yabancının arkadaşı şişman, beyaz saçlı, yetmişlik bir kütüphane memuru olsa gerek diye geçiriyordu içinden. Ama böyle bir kadına hediye almak için Yeni Hayat mağazasına kim gelirdi?

Gri etekliğini ve kazağı yeni elbise ve bluzla birlikte paket yapması için tezgâhtar kıza verdi. Yabancı, sonunda seçebildiği mavi şifon eşarbın parasını öderken Eileen de yolculuk çeklerini imzaladı.

Eileen o eşarbın mavi gözlü bir sarışın için alındığını düşündü. Tam o sırada yabancının kendisini hayranlıkla süzdüğünü görünce rahatladı.

«Clemence'e gidelim mi?» dedi genç adam.

«Nedir o?»

«Eski Kent'in en ünlü kafesi. Herkesin dönüp sana bakmasını istiyorum.»

Mağazadan çıktılar. «Cenevre'yi hiç mi bilmiyorsun?» diye soran genç adama Eileen tam cevap vereceği sırada o birden atılarak, «Hayır, bekle. Bana hiçbir şey söyleme,» dedi. «Cenevre'ye yeni mi geldin yoksa tüm hayatın burada mı geçti, bilmek istemiyorum. Yani bazı gerçekleri demek istiyorum... Evli misin, beş çocuklu bir anne misin, yoksa Paris'e gidecek trene yetişmesi gereken bir öğrenci misin, bütün bunları bilmek istemiyorum. Senin de benim hakkımda bir şey bilmeni istemiyorum. Ayrıntıları yani... Sonra, evet her şeyi sonra konuşuruz,» dedi.

Sustu. Güçlü kollarını Eileen'in omuzlarına doladı. «Hiç kimseyle bu şekilde tanışmamıştım,» derken kendinden emin sesinde hafif bir titreme vardı. «Bunun uyanacağım bir rüya olmasından korkuyorum. Sen de değişik duygular içinde olduğunu söyle bana.»

«Ben de senin hissettiklerini hissediyorum. Benim hikâyemi bilmek istemiyorsun çünkü hakkımda bilmen gerekenleri şimdiden biliyorsun. Daha önce senin gibi bir erkekle karşılaşmadığımı da biliyorsun.»

Genç adam Eileen'e baktı. Onu kollarıyla daha sıkı sardı. Bakışlarıyla genç kadını okşuyor gibiydi.

«Tanrım, şu saçlarını alnından kaldırıp arkaya atmamak için kendimi zor tutuyorum. Alnını açmalısın. Ya da saçlarını kısacık kestirmelisin. Ama köylü öksüz çocuklar gibi değil.»

Eileen birden sinirlendi. Kızgın bir tonla, «Kimsin sen? Yaptığı heykele âşık olan Pygmalion musun? Yoksa My Fair Lady'nin birinci perdesini mi oynuyoruz?» diye sordu.

Genç adamın elleri Eileen'in kollarından aşağı kaydı. «Ah, bu kadar çabuk mu kırılacaktık birbirimize?» dedi üzüntülü bir sesle. Sonra gülmeye başladı. Çocukça, masum bir gülüştü bu. «Seni gidi gururlu küçük kız. Gururlu ve hassas. Bana çok kızgın mısın, yoksa benimle kahvaltı etmek lütfunda bulunacak mısın?»

Eileen'in öfkesi geldiği gibi gidivermişti. Bu yabancı her kimse, ona kızmak ya da küsmek olanaksız gibiydi.

Büyük Cadde'den yukarı doğru yürürlerken Eileen onun koluna girdi ve, «Kahvesizlikten ölüyorum,» dedi.

«Az kaldı küçüğüm. Sana küçüğüm dersem bana kızar mısın?»

«Hayır kızmam. Eğer sen de benim sana 'koca yabancı' dememe kızmazsan.»

«Film adına benzedi değil mi? 'Ufaklık ve Koca Yabancı'. Bu filmin afişlerini her yerde görür gibiyim.» Sonra sessizce yokuşu çıkmaya devam ettiler.

Birçok yolun birleştiği büyük bir meydana geldiler. Çanlardan biri saat onu vurduğunda, Eileen başını kaldırdı ve bir katedralin gölgesinde durduklarını fark etti. Etraf evler, dükkânlar ve kafelerle çevriliydi. Minyatür bir köy gi-

biydi burası. Genç adam, kafelerden birini göstererek, «İşte Clemence burası,» dedi. «Öğrencilerin, Birleşmiş Milletler diplomatlarının, film yapımcılarının, üniversite profesörlerinin, gazetecilerin ve diğer ünlülerin uğrak yeridir. Girelim mi?»

Köşedeki küçük bir masaya oturdular. Genç adam, ikisi için de sütlü kahve ve ayçöreği söyledi. Kahvelerini bir anda bitirdiler. Çörekleri de iştahla yediler.

Sohbetlerinin konusu kendi dışlarındaki olaylardı. Ama yine de hoşlarına giden filmlerden, uluslararası politikadan, yiyeceklerden ve spordan söz ederlerken Eileen hem kendi hakkında birçok şey söylemiş olduğunu, hem de karşısındaki yabancı hakkında birçok şey öğrenmiş olduğunu anladı. Belki de hayat hikâyelerini anlatsalardı bu kadar şey söylenmemiş olacaktı.

«Buraya gelirken Büyük Cadde'de önünden geçtiğimiz yeri hatırlıyor musun? Chandelier. Orayı görmek ister miydin?» dedi genç adam.

Eileen gülümseyerek, «Hatırlıyorum,» dedi.

«Öyleyse tam sekizde Chandelier'de.»

Genç adam, hesabı istedi. Sonra Eileen'e dönerek, «Şu karşıdaki aksi suratlı kadını görüyor musun? Kahverengi yün döpiyesli,» diye sordu.

«Evet?»

«Kaşlarını çatıp neden bize baktığını biliyor musun?»

«En ufak bir fikrim yok,» dedi Eileen.

«Çünkü seni öpeceğimi sanıyor. Çünkü Cenevre'de insanlar kafelerde böyle şeyler yapmazlar.»

Eileen'in kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Kuruyan dudaklarını yalayarak, «Yapmazlar mı?»

diye sordu.

«Her zaman değil, ara sıra. Yalnızca çok özel durumlarda.»

Genç yabancı, Eileen'i kollarından sıkıca tuttu. Eileen bayılacak gibi olmuştu.

Dudakları birleşti. Bir an öyle kaldılar, sonra ayrıldılar.

Eileen karanlık bir odada birden kendine geldi ve panik içinde nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Saat kaçtı? Geç mi kalmıştı? Nerede olması gerekiyordu? 'Bir şey mi kaybettim? Kendimi neden bu kadar garip hissediyorum?' diye düşündü.

Gözleri karanlığa alışmış, sorularının cevaplarını birer birer bularak rahatlamaya başlamıştı.

Yatağın içinde doğrularak ışığı açtı ve karşı duvardaki aynada kendine baktı.

Kaybettiği şey saçlarıydı. Başına miğfer gibi yapıştırdığı saçları gitmişti. Siyah, düz uçların yerini çocuksu bukleler almıştı.

Parmaklarını, tüy gibi ince saçlarının arasında dolaştırdı. Hoşuna gitmişti bu. Şimdi tam Audrey Hepburn'ün gençliğine benzemişti işte.

«Oh,» diye yüksek sesle iç geçirdi. Ayrıntıları hatırlamaya başlamıştı. Uzun boylu yabancıyla karşılaşması, Kafe Clemence'e gidişleri, onunla öpüşmesi, ondan ayrılışı, yüksek ökçeli ayakkabıları alışı, saçını kestirmesi ve yorgunluktan kendini dosdoğru yatağa atışı...

Mavi şifon eşarbı hatırlayınca içini birden bir korku bürüdü. O eşarbın sahibi 'arkadaş' kimdi? Peki o yabancının kendisi kimdi? Eski kocası Keith gibi kalp kıran biri mi? Yoksa Alan

Scott gibi tecrübeli bir kadın avcısı mı? Saate bir göz attı. Çok geçmeden bütün bu soruların cevabını öğrenecekti belki de...

O an yapılacak işleri hatırladı. Bir yığın iş... Romantik bir piyesin kadın kahramanı değil, Marsden Ajansı'nın sekreteriydi. Ertesi gün Alan Scott, Londra'dan gelecek ve masasında bütün randevuların listesini bulmak isteyecekti.

Eileen esnedi. Yatak nefisti. Bu çarşafları ütülü otel odalarına bayılıyordu. Tertemiz çarşaflar onu yatakta kalıp o yabancıyı düşünmeye zorluyordu sanki.

Chandelier'de buluşmalarına daha dört saat vardı. Onu görmeden bu kadar saat nasıl dayanacaktı? 'Ya gelmezse,' diye geçirdi aklından. Sonra, 'Böyle düşüncelerin canı cehenneme,' dedi. 'Ya bu sabahki macera o yabancı için bir oyunsa?' Başını yastığa gömdü. Bu korkunç senaryoyu kafasından atamıyordu. Uzun boylu yabancı, yüzündeki o alaycı gülümseyişle, boynuna mavi şifon eşarbı takmış dünya güzeli bir sarışınla yemek yiyordu. Yabancı, sarışın kadına o sabah küçük bir Amerikalı kıza nasıl hocalık ettiğini anlatırken yüzü neşeyle parlıyordu.

'Hayır,' dedi kendi kendine, 'Öyle bir insan değil o. Onu öptüm. Beni gerçekten istiyor. Oraya mutlaka gelecek.'

Yatağın yanındaki telefon çalmaya başlamıştı. Eileen, 'Yabancı olmalı bu,' diye geçirdi içinden ve ümitle telefona uzandı. Demek o da dört saat bekleyememişti. Ama ne adını, ne de nerede kaldığını biliyordu. Yine de kalbi çarparak açtı telefonu.

«Alo?»

Santral, «Miss Eileen Connor'ı Londra arıyor,» dedi.

«Eileen Connor benim.»

Arayan Alan Scott'du. «Selam bebek!»

«Merhaba Alan,» dedi Eileen, onun herkese seslenirken kullandığı bu tatlı sözleri duymamazlıktan gelerek.

«Peynir ve çikolata diyarında işler nasıl gidiyor?»

«Burası çok güzel. Sanırım oteli beğeneceksin. Yüksek tavanlar, güzel halılar... çok büyük.»

«Halıları boş ver, Eileen Connor'ı misafir eden otel hangisi olursa olsun bana güzel görünür.»

Eileen dilinin ucuna kadar gelen kelimeleri tutmak için kendini zorladı. Sonra da Londra'da işlerin nasıl gittiğini sordu.

«İş mi?» diye karşılık verdi Alan. «Ah, evet. Ben buraya iş için gelmiştim, değil mi? Bu sabah beni tenis kortunda görmeni isterdim. Londra'nın en lüks kapalı kortlarından birinde harikalar yarattım.»

Eileen tatlı bir sesle, «Londra'nın her yanında iyi puanlar topladığına eminim,» dedi.

«Bak bebek, benim için Cenevre'de bir kort ayarlayabilir misin? Belki de Mont Blanc'dakilerin iyi kulüplerden birine üyelikleri vardır. Söyle onlara, ben de New York'a geldiklerinde onları ağırlarım.»

«Peki oyunda eş durumu ne olacak?»

«Tatlım, Alan Scott eş bulmakta güçlük çekmez ki. Eğer Mont Blanc'dan biri benimle oynamak isterse, güzel. Olmazsa başımın çaresine bakarım ben. Bugünkü servislerimi bir görmeliy-

din.»

«Çok iyi Alan, hesapları aldın mı?»

«Çok titizsin bebeğim, tabii aldım.»

«Harika. Umarım işler burada da iyi gider. Şimdi işimin başına dönmem gerek.»

Bir ara hatlarda parazit oldu. Sonra Alan konuşmaya devam etti. «Ne yani, şimdiye kadar bitiremedin mi? Çalışmıyor muydun? Ben gelmeden işler çevirdiğini söyleme sakın, bebek. Biliyorum, seni yalnız yollamamalıydım. Bilirsin sessiz kızlar için ne derler... ve haklıdırlar da!..»

«Alan, şimdi gitmem gerek. Yarın görüşürüz. Sana iyi yolculuklar.»

«Sana doğru uçmaktan daha güzel ne olabilir? Hoşça kal.»

Kalkıp yatağını düzeltti. Sonra oda servisini arayıp kahve söyledi. Yüzünü soğuk suyla yıkayıp üstüne flanel bir elbise geçirdi. Valizinden bir not defteriyle bir kalem çıkarıp komodinin üstüne koydu.

Tam o sırada oda kapısı vuruldu. Gelen oda servisi olabilir miydi? İsviçre otelleri, servislerindeki mükemmellik ile ünlüydüler ama bu inanılmaz bir hızdı.

Gelen oda servisi değildi. Kat görevlisi, elinde seramik bir saksıya yerleştirilmiş sarı güller, papatyalar ve frezyalarla içeri girmişti.

Eileen bir an her şeyi unutarak, 'O yabancı' diye düşündü.

«Matmazel Connor?» diye sordu kat görevlisi. «Çok özür dilerim. Siz geldiğinizde bu çiçeklerin sizin odanızda olması gerekirdi, ama yanlışlıkla arkadaşınız için ayrılan odaya konmuş. Nereye bırakmamı isterdiniz?»

«Tuvalet masasının üstüne lütfen.» Çantasından cüzdanını çıkarıp bahşiş olarak iki frank çıkardı. Elleri titreyerek çiçeklerdeki karta baktı. «Cenevre'ye hoşgeldiniz» yazıyordu kartta. Mont Blanc Saat Şirketi Genel Müdürü Jean-Claude Longemalle tarafından imzalanmıştı.

Demek İsviçre'nin en büyük şirketlerinden birinin genel müdürü, bir sekretere çiçek göndermek zahmetinde bulunmuştu. Bu, Eski Dünya'nın bir nezaket gösterisi miydi? Yoksa akıllıca bir iş stratejisi mi? Ne olursa olsun çiçekler odadaki krem ve bej tonların yanında harika bir görünüm oluşturuyordu.

Sonra kahve geldi, dumanları tüten koyu bir kahve. Tekrar işinin başına döndü. Telefonu alarak Mont Blanc'ı aradı. On beş dakika içinde Reklam Müdürü, yeni Amerikan satış kampanyasından sorumlu müdür yardımcısı ve Jean-Claude Longemalle'in kendisiyle randevuları ayarlamıştı bile. Bu arada saat fabrikasından bir ziyaret daveti almış ve Alan için de Tenis Kulübü'nden bir misafir kartı çıkarmayı başarmıştı. Alan için ertesi gün saat sekize kortu ayırttı. Alan'ın gece yorgun olması işine geliyordu.

Saat altıya çeyrek vardı. Pencereye gidip perdeleri açtı. Ron Nehri'nin karşısında Eski Kent'in ışıkları parlıyordu. Gölde küçük bir kayık kıyıya yanaşıyordu. Birden gözleri dolu dolu oldu ve boğazı kurudu.

Uzun boylu yabancı şimdi nerdeydi? O da Eileen gibi bir pencerenin önünde kendisini düşünüyor muydu? İnanılması güçtü. O yabancı belki de evinin bacasını tüttüren bir kadını olsun is-

terdi. Ama her gece onunla olur muydu acaba? Yoksa evdeki kadın, yalnızca deniz fırtınalı olduğunda sığınılacak bir liman mıydı onun için?

Keith olsa böyle düşünürdü. Ona kalsa hem Eileen, hem de hostes 'arkadaşı' olsun isterdi. Keith, «Eğer evlilik temelde iyiyse dışarda yapılanlar neyi değiştirir ki? Çapkınlık bir erkek için evliliğin tuzu biberidir,» derdi.

Ama Eileen evliliği böyle görmüyordu. Annesi ve babası büyük bir aşk yaşamışlardı ve kendisi de aynı şeyi yaşamak istiyordu. Aslında itiraf etmesi gerekirse Keith'ten ayrılması iyi olmuştu. Çünkü evliliklerinin temeli o kadar sağlam değildi. Değer yargıları farklıydı.

En sonunda cinsellik nedeniyle ayrılmaları komikti. Cinsellik evliliklerini sürdüren bir unsurdu, belki de bir bakıma en zayıf oldukları noktaydı. Ne zaman kavga etseler seks onları yeniden birbirlerine bağlardı.

Perdeleri çekti. Randevusuna hazırlanma saati gelmişti artık. Keith'ten bu yana, olmadığı kadar güzel olmaya karar verdi. Uzun süre parfümlü bir banyoda kaldı. Manikür, pedikür ve özenli bir makyaj onu izledi. Şimdi tam bir buçuk saati vardı ve o yabancı kendisine gecikmemesini söylemişti.

Saat yedi buçukta boy aynasında kendisine şöyle bir bakıp, 'Hiç de fena değil,' diye mırıldandı. Yabancı haksız değildi. Kısa kesilmiş saçlar, kırmızı dik yakalı elbise ve yüksek ökçeli, bantlı açık ayakkabılar ona çok zarif bir görünüm vermişti. Tam çağdaş bir kadın görünümüydü bu. Chandelier'ye giderken başların kendisinden yana çevrileceğinden hiç kuşkusu yoktu.

Öpüşmeleri aklına geldiğinde kalbi hızla çarpmaya başladı. Sonra aşağı indi.

Kapıdaki adam, «Taksi, Madam?» diye sordu.

Eileen adama teşekkür edip hayır anlamında başını salladı. Mont Blanc Köprüsü'nden yürüyecek ve Ron Caddesi'nden sağa sapacak, sonra Büyük Cadde'den yukarı çıkacaktı.

Sabah geçtiği yoldan geçti, ya da geçtiğini sanıyordu. Birden yanıldığını anladı. Yanı başında uzanan park çok güzeldi, ama o sabah bir parkın yanından geçtiğini sanmıyordu. Kentin planına bakmak için çantasındaki rehberi aradı. Rehber yoktu, gündüz taşıdığı büyük çantanın içinde kalmıştı anlaşılan.

Yoldan geçen ilk kişiye işaret etti. Adam Almanca olarak Fransızca bilmediğini söyledi. Eileen öylesine telaşlıydı ki bir an için Almanca bildiğini bile unutmuştu. Katedralin çanları saat sekizi vurdu. Kalbi yerinden fırlayacaktı. Çanların sesi uzaktan geliyordu. Oysa kendisinin katedralin yakınında bir yerlerde olması gerekiyordu.

Sonunda genç bir çift yardım etti Eileen'e. Eileen yanlışlıkla Büyük Cadde'ye sapmayıp Üniversite'ye yakın bir yere gelmişti. Chandelier'ye en kestirme yol, St. Leger Caddesi'nden, sabahleyin yabancıyla kahvaltı ettikleri Bourg-de-Four'a çıkmak, oradan da Kent Oteli Caddesi'nden, aşağıya inip Büyük Cadde'ye sapmak olacaktı.

Eileen yol tarifini iki kez tekrar etti ve ayağındaki yüksek ökçeli ayakkabılarla ne kadar hızlı yürünebiliyorsa o kadar hızlı yürümeye başladı. Bir kafenin önünden geçerken Chandelier'ye telefon etmeyi düşündü. Ama adını bil-

mediği bir yabancıyı telefona nasıl çağıracaklardı. Yürümek daha az zaman alacaktı bu durumda.

Saat çeyrek geçeyi vurduktan birkaç dakika sonra Eileen, Chandelier'ye varmıştı. Uzun boylu yabancı orada yoktu.

Ne randevulaştıkları barda ne de yemek salonunda onu göremedi.

Midesi bulanıyordu. Bara oturup, bir kadeh beyaz şarap söyledi. Belki o da geç kalmıştı. Belki de tuvaletteydi. Belki de Eileen gecikince onun gelmesinden tamamen ümidi kesip gitmişti.

Uzayan dakikalardan sonra o yabancının bir daha hiç gelmeyeceğine karar verdi. Hayatının en büyük macerası acı bir şakaydı.

Kulağının dibinde bir ses, «Matmazel,» diye seslendi. Eileen oturduğu bar sandalyesinde şöyle bir döndü. Kendisine seslenen adam Alan Scott'a benzeyen biriydi. Ve matmazele bir kadeh beyaz şarap ısmarlamak istiyordu.

Eileen uygarca teşekkür ederek, «Hayır,» dedi. Sonra 'Komik,' diye düşündü. Kadınların bir çoğu bu adamı çok çekici bulabilirlerdi. Ama kendisine aşırı soğuk gelmişti.

O an Eileen'e her şey çok soğuk geliyordu.

Şarabın hesabını ödedi ve Büyük Cadde'den aşağı inerek, yalnız otel odasına doğru yürümeye başladı.

Bölüm 3

Unut onu. Unut onu. Unut onu.

Eileen'in elindeki mavi tükenmez salı sabahı otomatik bir yazıya ayarlanmış gibi hep aynı şeyleri yazıyordu. Bu kelimeleri kaç kez yazarsa yazsın, kaç kez okursa okusun, o yabancının Chandelier'den yok oluşunun verdiği acıyı içinden atamıyordu.

Kırmızı elbiseyi dolabın arkalarında bir yere koydu. Kırmızı kadife pantalonu da çekmecelerden birine tıkıştırdı. Bu hareketlerin basit şekilcilikten öteye gitmediğini biliyordu. Yabancının siyah saçlarını, her şeyi bilen gözlerini, alaylı gülümsemesini, ellerini Eileen'in omuzlarına koyuşunu ve dudaklarının birleşmesini sık sık hatırlatan şey, aslında Eileen'in kısa kesilmiş saçlarıydı... Canı cehenneme!..

Eileen, Alan Scott'la birlikte Mont Blanc Saat Şirketi'ndekilere yapacakları sunuş konuşmasının provasıyla bir saat geçirdi. Marsden Ajansı'nın en iyi sanat direktörü ve metin yazarı bu sunuş üstünde haftalarca çalışmıştı. The New Yorker gibi tanınmış dergilere verilen reklamlar, hazırlanmış TV spotları, ilan tahtaları için öneriler ve tüm kampanya planını içeren ayrıntılı bir bütçeden oluşuyordu bu konuşma.

Kampanyanın sloganı, «Zirveye ulaştığınızda Mont Blanc Saati sizi bekliyor,» olacaktı. Tepesi

karlarla kaplı bu ünlü dağın fotoğrafları reklamların ağırlık noktasını oluşturuyordu. Eileen, Jean-Claude Longemalle ve diğerlerinin bu kampanyayı tutmalarını diliyordu.

Telefon çaldığında Eileen'in yüreği hopladı. Sonra da, 'Her telefon çalışında o mu aklıma gelecek?' diye düşünüp, kendi kendine kızdı.

Arayan Vee Lenke'ydi. Daha yeni tanıştığı bu kadının canlı ve sıcacık sesi neredeyse Eileen'in bir anda her şeyi anlatmasına neden olacaktı.

Kendi inanılmaz aptallığından bahsetmek belki de çok rahatlatıcı olacaktı. Ama gururu engel oldu buna. Vee, Cenevre'yi nasıl bulduğunu sorduğunda Eileen nefes kesici manzaraları ve kaldığı otelin rahatlığını övmekle yetindi.

Vee, «Bu hafta sonu bizi görmeye Vevey'e geliyor musun?» diye sordu. «Yarın ve perşembe günü uçuşum var. Sonra önümüzdeki pazartesiye kadar boşum.»

Eileen o anda yatağa girip kıvrılmayı aklından geçirdiği halde, «İyi fikir,» diye cevap verdi.

Vee biraz tereddüt ettikten sonra, «Kardeşim Matt'in burda olması seni rahatsız eder mi?» diye sordu. «Biliyorum onunla karşılaşmak istemiyorsun ama bir iş için Cenevre'ye gelmiş. Hafta sonunu da bizimle geçirerek.»

«Vee, korkunçsun!»

«Öyleyim değil mi? Ama görüyorsun onu bir sürprizle karşına çıkarmak yerine önceden haber veriyorum. Korkma, öyle görücüye çıkar gibi olmayacak. Yalnızca arkadaşça bir aile toplantısı gibi.»

Eileen iç geçirdi. Şu anda dünyada isteyebileceği en son şey başka bir erkekle tanışmak ola-

caktı.

Vee'nin sesi Eileen'in düşüncelerini böldü. «Sana gerçeği tam olarak söylemek gerekirse, Eileen, şu anda Matt'in boşta olduğunu sanmıyorum. Henüz bana bir şey söylemiş değil ama halinden yeni biriyle tanıştığı anlaşılıyor. Eminim bu kez de fiyaskodur. Bayan Yanlış'ı bulmakta üstüne yok çünkü.»

Eileen, Vee'ye takılarak, «Sen benim kafamı karıştırmaya mı çalışıyorsun?» diye sordu. Vee, «Canım çıksın, iki gözüm kör olsun böyle bir şey yapıyorsam. Sana, olanları söylüyorum. Şimdi sen söyle bakalım, kocam ve kızımla tanışmaya geliyor musun? Ve Matt'le de arkadaş olarak tanışmaya var mısın? Bana sorarsan Matt'le arkadaş olmak onun flörtü olmaktan iyidir.»

Eileen teslim oldu. Vee'ye katı davranmak içinden gelmiyordu. Üstelik hafta sonu için Alan Scott'dan uzak kalabileceği bir program yapmak da çok uygun olacaktı. Cumartesi öğlen için anlaştılar. Vee, arabayla Cenevre'ye gelip Eileen'i alabileceğini, ya da isterse gölün kıyısını izleyerek giden trene binip gelebileceğini söyledi. Eileen'e tren fikri çekici gelmişti.

«Garanti ederim, çok eğleneceğiz,» dedi Vee. Bir an sustu. Sonra, «Her şeyin yolunda olduğuna emin misin Eileen?» diye sordu.

«Her şey gerçekten iyi.»

«Sandım ki, sesinden... şey... neyse boşver. Pierre benim insanların üstüne fazla düştüğümü söyler. Belki de hatlardandır. Burada havalar iyileştikçe telefon hatları kötüleşir. Komik, değil mi? Umarım sen geldiğinde hava iyi olur. Bugün iyi bir şeyler yapıyor musun?»

«Birlikte çalıştığım kişi bugün öğleden sonra geliyor. Bu sabah...» Eileen dudaklarını ısırdı. Neredeyse, «Bu sabah tekrar yatıp ağlayacağım,» diyecekti ama iyi yürekli Vee'yi telaşlandırmak olmazdı. Hemen lafı çevirip, «Bu sabah etrafı dolaşıp bir yerler görmek istiyorum. Belki Milletler Sarayı'na giderim, ya da bir müzeye falan,» dedi.

«Eski Kent tarafına mutlaka gitmelisin,» diye önerdi Vee. «Neden olduğunu bilmiyorum ama bazı turistler o tarafa hiç gitmezler. Oysa oranın mimarisi harikadır. Bana orasını Matt sevdirmişti. Matt'in mimar olduğunu biliyorsun, değil mi?»

«Hatırladım,» dedi Eileen. Sonra da, «Aslında Eski Kent'e dün gittim,» diye ekledi. Vee'nin, yarasını deşmesine daha fazla fırsat vermek istemiyordu artık. «Cumartesiyi iple çekiyorum, şimdi çalışmam gerek Vee.»

Telefonu kapadığında tir tir titriyordu. Banyoya gidip yüzüne biraz soğuk su vurdu ve sonra makyajını tazeledi. Vee'ye söylediği yalanı telafi etmek için Milletler Sarayı'na gitmeye karar vermişti. Yalnız Avrupa'daki en büyük yapı olması bakımından değil, Mont Blanc Tepesi en güzel bu binadan görüldüğü için de oraya gitmek istiyordu. Mont Blanc Saat Şirketi'ndeki müdürlerin, Eileen'in şirketin mamüllerine adını verdiği bu ünlü dağı görmek zahmetine katlanmasından memnun olacaklarını da düşündü.

Dışarı çıktığında günün çevreyi dolaşmak için çok uygun olduğunu gördü. Dışarda ocak ayına özgü bir soğuk vardı ama dondurucu bir soğuk değildi bu. Parlak güneş göl yönünden esen rüzgâra karşı koyuyordu. Gökte ağır ağır ilerleyen

birkaç beyaz bulut mavinin göz alıcı parlaklığını biraz olsun önlemeye çalışır gibiydi.

Arkasını göle vererek Milletler Sarayı'na giden otobüsü yakalamak için koştu.

O gün öğleden sonra, Alan Scott odanın kapısını vurduğunda, Eileen biraz rahatlamıştı.

Alan'ın ağzından çıkan ilk söz, «Bebeğim! Harika bir saç bu. Her zaman benzediğini söylerdim ama Audrey Hepburn'ün ikiz kardeşi olduğunu bilmiyordum,» oldu. Eileen ürkek ürkek ona bakarken Alan, «Yanlış bir şey mi söyledim yoksa? Sana kompliman yapmak istemiştim. Bunu yıllar önce akıl etmeliydin bebeğim. Eee, beni içeri davet etmeyecek misin?» dedi.

Eileen kenara çekildi. Alan içeri girerken, «Sana kocaman bir yatak vermişler bebek. Bana ise çift yatak koymuşlar. Buna yatak değil oyun bahçesi denir,» diye söylendi.

«Ben kovamla küreğimi New York'ta unutmuşum,» dedi Eileen, masaya doğru ilerlerken. «İşin başına otursak mı, ne dersin?»

Sunuş konuşmasını tekrar gözden geçirdiler. Alan karşısındakinin gözünün içine bakarak, az ve öz konuşmada ustaydı. 'Piyasa' ve 'Nüfus hareketleri' konularında konuşurken oldukça etkileyici ve ikna ediciydi. Alan'ın ses tonunu ayarlamak için yaptığı provaları dinlerken Eileen, onun Mont Blanc yetkililerini etkileyeceğine yüzde yüz emindi. Bunu Alan'a da söyledi.

Alan'ın yüzü, çok seyrek büründüğü o ciddi ifadeyi aldı. «Umarım haklı çıkarsın bebek,» dedi. «Ama bunlar bugüne kadar Amerika'ya satmadan da idare etmişler. Bu yüzden böyle bir

yatırım fikrinden bir anda vazgeçebilirler. Bugünlerde kimsenin sokağa atacak parası yok. Cenevre'deki .en başarılı şirketin bile. Aslında buraya gelen Amerikalılara oldukça iyi satıyorlar. Bu pazara sadece biraz daha girebilmek için bu kadar parayı bir reklam kampanyasına yatırma riskini göze almayabilirler.»

«Ama para darlığı başlamışsa, İsviçre'ye daha az Amerikalı gelecek demektir,» dedi Eileen.

«İsviçre'ye uçak bileti alamayacak biri Mont Blanc saati de almaz zaten.»

Eileen masanın üstünde duran reklam eskizlerinden birine bakarak, «Buna bakarsan, 'Mont Blanc Saatleri Beşinci Caddedeki Saks Mağazasında ve diğer büyük mağazalarda satışa sunulmuştur,' diyor. Bütün anlaşmalar şimdiden yapılmış durumda değil mi?» diye sordu.

«Geçici anlaşmalar, bebeğim. Bu oyunun adı bu. Bunlar bizi her yönden bağlar anlamına gelmez.» Alan, Eileen'in sütlü kahve rengindeki tüvid döpiyesine bir göz attı ve, «Şey, yanlış anlama ama Longemalle ve adamlarıyla yapacağımız toplantıda giymek için şöyle güzel hatlarını ortaya koyacak bir şeylerin var mı?» diye sordu.

Eileen öfkeyle kızararak, «Sanırım beni buraya Fransızca ve Almanca bildiğim için gönderdiler, görünüşüm için değil,» diye bağırdı.

«Feminist duygularını incitmek için söylemedim,» diye sırıttı Alan. «Sadece kulağıma çalındığına göre bizim ihtiyar Longemalle hanımlarla yakından ilgiliymiş. O yüzden senin saçtığın ışıklar boşa harcanmış olmayacaktır.»

. Eileen'in gözleri Jean-Claude Longemalle'ın gönderdiği çiçeklere takıldı. Laleler iyice açıl-

mıştı. Ateş rengindeki taç yapraklar acıkmış bir ağız gibiydi. Eileen rahatsız olmuştu. Erkekler, ah şu erkekler!..

Alan'ın gözleri Eileen'inkileri izledi ve çiçeklere bakarak, «Longemalle mı?» diye sordu.

«Evet.»

«Yaa! Ben de uçakta tanıştığın bir hayranından sandığım için çenemi tutup soru sormamaya karar vermiştim.»

«Alan Scott, çeneni tutmayı hiçbir zaman beceremeyeceksin. Bahse girerim geldiğinde onları fark etmedin bile. Çünkü sen çiçeklere dikkat edecek adam değilsin. Yine bahse girerim otelden görünen manzaranın bile farkına varmamışsındır henüz.»

Alan gözlerini kırpıştırdı. Utanarak başını önüne eğdi. Pencer n yanına gidip baktı. «Çok güzel, orada görünen Mont Blanc mı?»

«Ah, sende hiç iş yok Alan. Hiç Mont Blanc'a benziyor mu? O gördüğün Le Saleve. Benim rehberde yazdığına göre de yürüyerek üç saatte gidebilirsin.»

«Sen gidebilirsin. Ama benim daha iyi vakit geçirme yollarım var. Peki nasıl olur da ben Mont Blanc'ı görmem? Mont Blanc'ı İsviçre'nin en yüksek dağı sanırdım.»

Eileen homurdandı. «Mont Blanc Fransa'da bilmiyor muydun? Hem o, Avrupa'nın en yüksek dağı. Ama sadece 50 mil ötede. Görebilmen için Milletler Sarayı'na gitmen gerek. Yarınki toplantıdan önce de bütün bunları öğrenmen gerek. Bütün bunlar benim ne giyeceğimden önemli sanırım.»

«Haklısın. Çirkin Amerikalı gibi görünmek is-

temiyorum. Ne dersin, bu akşam birlikte yemek yesek de sen bana biraz kopya versen?»

«Sana rehberimi veririm. Bilmek istediğin her şey var onda. Ayrıca saat sekizde sana Tenis Kulübü'nde bir kort ayırtmıştım.»

«Kortu iptal et. Seninle yemeğe gitmeyi tercih ederim.»

«Yorgunum,» dedi Eileen. «Yarın zinde olmak istiyorum. Sanırım yatmaktan başka bir şey istemiyor canım.»

«Yatmak fikri benim için de uygun,» dedi Alan. Sonra Eileen'in yüzündeki ters ifadeyi görünce, elinden tutup tam bir efendilikle, «Özür dilerim Eileen,» dedi. «Biliyorum, bu tür Playboy numaraları seni rahatsız ediyor. Kişi olarak senden gerçekten hoşlanıyorum ve düşüncelerine saygı duyuyorum. Hem Mont Blanc hem diğer konularda öğrenmek istediğim şeyler var. Eğer bu gece benimle yemeği kabul edersen, söz veriyorum tam bir izci gibi davranacağım.»

Alan'ın masum bakışları karşısında Eileen bir parça yumuşadığını hissetti. Ayrıca yeni kırmızı elbisesini giymeye de can atıyordu.

«Lütfen,» dedi Alan. «İstersen yanında anneni bile getirebilirsin.»

Eileen gülümsedi. Belki de Alan yarın yapacağı konuşma öncesinde kendisini yalnız ve sinirli hissediyordu. Londra'da her ne kadar başarılı olmuşsa da, New York'a, Mont Blanc Saat Şirketi'nin, Marsden Ajansı ile anlaşmasını sağlayamadan dönerse durumu sarsılabilirdi.

«Peki,» diyerek kabul etti. «Bir yerlerde yer ayırtmamı ister misin?»

«Bu akşam benim sekreterim değil, konuğum-

sun. Ayrıca hem meslektaşım, hem tur rehberim, hem de arkadaşımsın. Oldu mu? Eğer rehberini bana verirsen yeri ben seçip rezervasyonu da ben yaptırırım. Yedi buçuk uygun mu?»

Eileen rehberi uzattı. «Yedi buçuk çok iyi. Şimdi sen çık da ben biraz kestireyim, yoksa banyoda uyuya kalıp boğulabilirim. Sonra sana yarın kim tercümanlık eder?»

«Kim eder sahiden?» Alan, Eileen'i yanağından hafifçe ve dostça öptü. Tam çıkacakken, «Sen çok iyi bir kızsın Eileen Connor,» dedi.

Alan Scott, birkaç saat sonra, «Sen korkunç bir kadınsın Eileen Connor,» diyordu. «Önce kendime hâkim olmam için benden söz alıyorsun. Sonra da gidip azizleri bile baştan çıkaracak bir elbise giyiyorsun.»

Mantosunu ve çantasını alırken, «Sen de iyi görünüyorsun,» dedi. Alan koyu renk çizgili bir takım, içine bembeyaz bir gömlek giymiş, renkli ve pahalı bir kravat takmıştı. Eileen, Alan'ın kadınların yüreğini nasıl hoplattığını şimdi daha iyi anlıyordu.

Alan, «Neden mantonu omzuna almıyorsun?» diye sordu. «Önce otelin barında bir şeyler içeriz diye düşünmüştüm. Sonra da Le Chat d'Or denilen yere gider gölün manzarasına karşı fondü yeriz.»

«Harika bir program bu. Le Chat d'Or'un ününü duymuştum.»

Asansöre doğru ilerlerken Alan, «Le Chat d'Or ne demek?» diye sordu.

«Altın Kedi.»

«Oh, umarım bu geceki spesiyaliteleri bu değildir.»

«Korkma,» dedi Eileen. «Altın, İsviçreliler için yenmeyecek kadar önemlidir.»

Lobiyi geçip döner bir kapıdan ünlü Richemond barına girdiler.

Alan, Eileen'e döndü. «Eğer izin verirsen seninle birlikte olmaktan gurur duyduğumu söylemek istiyorum. Barda mı oturmak istersin, yoksa... Eileen? İyi misin?»

Eileen, Alan'ın kolunu sıkıca tutup, «İyi miyim?» diye tekrarladı.

«Eileen, ne oldu?« Alan'ın sesi telaşlıydı. «Rengin kaçtı senin. Ellerin buz gibi. Yukarı çıkmak ister misin?»

«Oturmak istiyorum. Bir masaya. Şuraya...» dedi Eileen.

Oturdukları masadan, diğer masadaki adamın kendisine baktığını görüyordu, genç kadın.

Oradaki adam herhangi biri değil, uzun boylu yabancının ta kendisiydi. Masasında da boynunda mavi eşarbıyla dünya güzeli bir sarışın vardı.

Eileen bir Martini söyledi. Alan hayretle kaşlarını kaldırarak, «Ne zamandan beri?» diye sordu. «Seni en son gördüğümde Coca Cola içiyordun.»

«Öyleydi ama şimdi işler değişti,» dedi Eileen. Gözlerini bir türlü yabancıdan ayıramıyordu. Onun da gözleri Eileen'in üstündeydi. Alan ve yabancının kadın arkadaşı olanlardan habersiz, birbirlerine arkalarını dönmüş oturuyorlardı.

'Neden bana böyle küçümser bakışlarla bakıyor? Yaptığından utanmıyor mu?' diye düşündü Eileen. 'Bana oynadığı oyunu yanındaki arkadaşına anlattı mı acaba? Oh Tanrım, ben de ona

kötü bir oyun oynayabilsem. Onun bana yaptığı gibi ben de ona acı çektirebilsem,' diye adeta haykırıyordu yüreğinden bir ses.

Eileen'in Martinisi geldi. Alan da barın spesiyal içkisi, 'Boğa Tekmesi'ni istemişti. Genç adam kadehini kaldırıp, «Yeni dostumun şerefine içiyorum,» diyerek, içkisinden bir yudum aldı.

Eileen de kadehini Alan'ınkiyle tokuştururken, «Ben de sevgili izciye içiyorum,» dedi. Birkaç metre uzaklıkta oturan yabancı bu hareketleri görebiliyor, ama konuşulanları duyamıyordu. Bu durum Eileen'in içten içe hoşuna gidiyordu.

Eileen sevimli bir tavırla Alan'a gülümsedi. Alan da ona ilgiyle gülümseyerek karşılık verdi.

Genç adam elini hafifçe Eileen'in elinin üstüne koymuştu. «Sorduğum için özür dilerim ama sen herhangi bir hap falan almadın, değil mi? Şimdiye kadar böyle ani değişiklikler gösteren birine daha rastlamamıştım. Seni almaya geldiğimde gayet iyi görünüyordun. Sonra aşağıya indiğimizde bayılacak gibi oldun. Şimdi de ışıl ışıl parlıyorsun. Yanlış anlama, şikâyet etmiyorum, ama gerçekten iyi misin?»

«Belki de içki etkisini gösteriyordur,» dedi Eileen. «Merak etme yarınki toplantıda iyi olurum.»

«Onu biliyorum. Konu bu değil. Unutma ben senin arkadaşınım.»

Eileen, «Lütfen bunu tekrarlayıp durma,» dedi.

«Çok mu söyledim? Özür dilerim. Ama sanıyorum ki sen böyle olmasını istiyorsun.»

«İstiyorum... Alan özür dilerim. Seni kırmak istemedim. Yalnız şey... şu 'arkadaş' kelimesini pek sevmiyorum.» Eileen, kendisine arkası dönük oturan sarışına öfkeyle baktı. O yabancı da

eşarbın, bir 'arkadaşı' için olduğunu söylemişti. «Daha önce 'dost' kelimesini kullanmıştın. 'Dost'u, 'arkadaş'tan daha çok seviyorum.»

Eileen kadehinden, önce bir yudum aldı, sonra da yarısına kadar içti.

Yabancı kollarını sarışının omuzlarına dolamıştı. Eileen bir an o kolları kendi omuzlarında hissetti. Kendi de masanın üstünden eğilerek Alan'ın saçlarını okşadı.

«Biraz karıştırmak istedim,» dedi. «Saçların her zaman o kadar düzenli ki, bu düzene isyan etmek geliyor içimden.»

«Zaten amacım da senin gibi hanımefendileri isyan ettirmek,» dedi Alan. Sonra Eileen'e bakarak, «Sen anlaşılmaz bir insansın. Umarım...»

Eileen samimi bir şekilde öne eğildi. Yabancı görmüş müydü? Hafif bir sesle, «Ne umarsın?» diye sordu.

«Umarım benimle oyun oynamıyorsundur bebek.»

Bu sırada yabancı arkasına yaslanmış, o şen kahkahalarından birini atıyordu. Eileen bir an konuşamadı. Alan'ın söyledikleri sanki beynine yeni ulaşmıştı. Yanaklarının kızardığını hissetti.

«Alan,» diye başladı. Kelimeler bir türlü ağzından çıkmıyordu. Sanki kelimeler kendiliğinden dökülecekmiş gibi şöyle bir başını salladı. Burnuna Fransız sigaralarının kokusu gelmişti. Birdenbire, «Sigaran var mı?» diye sordu.

Alan, şaşkın bir tavırla, «Martiniler, sigaralar? Sen gerçek Eileen Connor olduğuna emin misin? Ben sigarayı beş yıl önce bıraktım. Nefesim kesilip bizim kulüpte bir maçı kaybedince Alan Scott'la Pall Mall arasındaki aşk hikâyesi de

sona ermiş oldu. Ama istersen sana bir paket sigara alırız,» deyip garsona işaret etti.

«Hayır, kalsın. Teşekkür ederim. Sadece bir anlık bir delilikti̇r. Zaten bu gece her şey bir delilik. Alan, özür dilerim. Bu gece pek kendimde değilim. Dün gece iyi uyumadım da.» Eileen kadehindeki Martiniyi bitirdi. «Eğer bu gece yemek yemezsek kızar mısın? Çünkü pek yiyecek halde değilim galiba. Le Chat d'Or'a başka bir gece gideriz.»

Alan yüzünü buruşturdu. «Fondüden başka bir şey yemek ister miydin? Bir şeyler yemen gerek. Evet, ince olmak güzel ama her şeyin de bir sınırı var. Eriyiverecekmiş gibi görünüyorsun sen.»

«Seni kırmak istemem Alan, ama bu gece biraz uyuşukluk var üzerimde. Senin geceni de berbat etmek istemiyorum.»

«Sen beni düşünme. Ben başımın çaresine bakarım. Yalnız bütün bunları isteyerek yapmadığını bilmem gerek. Hukukçuların dediği gibi, taammüden!..» Alan gülümseyerek Eileen'e baktı. «Bir zamanlar bu konuda uzmanlaşmış bir karım vardı. İşte o zamandan beri bu hep aklıma takılır.»

«Daha önce evlenmiş olduğunu bilmiyordum?»

«Marsden Ajansı'nda pek bilinmez. Çok oldu. Üniversite yıllarında. Sen de boşandın, değil mi?»

«Geçen yıl. Az önce ne demek istediğini anlıyorum. Ama kocamın bana çektirdiği acıyı hiçbir erkek çektirmez.»

«Neydi bu?» diye nazikçe sordu Alan.

Eileen, fark ettirmeden yabancıya ve yanın-

daki sarışın kadına bakarak, «Beni aldattı,» dedi.

Alan garsona işaret ederek, «Ne biçim ev sahibiyim ben? Önündeki boş kadehi görmüyorum. Ne dersin, birer içki daha alsak mı? Belki iştahını açar.»

«Belki de yere serer! Peki. Ne kaybederim ki?

Alan içkileri söyledikten sonra Eileen'e dönerek, «Hangi erkek seni terk edebilir?» diye sordu.

«Oh, Alan, bu konuyu hiç açma. Herkes senin kadınlar konusundaki uzmanlığını biliyor.» Eileen bir an ileri gittiğini düşündü, sonra içtenlikle gülümsedi.

«Böyle denmesinden gurur duyarım bayan. Ne yapalım, ben kadınlardan gerçekten hoşlanan bir adamım. Ama birisine gerçekten bağlı olmadan çapkınlık etmek başka, bağlı olduğun birini aldatmak başka.»

«Ne demek istiyorsun?» diye sordu Eileen.

«Yani ben kimseyi kandırmaya çalışmam. Benim çıktığım kadınlar benim ne olduğumu bilirler. Ya beni olduğum gibi kabul ederler, ya da çekip giderler. Eğer bir daha âşık olursam, o zaman durum değişir. Ben karımı hiçbir zaman aldatmadım. Evliliğimiz yıkılmaya başladığı zaman bile. Günün birinde yeniden sadık bir koca olabilirim.»

Garson içkileri getirmişti. Eileen içkisinden bir yudum alıp, «Çıktığın kadınlar başka erkeklerle de çıkarlar mı? Sen onları kıskanmaz mısın?» diye sordu.

«Bazen keşke kıskansam diyorum. Ama duygusal bir ilişkiye girmediğim için olmuyor. Gerçeği söylemek gerekirse, bazen bir kadınla yatarken, şimdi evde güzel bir kitap okuyor olsay-

dım keşke dediğim de olmuştur.»

Eileen yüzünün kızardığını hissetti. «Oh, Alan, sana çok güzel kitaplar önerebilirim. Tabii eğer bir gün yaşama biçimini değiştirmek istersen.»

«Senin önerilerine her zaman hazırım. Sen çok akıllı bir kızsın Eileen. Seninle konuşmak çok hoşuma gidiyor. Sana 'dostum' demek istiyorum.»

Yabancının yanındaki sarışın ayağa kalkmıştı. Yabancı da nezaket icabı kalkıp tekrar oturdu. Sarışın kuşkusuz tuvalete gidiyordu. Kadın, oturdukları masanın yanından geçerken, Eileen bu güzel yüzü bir yerlerden tanıdığını düşündü. Tanıdığına emindi, ama nereden?

Alan, Eileen'e bakıp, «Hayalet görmüş gibisin. Şu sarışın bombayı nereden tanıdığını çıkarmaya çalışıyorsun galiba.»

Eileen iyice şaşırmıştı. «Alan!»

«Öyle görünürüm ama kalın kafalı değilimdir.» Alan'ın sesi sitemkâr değildi. «Son yarım saattir dikkatinin ancak yüzde ellisi benim üstümde. Şikâyet etmiyorum. Eileen Connor'ın yüzde ellilik dikkati tanıdığım birçok kadının yüzde yüzlük ilgisinden daha önemli benim için. Şimdi artık ortaya çıktığına göre, söyle bakalım kim o kadın?»

Eileen bilmiyorum anlamında başını salladı. «Gerçekten hatırlamıyorum. Ama çok güzel bir kadın.»

«Böyle bol makyajlı manken gibi tiplerden hoşlanırsan, evet.»

«Ama sanırım erkeklerin birçoğu böylelerinden hoşlanıyor.»

Alan elini Eileen'in elinin üstüne koyarak,

«Sen başkalarını kıskanman gerekmeyecek kadar güzel ve akıllısın. Bak, bu sarışının yüzeysel bir çekiciliği var ama birçok erkek senin hayat dolu bakışlarını ona tercih eder. Bu yeni saç şeklin ve yeni gardırobunla belki de... Hey, Eileen, ne oldu?»

Sarışın, tekrar yabancının yanına dönüyordu. Eileen o anda yüreği burkularak, bu sarışını nerede gördüğünü hatırlamıştı.

Eileen kadına tekrar baktı. Emindi. Bu Vee Lenke'nin uçuş ekibindeki hosteslerden biriydi. Evet, Eileen, Swissair'le Cenevre'ye uçarken görmüştü onu.

Eski kocası Keith gibi, bu yabancı da bir hostesle birlikte olmayı Eileen'in arkadaşlığına tercih etmişti demek.

Eileen şimdi tamamen tükenmişti. Yabancıyı kıskandırmak fikrinden vazgeçti. Artık Alan'la konuşmak da istemiyordu.

Alan'a dönerek, «Yarın yorucu ve uzun bir gün olacak,» dedi. «Yukarı çıkıp yatağa girsem iyi olur Alan. Eğer acıkırsam oda servisiyle bir şey istetirim. Yemeğe gidersek, canını sıkabilirim.» Alan'ın çocuksu mavi gözlerine bakan genç kadın, onun kolunu tutarak, «Bu geceki çekilmez halim için gerçekten özür dilerim,» diye ekledi.

Eileen ayağa kalktı ve Alan'ın kalkmasına fırsat vermeden başına bir öpücük kondurarak hızla döner kapıdan dışarı çıktı.

Bölüm 4

SEVGİLİ UZUN BOYLU YABANCI,

Bu mektubu hiçbir zaman görmeyeceksin. Ama ben yine de yazmalıyım bunları. Seninle ilgili bütün düşüncelerimi bir yere kaydedersem sanki onlardan kurtulabilirmişim gibi bir his var içimde. Yarı deli bir yaşam sürmek istemiyorsam sanırım bu düşüncelerden kurtulmalıyım.

Peki gerçekten senden kurtulmak istiyor muyum?

Romanlarda 'uyandırılmış' bir kadın kahramandan bahsettiklerinde neyi kastettiklerini şimdi daha iyi anlıyorum. Sen beni uyandırana kadar yaşamımı yarı uykudaymış gibi geçiriyordum. Şimdi tekrar uykuya dönmek istemiyorum. Ama sen olmadıktan sonra uyanık olmak neye yarar?

Kocamı bir yandan sevdiğimi düşünüyor, bir yandan da ondan nefret ettiğimi sanıyordum. Ancak sana olan duygularım o kadar güçlü ki, ona karşı olan duygularımın ne nefret ne de sevgi olduğunu anlayabiliyorum şimdi.

O bir provaydı. Oyunun aslı sensin. Ve esas olan da oyundur. Shakespeare böyle söylememiş miydi?

Daldan dala atlıyorsam özür dilerim. Kafam biraz iyi. Vakit de geç oldu, üstelik bir şey de yemedim. Uyumam gerek ama huzursuzum. Ma-

saya oturmuş, göle bakıyorum. Ay ışığı gümüş gibi parlıyor. Karanlık Eski Kent, bir Noel ağacı gibi görünüyor. Annemi, babamı özledim. Onlara telefon etmek istiyorum ama gecenin bu saatinde arayarak onları korkutmaktan çekiniyorum. Bu gece saygıdeğer bir adama (Alan Scott) senin yüzünden haksızlık ettim. HER ŞEY SENİN YÜZÜNDEN. Görüyorsun işte, senin bana yaptıkların kocamın yaptıklarından daha kötü. Çünkü kocam beni sadece uyurken gördü. Oysa sen UYANIKKEN gördün, olabilecek en iyi Eileen'i gördün. Sen gerçek Eileen'i gördün ve onu istemedin.

NEDEN?

Neden hayatıma girdin? Benimle eğlendin, beni öptün, öptün, öptün, güldürdün beni. Kendimi harika hissediyordum. Öylesine dolu ve öylesine uyanmış... SONRA NEDEN BİR DAHA GERİ GELMEDİN?

Bu gece seni Richemond'un barında görünceye kadar içimde bir parça ümit vardı. Dün gece herhangi bir nedenle Chandelier'ye benden daha geç geldiğini düşünmüştüm. Yani belki taksinin lastiği patlamıştır, ya da ona benzer bir şey olmuştur demiştim... Ya da sen benden önce oradaydın da, ben birkaç dakika gecikince sana çok zaman geçmiş gibi gelmişti. Ve oradan ayrılmıştın... Ama boynunda senin aldığın eşarpla o sarışını yanında görünce her şeyi anladım. Senin gerçekten önemsediğin oydu. Benimle sadece eğlenmiştin.

Bunu yapmamalıydın. Sana rastlamadan önce hayat hakkında yeniden iyi şeyler düşünmeye başlamıştım. Belki başka biriyle karşılaşır, onun-

la mutlu olurdum. Belki de Alan'ı beğenirdim (belki de beğenmezdim). Belki de Vee'nin erkek kardeşi ilginç biriydi (aslında onun hakkında söylenenler nedense sinirime dokunmuştu). Ama ben sana rastladım ve şimdi senin gibi birini ben nereden bulurum?

Kimse senin kadar mükemmel olamaz. Kimse de senin kadar korkunç olamaz.

Sanırım hayatım çok yalnız geçecek.

Senden gerçekten nefret ediyorum.

Seni anlamıyorum.

Neden benimle o kadar ilgilendin?

Neden hâlâ senin mükemmel olduğunu düşünüyorum?

Neden hâlâ seni istiyorum?

Bu mektubu yazdıkça sakinleşiyorum. Aynı zamanda kendimi çok aptal buluyorum. Ben olgun bir kadınım, boşanmış bir kadın... Ama şimdi on yedisindeki kızlar gibi davrandığımı da biliyorum.

Sanırım sana benzer bir erkek ilk kez rüyalarıma girdiğinde on yedi yaşındaydım. Mağaradaki rüya... O rüyada hep senin yüzünü görürdüm. Benim bilmek istediğim şeyleri hep sen bilirdin. Hayatın bütün sırlarını yani. Sonra on sekizime geldiğimde Keith çıktı karşıma. Seni unuttum. Rüyalarımdaki erkeğin Keith olduğuna kendimi inandırdım. Onu bulduğum için şanslıydım. Keith beni New York'a getirdiğinde, sen o zaman aklıma bile gelmiyordun.

Ama arasıra yine de o mağara rüyasını görürdüm.

Annem benim her şeyi çok irdelediğimi söyler. Haklı galiba. Ama bu bazen işe yarıyor, ba-

zen de sadece acı veriyor.

Sanırım söylemek istediklerimin hepsi bu kadar. Sen ve yanındaki 'arkadaşın' benimle alay etseniz bile, senin beni ne kadar derinden etkilediğini bilmeni istiyorum. En azından sevgiyi hissettim, gerçek olanını, gerçek nefreti de, ne işe yarıyorsa bu...

Bunları bir daha hissetmeyebilirim. Bu, şu anda hissettiklerimden de kötü bir durum olur.

Çok filozofça değil mi? Bu filozofluğum sürecek mi, merak ediyorum.

CANIN CEHENNEME!

Sevgi ve Nefretle,
Ufaklık

Eileen, «Alan, dün gece için...» diye başladı.

Otel odasındaki masanın başında oturuyorlardı. Önlerinde Mont Blanc Şirketi'nde yapacakları konuşmanın metni duruyordu. Diğer masanın üstüne, oda servisinin getirdiği kahvaltı artıkları bırakılmıştı. Son bir saattir Eileen ve Alan, işten, gölün manzarasından ve yemeklerden konuşmuşlardı. Dün akşamdan hiç söz edilmemişti. Şimdi bu konuya değinmenin tam sırasıydı. Eileen susup, iş arkadaşına baktı.

Alan, nazikçe, «Boşver. Bana açıklama yapmak zorunda değilsin. Senden sonra caddenin sonundaki küçük bir büfeden bir sandviç alıp yedim, sonra da gelip yattım. Yalnız başıma. İşte şimdi de burdayız, bugünkü toplantıda Marsden Ajansı için elimizden geleni yapmak üzere,» dedi.

Eileen rahatlamıştı. Daha tehlikesiz bir konu-

dan konuşmanın mutluluğu içinde, «Şu bizim otel faturalarının Mr. Marsden'e kaça patlayacağını düşündükçe...»

«Vergi indirimi var. Merak etme,» dedi Alan. «Oda servisine telefon edip biraz daha kavun isteyeyim mi, ya da biraz ayçöreği?»

«Oh, ben çok doydum, istemem. Zaten biraz-dan çıkmamız gerek. Mösyö Longemalle'i bekletmek istemem.»

«İnanamıyorum, bu sözleri 'gecikmiş' Miss Eileen Connor mı söylüyor?»

«Ne yapalım, İsviçre'de dakik olmam gerekiyor, öyle değil mi?» Bir an o uzun boylu yabancıyla buluşacakları lokantaya geç kaldığını hatırlamıştı. Dün akşam mektubu bitirdikten sonra verdiği kararın ne kadar doğru olduğunu düşündü sonra. Artık onu düşünmeyecekti.

Yarım saat kadar sonra, yani tam saat onda, Eileen ve Alan, Jean-Claude Longemalle ve iki önemli adamı, Reklam Direktörü Roger St. Denis ve Amerikan Satış Programı sorumlusu olan Genel Müdür Yardımcısı Ernst Vogt ile birlikteydiler. Eileen, Longemalle'i yaşlı Avrupalı parlamenterlere benzetmişti. St. Denis ve Vogt ise Alan gibi otuz - kırk yaşlarındaydılar.

Mösyö Longemalle, Eileen'in uzattığı eli öpünce Eileen hiç şaşırmadı. Diğer ikisi elini sıktılar. Eileen, gönderdiği çiçekler için Longemalle'e teşekkür edince, Longemalle gözlerini kırpıştırarak gülümsedi. «Amerikalı hanımlara çiçek göndermek hâlâ geçerli mi? Umarım prensiplerinizi çiğnememişimdir,» diyerek St. Denis ve Vogt'u gösterdi, sonra da, «Bu iki arkadaşım benim bu davranışımın modasının geçmiş olduğu-

nu söylüyorlar,» dedi.

Eileen, «Eğer ben birkaç çiçekle bağımsızlığımdan ödün veriyorsam, benim bağımsızlığım çok zayıf demektir,» diye karşılık verdi.

Üç İsviçreli güldüler. Hiç Fransızca bilmeyen Alan, Eileen'e dönerek, «Alt yazısı olmayan bir Fransız komedisi seyretmek nasıl oluyormuş şimdi anladım. Tercüme et lütfen,» dedi.

Grup biraz sonra konferans salonuna geçti. Konferans salonu oldukça geleneksel, Avrupai ve zarif bir biçimde döşenmişti. Meşe ağacından yapılma büyük konferans masasını ve ağır deri sandalyeleri gören Eileen, bu odanın Mösyö Longemalle gibi giyinmiş olduğunu düşündü.

Eileen ve Alan sunuş konuşmasına başladıklarında, Eileen'in işi de ağırlaşmış oldu. İki genç müdür oldukça iyi İngilizce konuşuyorlardı. Ama yine de reklamlarda çok önemli olan kelime oyunlarından bazılarını Vogt kaçırmıştı. Mösyö Longemalle, Almanca, İtalyanca ve tabii Fransızcayı çok iyi konuşmasına rağmen hiç İngilizce bilmiyordu.

Ernst Vogt, ödevini ezberlemeye çalışan bir öğrenci gibi, «Zirveye çıktığınız zaman Mont Blanc saati sizi bekliyor,» diye reklam sloganını tekrarlıyordu. Sonunda, yüzünde mutlu bir ifadeyle onayını bildirdi. «Beğendim, sizi kutlarım Mösyö Scott ve sizi de Matmazel Connor,» dedi.

Roger St. Denis kelimelerin üzerinde teker teker durarak cümleyi Fransızcaya çevirmeye çalışıyordu. Alan'la Eileen'e bakarak, «Gerçekten bu sloganın, müşkülpesent Amerikalı müşteriye hitabedeceğine inanıyor musunuz?» diye sordu.

Alan, «Sadece bu değil,» diye atıldı, «Mont

Blanc saatleri sıradan bir mevkiyle değil, gerçek başarıyla eşdeğerde olmalı. Sloganın doğuştan tepede olanlara değil, başarı yolunda yükseklere tırmananlara seslenmesini istedik,» dedi.

Ernst Vogt, üstüne basa basa, «Bunu beğendim,» diye cevap verdi.

St. Denis ise bu sloganın güçlükleri çağrıştıran bir yönü olduğunu söyledi. «Senin bu sözleri beğenmenin nedeni belki de dağcılığındır,» dedi ve ardından Alan'a dönerek, «Ernst Vogt'un Salève tepesine tırmanma rekoru vardır,» diye açıklamada bulundu.

Alan düşünmeden, «Ben Saléve tepesinin turistlerin bile birkaç saat içinde çıkabilecekleri bir yer olduğunu sanıyordum,» dedi.

Eileen aceleyle, «Evet bir patika vardır ama turistlerin pek kolay tırmanamayacağı kayalık bir yüzü de vardır. Aslında yanılmıyorsam, lütfen beni düzeltin Mösyö Vogt, kayalıklara iplerle tırmanma sanatı, 'varappe' adını, ilk kez Salève tepelerinde başlatılan dağcılık sporunda almıştır, değil mi?»

Birkaç dakikadan beri susan Jean-Claude Longemalle, ilk kez söze girdi. Şimdiye kadar iki genç müdürün gövde gösterisini izlemiş, şimdi ise son sözün kendisine ait olduğunu göstermek istemişti.

Eileen'e doğru dönüp başını hafifçe eğdi. «Matmazel, gördüğüm kadarıyla Cenevre hakkında bilgi edinmek zahmetine katlanmışsınız. Bu durum, bu kenti çok seven bizler için mutluluk verici. Birçok Amerikalı, Cenevre'yi Paris ile Londra arasında bir durak noktası, peynir ve çikolata satış merkezi olarak görür. Şimdi bana

söyleyin Matmazel Connor, Mont Blanc saatlerinin satışı için düşünülen bu slogan sizin fikriniz miydi?»

Eileen ürkmüştü. Longemalle kendisinin bir metin yazarı olmayıp sekreter olduğunu biliyordu. Bu sorusuyla acaba nereye varmak istiyordu? Elinden geldiğince hafif bir tonda, «Keşke kelimeleri böyle güzelce yanyana getirebilme yeteneğim olsaydı,» dedi.

Longemalle, «Diplomatça davranıyorsunuz. Şirketinize bağlılık gösteriyorsunuz. Bu çok takdir edilir bir tutum. Keşke benim şirketimde çalışanlar da bana ve şirketime aynı bağlılığı gösterseler. Benim söylemek istediğim şu,» deyip odadaki tek tek herkesin suratına baktıktan sonra devam etti. «Matmazel böyle bir sloganla ortaya çıkamaz çünkü Cenevre hakkında yeterli bilgisi vardır.» Yaşlı kurt bu sözlerden sonra Eileen'e, «Arkadaşınıza açıklayın,» diyerek, Alan'ı işaret etti.

Eileen'in ağzı kurumuştu. Amerikalı ve İsviçreliler arasında sakin geçen toplantı birden gergin havaya bürünmüştü. Eileen, Alan'a, «Sanırım Mösyö Longemalle, Mont Blanc'ın aslında İsviçre'de değil, Fransa'da olduğunu söylemek istiyor. Bu yüzden reklam malzemelerimizde dağın adını vurgulamamak daha yerinde olur. Bu slogan, saatlerin İsviçre'de yapıldığını unutturabilir,» diyerek sorunu açıkladı.

Eileen konuşurken Ernst Vogt, Longemalle'e tercümanlık yapıyordu.

Alan, «Ama gerçek olan şu ki, saatlerin markası Le Salève ya da başka bir şey değil, Mont Blanc. Ve Mont Blanc da seçkin başarıları çağ-

rıştıran bir markadır,» dedi.

Eileen, Longemalle'in, Alan'ın sözlerine tepki göstermesini bekliyordu. Ama gümüş saçlı başkan, söylenenleri başıyla onaylayarak, «Şirketin adının Mont Blanc oluşu tamamiyle mali ve yasal nedenlerden dolayıdır. Şirketin adı Longemalle Saatleri de olabilirdi ama o zaman aynı adı taşıyan başka bir üretici çıkabilirdi ortaya.»

Eileen içinden, 'Bu ne kendini beğenmişlik,' diye geçirdi.

Alan Scott, «O halde açıkça görüldüğü gibi bu temayı değiştirip karşınıza yeni bir sloganla gelmemiz gerekiyor,» dedi. «Beğeneceğiniz bir slogan bulacağımıza eminim. Şu anda aklıma gelen birini söylemek istiyorum: «Mont Blanc Saatleri, Yaşam Saatiniz İçin.»

Longemalle, burun kıvırarak, «Bu bana viski reklamlarını hatırlattı,» dedi. «Ciddi bir dönemdeyiz. Üst düzey de dahil olmak üzere her yerde para darlığı var, hatta Mont Blanc'ta bile. Kendini beğenmiş, ya da tersine, sevimli havalar yaratarak Amerika'da saatlerimizi satmak istemiyoruz,» diye sürdürdü konuşmasını. Eileen'e baktı. Sonra Alan'a dönerek, «Belki de Mösyö Scott, bu işi o yaratıcı adamlarınızın sorumluluğuna vermek yerine, Matmazel Connor'a bırakmanız daha yerinde olacaktır. Umarım sizi gücendirmemişimdir,» dedi.

«Matmazel Connor'a iltifat edilmesi beni asla gücendirmez,» dedi Alan. Yüzü kızaran Eileen bu söylenenlerin Longemalle'e tercüme edildiğini duyunca biraz rahatladı.

Biraz sonra, Jean-Claude Longemalle ayağa kalktı. Toplantı bitmişti. Ne fabrikayı dolaşmak-

tan söz edildi ne de Alan Scott'a tenis oynamayı düşünüp düşünmediği soruldu.

Mont Blanc binasının en üst katından aşağı ininceye kadar Alan, Eileen'le bir kelime bile konuşmadı. Binadan inip caddeye çıktıklarında ise patladı. Ağzına geleni söylüyordu. «İki yeni yetme zorba ve o kafası boyalı egosantrik. Bu tipleri bilirim. Bunlara ne götürürsen götür ilk defasında mutlaka itiraz ederler. Kendilerinden başka akıllı yok sanırlar. Onuncu toplantının sonunda yine aynı şeyi gösterirsin, bu defa beğenirler. Çünkü yapılanı kendilerinin şekillendirdiğini düşünürler.»

«Boş ver Alan,» dedi Eileen.

«Boş vermek mi? Daha başlamadım bile! Şu etek öpen geri zekâlıların Tanrı cezasını versin. O emrinde çalıştırdığı iki mezarcıya gelince...»

«Ernst Vogt o kadar kötü değil galiba. Sanırım yaptıklarını beğendi.»

«Tabii beğendi ama savunabildi mi? Sorun çıktığı anda midye gibi kapandı. Şirket politikası falan, tuzak bu... İşte burada sıkışıp kaldık. Gerçek şu ki bunlar Amerika'da satış yapmak istemiyorlar... Hadi yemeğe gidelim. Dört Martinilik bir öğle yemeği.» Alan birden durdu. «Neredeyiz biz söyler misin?»

«Birleşmiş Milletler Sarayı'nın yakınında.»

«Ah, harika, çok güzel. Oraya gidip uzun uzun Mont Blanc'ı seyredelim... Ya da başka yere gidelim. Taksi var mı? Taksi! Hadi bin bebek. Şoföre nereye gideceğimizi söyle.»

Eileen şoföre eğilerek, «Eski Kent'e,» dedi. «Chandelier Restaurant'a.» Görmek istemediği bir adamla karşılaşma tehlikesini göze almakla

aptallık mı ediyordu acaba? Hayır, kararını vermişti. Chandelier, uzun boylu yabancının bugün gidebileceği en son yerdi. Eğer şans eseri onu görse bile hiçbir şey hissetmeyecekti. O an için önemli olan Chandelier'in güzel bir yer olmasıydı ve o anda Alan da, kendisi de böyle güzel bir yerde yemek yemek ihtiyacını duyuyorlardı.

Eileen'in umduğu gibi, Eski Kent'in güzelliği Alan'ı etkilemiş, onu o sinirli havadan uzaklaştırmıştı. Alan, «New York'taki Çin Mahallesine benziyor,» derken, hayranlığını gizleyemiyordu.

Chandelier'ye girip bara oturduklarında, genç adam, Eileen'e gülümseyerek, «Beni böyle bir yere getirip yatıştırdığın için sana teşekkür ederim,» dedi. «Sen harika bir insansın. Reklamcılıkta nereye kadar ilerlemek istediğini bilmiyorum ama dönüşte bizim emektar Marsden'e senin hakkında söyleyebileceğim bütün iyi şeyleri söyleyeceğim. Ne içiyorsun? Martini mi?»

«Öğle vakti Martini içmem. Bir kadeh beyaz şarap yeterli. Sen İsviçre şaraplarının tadına baktın mı? Çok güzel. İnsanı ferahlatıyor.»

«Belki bu akşamki yemekte içerim. Bu akşam yemeği birlikte yiyoruz, değil mi dostum? Şu anda bütün damarlarımın alkolle dolmasını istiyorum.» Alan kendine bir Martini, Eileen için de beyaz şarap söyledi.

İçkiler geldiğinde Eileen, «Ne yapacağız şimdi? Ne dersin? Bu işin içinden çıkabilecek miyiz?» diye sordu.

«Tabii, bebek. Kopardık gitti,» dedi Alan düşünmeden. Sonra, yüzünde acı bir gülümsemeyle, «Bilmiyorum,» dedi.

«Mr. Marsden'e telefon edecek misin? Şimdi

bu yazı, yeniden metin yazarı ve sanat direktörüne mi gidecek?»

«Sorun da bu ya... Aslında yapılması gereken bu ama vaktimiz yok. Eileen, eğer bir iki gün içinde bu adamların karşısına yeni bir sloganla çıkamazsak bu işi kaybettik demektir. Açıkça söyleyeyim, ben sana güveniyorum.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Sanırım Longemalle seninle yakından ilgilendi. Her nedense sana güveniyor. Benim götürdüğüm bir teklifle değil, senin götüreceğin bir teklifle daha yakından ilgilenecekmiş gibi geliyor bana.»

Eileen şarabından bir yudum alıp, «Ama ben bir sunuş konuşması nasıl hazırlanır bilmiyorum ki...» dedi.

«Yok canım. Senin her şeyi yeniden hazırlaman gerekmiyor ki. Sen yalnız yeni bir tema, yeni bir yaklaşım bulmalısın. Şu anda herkesten daha avantajlı durumdasın. Longemalle'le tanıştın, büroları gördün, bu şehri tanıyorsun... Sen burada okula filan gittin mi?»

«Ben daha önce İsviçre'ye hiç gelmemiştim,» diyerek güldü Eileen. «Ama çocukken çok seyahat ettim. Daha çok Fransa, Almanya ve İtalya'ya, biraz da Orta Doğu'ya. Annemle babam her yolculuk öncesinde gideceğimiz yerlerle ilgili kitaplar okuturlardı bize. Hava Kuvvetleri'ndeki birçok kişi gittikleri yerlerde üsse çakılıp kalır, ama annem nereye gidersek gidelim oradaki müzeleri, pazar yerlerini, kiliseleri ve caddeleri bize gezdirirdi. Önceden bilgimiz olursa gördüklerimizden daha çok zevk alacağımızı söylerdi. İşte bu yüzden Cenevre'ye gelmeden önce biraz

bir şeyler okudum. Hepsi bu.»

Alan içkisini bitirdi. «Ben bir tane daha içerim, sen?»

«Yo, hayır, teşekkür ederim. Bugün öğleden sonra kendimde olmam gerekiyor. Gecikmiş Eileen Connor'ın saatler hakkında bir slogan bulması çok komik değil mi? Bürodakiler bunu duysalar, kulaklarına inanamazlardı.»

«Geç olması hiç olmamasından iyidir. Buna ne dersin? Mösyö Longemalle bunu beğenir mi?»

Eileen geceyi hatırlamıştı yine. Uzun boylu yabancıyı, gelir diye bu barda boşuna beklemişti. Kendi kendine, 'Geç olması hiç olmamasından iyidir,' diye mırıldandı.

Öğle yemeği için neden burayı seçmişti sanki? Ama çok geçmeden, şu anda içinde duyduğu sızıyı duymak için buraya geldiğini anladı.

«Bir şarap daha içmek istiyorum,» dedi.

Eileen biraz sonra odasına çıkmış, orada bir aşağı bir yukarı yürüyerek bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Mösyö Longemalle'in gönderdiği çiçeklere baktı. Frezyalar solmaya başlamıştı. 'Zaman her şeyi öldürüyor, sonunda beni de öldürecek,' diye düşündü.

Masanın üstündeki not defteri karalamalarla, üstü çizilmiş cümlelerle doluydu. İşe yarayacak bir tek cümle bile bulamıyordu.

Telefon çaldığında Alan'ın aradığını sanarak açtı. Açar açmaz da, Vee Lenke'nin sıcak sesini duydu. «Eileen, sen misin? Merhaba. Bir program yapabilir miyiz diye arıyorum. Benim uçuş günlerim değişti, onun için bugün ve yarın burdayım. Biliyorum son dakikada her şeyi yeniden

ayarlamak hoş değil, ama bu akşam Vevey'e gelebilir misin diye soracaktım. Eğer altı trenine yetişirsen tam vaktinde yemeğe de yetişmiş olacaksın. Gece Matt seni bırakır. Lütfen 'evet' de. Burayı görmeni, bizimkilerle tanışmanı da çok istiyorum.»

«Vee, gelmeyi çok isterim ama işim başımdan aşkın. Bir konuda düşünmem gerekiyor. Bir de birlikte çalıştığımız Alan Scott'a bu akşam yemek için söz vermiştim.»

«Onunla yemeğe başka akşam da çıkabilirsin, değil mi?»

«Evet ama iş konusunda çok telaşlanıyor, onu yalnız bırakmak istemiyorum.»

«Onu da al,» diyen Vee'nin sesindeki isteksizliği sezmişti Eileen. Vee'nin kendisini erkek kardeşiyle tanıştırma fikrinden vazgeçmediği, bu yüzden de yanında başka birisinin olmasından pek hoşlanmayacağı belli oluyordu.

«Sana fazla yük oluruz. Yarın akşam gelsem?»

«Yarın akşam Matt müşterilerinden biriyle yemeğe çıkıyor. Sen, Mont Blanc Saat Şirketi'yle çalıştığını söylemiştin, değil mi? Matt de Jean-Claude Longemalle ve yeni eşinin yazlık evlerinin planını çizme işini üstüne aldı. Regine Longemalle'in ne kadar sosyal bir yaşantısı olduğunu bilmiyor musun? İşte yarın akşam Matt'i yemeğe davet eden o.» Vee'nin sesi oğlu için telaşlanan bir anne gibi endişeliydi. «Sanırım kocası da evde olur. Onun için bu gece gelmenizi istiyorum. Alan Scott'ı da getir. Çorbaya bir tas daha su ekleriz, olur biter.»

Eileen hayretle, «Mösyö Longemalle yeni mi evlendi?» diye sorarken bu yetmişini geçmiş ada-

mın, işinden başka şeylerle de ilgilenebileceğini düşünemiyordu.

Vee Lenke neşeli bir sesle, «Beşinci kez,» dedi. «Bizim gümüş yeleli ihtiyar savaşçımız büyük skandalların adamıdır. Bu akşam gel de sana son dedikoduları aktarayım. Kim bilir, onunla yapacağın işler konusunda eline yararlı ipuçları geçer belki.»

Eileen, her zaman olduğu gibi bu kez yine hayır diyemedi. «Peki, oldu. Biraz olsun işten uzaklaşmak herhalde Alan'ın da hoşuna gidecek. Altı trenine yetişiriz. Peki istasyondan sizin eve nasıl geleceğiz?»

«Aslında kısa ama biraz karışık bir yol. Sana tarif etmek, sizi istasyondan almaktan daha uzun sürer. Hem ben de alışveriş için çıkacaktım.»

«Benim buradan bir şeyler getirmemi ister miydin?»

«Sadece kendini, tatlım. Ha, aklıma gelmişken söyleyeyim. Biz burda ev halimizle dolaşıyoruz. Sen de rahat bir şeyler giy.»

Bir saat sonra Alan'la ikisi, dönemeçlerle dolu bir rampayı tırmanmaya çalışan bir trendeydiler. Tren, dizlerinde iş çantaları, ellerinde gazeteleri, işlerinden evlerine dönenlerle doluydu.

«Her gün işten eve, evden işe giden biri, ya da böyle bir adamın karısı olmak ister miydin?» diye sordu Alan.

«Sanki çok korkunç bir şeymiş gibi söylüyorsun,» diye karşı çıktı Eileen. «Ben bundan sonra ne istediğimi bilmiyorum. Ya da biliyorum ama kendime bile itiraf edemiyorum. Sen ne dersin?»

Alan pencereden dışarı baktı. Trenin uzun dü-

dük sesi duyuldu. Kondüktör trenin duracağı istasyonu anons ediyordu, «Nyon! Nyon!»

«Sanırım şehir hayatı bana daha uygun. Böyle bir manzarayı arasıra seyretmek güzel tabii, ama ben her gün ağaçların arasında yaşayamam, sinirlerim bozulur. Gece saat on birde her yerin kapalı olduğunu bilme düşüncesi bana çok ters geliyor. Günün ya da gecenin hangi saatinde olursa olsun çıkıp bir gazete alabileceğim ya da kahve içebileceğim bir yerler olması gerek. Eee, sana ne oluyor? Yanlış bir şey mi söyledim?»

«Yoo, bir şeyim yok,» dedi Eileen, ama o uzun boylu yabancıyı kafasından atamıyordu. Alan konuşurken onu düşünüyor, yaşam biçimleri konusunda birbirlerine benzeyip benzemediklerini aklından geçiriyordu. Şu anda onun bu konuda ne düşündüğünü bilmiyordu, kendisinin de ne düşündüğünü bilmiyordu, ama yine de aynı düşüncede olacaklarından emindi.

Alan, tatlı bir tonla, «Böyle kaş çatman gerekmeyecek kadar güzelsin. Bir dost, dostuna bunları söyleyebilir, değil mi?» dedi. Eileen, yabancının kendisine seçtiği kırmızı kadife pantolonla pembe dik yakalı kazağı giymişti.

Eileen, genç adamın üstündeki spor gömleğe, açık mavi şetland kazağa ve haki pantalona baaçık mavi kazağa ve haki pantolona bakarak, «Sen de çok yakışıklı görünüyorsun,» dedi.

Tren Vevey'e varınca, karşısında Vee'yi gören Eileen biraz kendine gelmişti. Hostes arkadaşının üstünde rengi solmuş bir Levis ve kocasının olduğunu sandığı bir kazak vardı. Vee her ikisini de sıcak bir havayla karşılamıştı. Vee'nin

Alan'dan hoşlandığını görmek Eileen'i rahatlatmıştı.

Vee, Eileen'e dönerek, «Saçın,» diye bağırdı «Kestirmişsin. Harika olmuş.» Eileen'in koluna girdi. «Umarım bizim kasabayı beğenmişsinizdir Şuradaki markete uğrarsak kızmazsınız değil mi? Biraz hindiba almam gerek. Matt, 'hindibasız salata yenmez' dedi.»

Vee hindibaları aldı ve üçü birden tepeden aşağı inen yolda yürümeye başladılar. Eileen biraz üşüdüğünü hissetmişti. Buradaki hava Cenevre'den daha serindi.

Eileen, «Marie ayakta mı? Onu görmeye can atıyorum,» dedi.

«Merak etme uyumadı. Zetan bu hafta uyumaktan vazgeçmiş görünüyor. Sanırım azı dişleri çıkıyor. Umarım o yüzden uyumuyordur. Eğer nedensiz uyumuyorsa kendimi öldürebilirim.» Vee bunları öyle şirin, öyle esprili bir havada söylüyordu ki Eileen gülümsemekten kendini alamıyor ve kırk yaşına geldiğinde Vee'nin formunda ve neşesinde olmayı diliyordu.

Vee'nin evi eski taş bir binaydı ve etrafındaki teras asmalarla kaplıydı. Vee, ağır oymalı kapıyı açtığında Marie karşıdan koşarak geldi ve annesinin kollarına atıldı. Bu kızıl saçlı cin parçası, yanağını annesinin yanağına dayamış, göz ucuyla Eileen ve Alan'ı süzerken, «Bunlara 'merhaba' mı, 'bon soir' mı demem gerekiyor anneciğim?» diye soruyordu.

«Merhaba demen gerekiyor, tatlım.»

«Merhaba, merhaba, merhaba misafirler,» diye cıvıldadı Marie.

«Her iki dili de aynı anda konuşabiliyor mu

gerçekten?» diye Alan sordu.

«Ah, ikisini birbirine karıştırıp duruyor. Bir yıl sonra ya tercüman olarak Birleşmiş Millet-ler'de çalışmaya başlar ya da hiç konuşamayacak hale gelir,» dedi Vee.

«İndir anne,» dedi Marie. Vee de pijamalarını giymiş olan yumurcağı yere bıraktı.

«Koş, babanla Matt dayına geldiğimizi haber ver bakalım,» dedi.

Vee paltoları alırken, «Oturma odasına geçelim, size birer içki hazırlayayım. Ne isterseniz söyleyin, evde her türlü içki var,» dedi.

«Ben sizin şaraplardan birini içmek istiyorum,» dedi Eileen. Alan da ona katıldı. Vee barda içkileri hazırlarken Eileen de odaya şöyle bir göz attı. Odada samimi ve etkileyici bir hava vardı. Alçak tavanlar, içinde odunların alev alev yandığı koca bir şömine, tahta pancurlu pencereler, modern mobilyalar ve büyük bir enerjinin ürünü oldukları belli olan soyut tablolar...

«Ne oda,» diye iç geçirdi Eileen. Alan'a dönerek, «Nasıl yaşamak istediğimi soruyordun. İşte böyle bir yerde yaşamak isterdim,» dedi. «Bütün bu zıtlıklar... parlak ve karanlık, eski ve yeni... Bu odada her şey var. Vee, bu tabloları kim yaptı? Bu odayı kim düzenledi?»

«Ben,» dedi bir erkek sesi, Eileen'in arkasından. Eileen, sesin geldiği yöne döndü.

Vee, «Kardeşim, Matt Edwards,» diyordu.

Eileen bu kişiyi başka bir adla tanıyordu: Uzun boylu yabancı!...

Bölüm 5

«Memnun oldum,» diyebildi Eileen. Aslında birisiyle tanıştırıldığında tokalaşmak hoşuna giderdi, ama bu kez elini uzatmadı. Onunla konuşmak bir sorundu. Ona dokunmak ise başka bir sorun. O an ölebilirdi. Bundan emindi.

Kusursuz bir nezaketle, «Memnun oldum,» dedi genç adam. Sonra Alan'a döndü.

Eileen mutluydu. Mutluluktan paramparça olmuş gibiydi. Şarkı söylemek istiyordu, bağırmak istiyordu. Yüreği karmakarışık duygularla doluydu.

Onu seviyordu. Ondan nefret ediyordu. Onu affetmek istiyordu. Onu cezalandırmak istiyordu. Muhteşem ve dayanılması güç duygular...

'En azından yaşıyorum,' diye düşündü. 'Yanımda olması ne kadar acı verirse versin yaşıyorum ya!'

Matt, Eileen'e döndü ve soğuk bir şekilde konuşmaya başladı. «Demek bu odayı beğendiniz. Tablolarımı da beğendiniz. Ablam bunların korkunç ve anlamsız olduğunu söylüyor. Sadece benim gönlümü almak için tutuyormuş.»

«Ah, Matt,» diye itiraz etti Vee. «Senin tablolarını beğenmiyor değilim. Sadece bunlar bana öfkeyle dolu gibi geliyor.»

«Evet ne zaman bir kadın beni hayal kırıklığına uğratsa, sehpamın başına geçiyorum. Bir

galeriyi doldurabilecek sayıda tablom var.»

Eileen, Matt'in umursamaz tonunu taklit ederek, «Ya sizin düş kırıklığına uğrattığınız kadınlar? Onlar öfkelerini nasıl ifade ederler? Çılgın araba yarışlarına katılarak mı?» diye sordu.

Eileen'in zamanlaması harikaydı. Vee kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. «Ah, Eileen, bu nefisti,» diye haykırdı. «Tam otuz yıldır birisinin gelip Matt'i böyle devirmesini bekliyordum.» Kardeşinin saçlarını karıştırırken Eileen'e takılarak, «Eğer bir daha yaparsan sana akşam yemeği yok,» dedi. «Eveet, selam! İşte benim meşhur kocam.»

Eileen ayağa kalkarak evin sahibini selamladı. Vee Lenke'nin nasıl böyle mutlu olabildiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu, saçları dökülmeye yüz tutmuş Pierre Lenke, sıcaklık ve sevgi saçıyordu. Omuzunda taşıdığı Marie, Pierre'in kalan saçlarını çekiştiriyor, «Baba benim atım, baba benim atım,» diyordu.

Pierre, Marie'yi yavaşça yere indirip kendisine biraz şarap koydu. «Hoş geldiniz,» diyerek kadehini kaldırdı.

Eileen, «Bu şimdiye kadar içtiğim en nefis şarap,» dedi.

Alan, gösterişçi bir şarap kurdu rolü yaparak, «Karışık ama anlaşılması güç değil. Ustaca mayalanmış ve bir parça da buruk, Henüz genc ama çocuk değil,» dedi. Eileen, Pierre ve Vee'nin onun bu sözlerini beğendiğini, ama Matt'in ilgisiz kaldığını gördü. Acaba Alan'ı kıskanmış mıydı? Acaba kendisi, kıskanılacak kadar önemli miydi onun için?

Yine aklına o karanlık anı gelmişti: Chandelier'de bekleyiş. Beklemek, beklemek... Ve düş kırıklığıyla yalnız başına geri dönmek.

Ümitlenmemeliydi. Bu adam zehirin ta kendisiydi. Eileen o an sürdürdükleri konuşmaya dönmek için kendini zorladı. Alan, Matt'e, «Hayatını resim yaparak mı kazanıyorsun?» diye soruyordu. Sonra da reklamcılara özgü bir atılganlıkla, «New York'taki galerilerde çok yakın tanıdıklarım vardır,» diye ekledi.

Matt, gülerek «Bu harika olurdu,» dedi. «Kadınlarla ilgili tüm çılgınlıklarım, hepsi kendi ilhamımın ürünü olduğuna göre, vergi indirimli bir gelir kaynağı olurdu benim için. Ama hayır. Tablolarım tamamen kişisel uğraşımdır. Asıl mesleğim mimarlık.»

«Yine de bu tür tablolar bugünlerde New York'ta büyük paralar karşılığında müşteri bulabiliyor.»

Matt ayağa kalktı. Ellerini bej renkli kadife pantolonunun ceplerine sokarak, Haksızlık etmek istemem Mr. Scott ama...» dedi.

«Alan diyebilirsin,» dedi Alan güleryüzlülükle.

Matt bıraktığı yerden sürdürdü. «New York galerilerinin, tablolarımı şiddetle reddedeceğini düşünmek daha hoşuma gider. Bugünkü New York sanat çevresi tam anlamıyla bir lağım çukuru. Örgütlü ve namussuz bir yığın körden ibaret... Orada burda dürüst birkaç ressama rastlayabilirsiniz belki. Ben Vee'nin duvarlarında asılı kalmaya razıyım. Neyse Mr. Scott, ben New York'ta oturmuyorum ve herkesin benimsediği New York'un bir merkez üssü olduğu düşüncesine de katılmıyorum. Onun için sizin o tanı-

dıklarınız da beni ilgilendirmiyor!»

Alan, Matt'in ukalalık ettiğini ya anlamamıştı ya da umursamıyordu. Hafifçe omuzlarını silkerek, «Böyle olması da yarışı güçlendiriyor. Bizim sanat direktörlerimizden biri geçen yıl bir sergi açtı ve muazzamdı,» dedi.

Matt, sesindeki alaylı tonu gizlemeye gerek görmeden, «Sanat direktörü... New York'ta böyle bir meslekte para kazanılabileceğini unutmuştum,» dedi.

Eileen, kendisi de New York'u sevmemesine rağmen, birden bu şehri savunma gereği duymuştu. Matt'in saldırılarına dayanmak olanaksızdı. Ama neden saldırılarına hedef olarak zavallı Alan'ı seçmişti?

Eileen, «Bir mimar nasıl olur da New York'u inkâr eder?» diye sordu. Alan'a, sonra Matt'e döndü. «Yeryüzünde insanoğlunun yarattığı daha şaşırtıcı bir eser var mı? Siz hiç güneş batarken New York limanında gemiyle dolaştınız mı? Ya da Manhattan üzerinden uçtunuz mu? İnsanın erişilmeze doğru yükseldiği o dik ve sert çizgileri gördünüz mü? Ama sizin tablolarınızda da Manhattan caddelerinden yükselen o enerjiyi görür gibi oluyorum aslında.»

Matt Edwards, «Çok etkileyici. Gözlemlerinize hayranım. Sizinle beraber benim en beğendiğim yapıları seyretmek bir zevk olacaktır. Örneğin Cenevre'deki Eski Kent'i dolaşmak...» dedi.

Eileen yüzüne bir bardak soğuk su çarpılmış gibi oldu. Nefesini tutmaktan başka bir şey gelmiyordu elinden.

Vee, «Eileen Eski Kent'i görmüş,» diye atıldı

Matt, şarabından bir yudum alarak, «Öyle

mi?» dedi. Sonra da gözlerini Eileen'e dikerek, «Oraya yaptığınız geziyi başkalarına da anlatmaya değer bulduğunuza sevindim,» diye ekledi.

Vee ile Pierre birbirlerine baktılar. Alan oturduğu koltukta rahatsız olmuş gibi kımıldadı. Marie bile babasının ayakkabı bağlarını birbirine bağlamaktan vazgeçmiş, odada neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

Matt, az önceki öfkeli sesinin tersine yumuşak bir tonla, «Demek siz de New York'a tutkun kişilerden birisiniz,» dedi Eileen'e.

Eileen, «Ben yalnızca New York'u güzel bulduğumu söyledim. Orada oturmaya bayılıyorum demedim,» diye karşılık verdi.

«Demediniz mi? Oysa orası size çok uygun bir yer. Ve tabii reklamcılık alanında yükselmek gibi tutkularınız varsa, New York bu işin merkezidir.»

Eileen, Matt'in sözlerinden etkilendiğini gizlemeye çalışarak, soğuk bir şekilde, «Ya siz dünyanın neresinde yaşamak isterdiniz?» diye sordu.

«Belli bir yerde değil. Boston'da bir bürom var. Yani mektuplarım için bir adres ve kardeşimin de mesaj bırakabileceği bir yer. Ama genel olarak gezginciyimdir. Dünyanın her yerindeki otelleri bilirim.»

Eileen kendini pek iyi hissetmiyordu. Bu yabancı hakkında korktukları birer birer başına geliyordu. Matt de eski kocası gibi sarışın hosteslerden hoşlanıyor ve onun gibi orada burada dolaşıyordu işte.

Eileen, Alan'a baktı. Neden bir kez olsun kendine uygun birine rastlamıyordu? Alan'ın kusurları vardı, ama o reklamcı görüntüsünün altın-

da iyi bir insandı.

Bu düşünceler içindeyken Marie yanına gelip, ellerini arkasına kavuşturmuş, Eileen'e, «Merhaba,» diyordu.

«Merhaba,» dedi Eileen, bu pijamalı periye. «Sen masal sever misin?»

«Masal severim,» dedi Marie sevinçle.

«Kanguru masalını da sever misin?»

Marie, «Kangurular,» deyip kollarını Eileen'e uzattı ve, «Kucağına,» dedi.

Eileen, Marie'yi kucaklayıp dizine oturttu. Ona Pamela adındaki bir kızın Blippy adındaki kangurusunu anlatmaya başladı. Pamela elinde bir şeyler taşımayı sevmiyordu. Blippy'nin torbasını bazen kalem kutusu, bazen para cüzdanı, bazen pazar çantası, bazen de valiz olarak kullanıyordu. Bir gün Blippy'nin bir arabayı çekmesini istedi. Blippy itiraz etti. Masalın burasında bir nakarat vardı. Bir süre sonra Eileen'le Marie birlikte nakaratı tekrarlıyorlardı.

«Of aman, benim torbam, değil senin araban!»

Masalın sonunda Marie ellerini çırpıp çığlıklar atarak, «Daha, daha torba,» dedi.

Eileen, Marie'ye, «Of aman, bitti artık torbam,» deyince Vee, «Harika bir masal. Adı neydi bunun? Belki Marie için bir tane daha bulurum,» diye sordu.

Eileen, «Bunu şimdi ben uydurdum,» dedi.

Alan, «Ben senin yaratıcı olduğunu bilirdim de bu kadarını bilmezdim. Bunu oturup yazsana,» dedi.

Matt, Alan'a bakarak, «Sanırım yayınevlerinde yakından tanıdıklarınız var,» dedi.

«Raslantıya bakın ki, var. İyi bir resimlemey-

le, Eileen bundan iyi para kazanabilir.»

Vee, Matt'e dönerek, «Matt, Marie için çizdiğin resimleri göstersene,» dedi. Sonra odadakilere bakarak, «O resimleri görseniz, bu tabloları yapan kişiyle o resimleri çizenin aynı kişi olduğuna inanmazsınız,» diye ekledi.

Ama Matt kımıldamadan durmuş, Eileen'e bakıyordu. Yalnız Eileen'in duyabileceği bir sesle, «Saçın... saçını kestirmişsin,» diye mırıldandı.

Eileen hafifçe omuzlarını silkti. Matt'in yüzünde mutlu bir şaşkınlık görmeyi umuyordu ama olmadı. Demek ki Matt onu Richemond'un barında gördüğünde ayrıntılara dikkat etmemişti.

'Keşke kestirmeseydim,' diye geçirdi içinden.

Vee, «Matt, çizdiğin resimler?» diye tekrarladı.

Matt yerinden kalktı ve merdivenlerden yukarı çıktı.

O odadan çıkar çıkmaz Vee, «Kardeşim adına özür dilerim. Sanırım son günlerde bazı sıkıntılı anlar yaşamış,» diyerek eliyle kalbini gösterdi.

Alan, «Hasta filan mı?» diye sordu.

«Yoo, hayır,» diyerek güldü Pierre. «O tür kalp rahatsızlığı değil. İnsanı öldürmeyen ama 'Keşke Ölsem' dedirten cinsten,» dedi ve derin bir iç geçirdi. Güldüler.

Eileen hiçbir şey söylemedi ve kucağındaki küçük Marie'ye daha sıkı sarıldı. Eline bir sıcaklık gelmişti.

«Ahh,» dedi birden Eileen, Vee'ye bakarak. «Sanırım bebek altını ıslattı.»

«Oh, hayır, bütün üstünü ıslattı mı?» diye bağırdı Vee. Kalkıp bebeği kollarına aldı. «Pierre şekerim, sen ufaklığın altını değiştirir misin?

Ben Eileen'i yukarı çıkarıp ona başka bir blucin bakayım. Eileen benden zayıf ama ona uyacak bir şeyler bulurum. Eileen, özür dilerim. Güzelim kadife pantolonun... Alan, seni yalnız bırakacağımız için kusura bakma, ama bak şarap şurada. Sen keyfine bak, biz şimdi döneriz.»

Birkaç dakika sonra Vee, Eileen'e temizlenmesi için ıslak bir havlu ve denemesi için birkaç blucin vererek onu yatak odasına çıkarmış, sonra da fırındaki ekmeğin yanık kokusunu duyarak hızla odadan çıkmıştı.

Birden odanın kapısı açıldı ve bir erkek sesi, «Vee, bulamıyorum...» diye bağırdı.

Eileen arkasını döndü. Matt kendisine bakarken, yarı giyinik olduğunu hatırlayıp kıpkırmızı olmuştu ama utancını belirtecek klasik havalara girmedi. Olduğu yerde öylece duruyordu. «Vee mutfakta,» dedi.

Matt, «Sesi buradan geliyor sandım, özür dilerim,» dedi.

«Buradaydı. Marie üstümü ıslattı da, Vee pantolonumu değiştirmem için beni buraya çıkardı,» derken, Eileen'in kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Zaman ve dünya durmuştu. Matt aralarındaki mesafeyi iki adımda kapattı. «Küçüğüm,» diyerek omuzlarından tuttu Eileen'i. «Sana güzel demek yetmez, güzelden de ötesin. Sen çekiciliğin ve arzunun ta kendisisin. Benim olmalısın... Benim olacaksın!»

«Matt,» diye başladı Eileen ama dudakları birleşmişti bile. Nefesleri birbirine karışıyordu. Sessiz bir kucaklaşmayla öylece kaldılar.

Bölüm 6

Matt ellerini Eileen'in saçlarında gezdirirken, «Saçını gördüğüm zaman... harika! O gece Chandelier'ye gittin, değil mi? Benim için saçını kestirdin ve sonra da sözünü tutup, randevuna geldin, ama biraz geç geldin.»

«Yani, sen orada mıydın?»

«Ordaydım tabii, küçük aptalım, sevgilim benim. Ben bütün dünyayı dolaşıp seni bulduktan sonra öyle kolay kolay elimden bırakır mıyım sanıyorsun? O sabah Clemence'de sana adını sormamak, sonra da seni takip etmemek için kendimi zor tuttum. Ama senin beni ne ölçüde önemsediğini bilmem gerekiyordu. Bunu öğrenmek için seni tamamen kaybetme tehlikesini bile göze aldım.»

Eileen'in içinde yavaş yavaş yeni bir öfke dalgası yükseliyordu. «Duyguların bu kadar yoğundu da neden beni yirmi dakika bekleyemedin?»

«Anlamıyorsun.»

Eileen, Vee'nin blucinlerinden birini alıp üstüne geçirdi. «A, anlıyorum tabii, o sarışın arkadaşını seni teselli etmesi için mi çağırmıştın o gece?» Pantolonun fermuarını çekti. Ama beli biraz bol gelmişti. Eileen etrafına bakındı.

«Kravat takmıyorum, kusura bakma,» diyen Matt, pantolonun cebinden kocaman bir mendil

çıkardı. «Bunu köşelerinden katlarsan senin i cecik beline tam gelir. Tanrım, sinirlenince ne kadar da güzelleşiyorsun? Söz ver bana, saçını bir daha uzatmayacaksın.»

«Saçımdan bahsetmeyi bırak artık,» diye gürledi Eileen. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. «Dün akşam Richemond'da fark etmedin bile. Gözlerin o sarışından başka bir şey görmüyordu.»

Eileen, Matt'in verdiği mendili top yapıp ona doğru fırlattı. «Aşağıda çantamda eşarbım var Senin yardımını istemiyorum. O mendil dün gece kim bilir kimin belindeydi?»

«Küçüğüm, Eileen!...»

«Bana bir daha 'küçüğüm' deme.» Eileen hışımla odadan çıktı. Aşağıdan konuşma sesleri geliyordu. Eileen onlarla karşılaşacak durumda hissetmiyordu kendini. Marie'nin odasına girdi.

Küçük bir ses, «Merhaba, daha torba!» diye onu çağırıyordu.

«Merhaba tatlım. Artık uyuman gerek, değil mi? Ne güzel bir karyola?»

«Karyola istemem, aşağı indir.»

«Olmaz, seni burdan alırsam sonra başım derde girer. Sana torba masalını yeniden anlatayım mı? İster misin?»

Marie, «Daha torba!» diyerek neşeyle pembe saten yorganının altına girdi.

Masalı ikinci anlatışında Marie uyumuştu Eileen bir süre daha odada oyalandı. Sonra aşağı indi.

«Selam, yolunu kaybettin sandık,» dedi Vee.

«Marie'nin odasına gitmeden edemedim. Senin uyumayan güzelin melekler gibi uyuyor.» Eileen

yerine geçip çantasından çiçek desenli ipek bir eşarp çıkardı. Vee'nin blucininin belinden geçirdi bunu.

Pierre ayağa kalktı. «Misafirleri bilmem ama ben acıkmaya başladım. Yağı ateşe koyayım mı, canım?» Eileen'le Alan'a dönüp, «Bu akşam et fondüsü yiyoruz, çok nefis bir olay. Ortaya bir tencere kaynar halde üzüm çekirdeği yağı koyuyoruz. Sonra herkes şişlerinin ucuna bir parça çiğ et geçirip yağın içinde bir dakika pişiriyor ve sonra yiyor,» diye açıkladı.

«Harika bir şey bu!» diyerek midesini yokladı Eileen. Odaya şöyle bir göz attı. Matt ortada yoktu.

Pierre, genç kadının kafasından geçen soruyu yüksek sesle sordu. Vee de, «Belki bahçedeki stüdyodadır,» diye cevapladı onu.

«Öyleyse, öyledir,» dedi Pierre, hoşnutsuzca. «Geceyi orda geçirebilir. O olmasa da biz yemeğe başlayalım.» Başını sallayarak, «Şu kardeşine bayılıyorum, Vee,» dedi. «Bazen on beş yaşındaki delikanlılar gibi davranıyor. Yemeğe misafirlerimiz var. Ne hissettiği beni ilgilendirmez ama kendini toparlayıp aramıza katılması gerekir.»

Eileen, «Belki de 'foehn' esiyordur,» deyince diğerleri güldüler. İsviçre halk inançlarına göre 'foehn' adı verilen rüzgâr esince insanlar olağandışı davranışlarda bulunurlardı.

Vee, «Yok canım, bu 'foehn' havası olamaz. Dışarısı kuru ve soğuk. Ilık ve yağışlı değil ki,» dedi. «Yok, hayır, Matt'in derdinin havayla bir ilgisi yok. Boşverin onu şimdi. Biz sonra konuşuruz Eileen.»

Eileen kendini hayli gergin hissetmesine rağmen nefis kokular iştahını açmıştı. Her konuğa ince dilimlenmiş bifteklerin yanında çeşitli soslar da ikram ediliyordu.

Yemeğin ortasında Eileen'in ucu çatallı şişi yağın bulunduğu kaptaki başka bir şişe çarptı ve Eileen'in eti, yağın içine düştü. Pierre bu durumda Eileen'in geleneksel cezaya çarptırılması gerektiğini söyledi: masadaki her erkeğe bir öpücük... Eileen yerinden kalkarak Pierre'in alnına, Alan'ın da yanağına birer öpücük kondurdu. Onları öperken, Matt masada olsaydı ona nasıl bir öpücük verebileceğini düşünüyordu.

Onun yokluğunda bile onunla beraberdi.

Onu hem seviyor hem de nefret ediyordu.

Fondü bütünüyle Pierre'in eseriydi. Vee salataları hazırlamış, ev ekmeği yapmış ve peynirleri düzenlemişti. Sıra tatlıya gelince, Vee tatlının Pierre'le ortak ürünleri olduğunu söyledi, Bu tatlının adı Mont Blanc'dı. Rendelenmiş kestanelerden yapılan tepeciği, vanilya kokulu krema süslüyordu.

Tatlı üstüne konuşulurken, söz dönüp Mont Blanc Saat Şirketi'ne geldi. Özellikle de evlilikleriyle ünlü ilginç başkanı Jean-Claude Longemalle'e.

Vee, «Her karısı bir öncekinden daha gençti. Regine de yirmi beşten fazla olamaz,» diye anlatıyordu. Eileen, Vee'nin sevimliliğini kaybetmeden tatlı tatlı dedikodu yapmasına bayılmıştı.

«Çocukları var mı?» diye sordu Eileen.

«Hayır, çocukları yok. Ne fena değil mi? O koskoca şirketi kurmuş da ne olmuş? Gerçek bir vârisi bile yok.»

«Şimdi düşünüyorum da, orada gördüğümüz o iki adam, ihtiyarın sevgisini kazanmaya çalışan iki rakip oğul gibiydiler. Sen de öyle düşünmüyor musun Alan?»

Alan başıyla onayladı. «Kesinlikle katılıyorum. Ama sen iki oğulun da karşı çıkamayacağı bir slogan bulamazsan onların arasında kalacağımızdan korkuyorum.»

Eileen kadehini eline aldı. Yemek öncesi içtikleri nefis beyaz şarabı, yemekteki kırmızı şarap izlemiş, arkasından da tatlıyla birlikte şampanya gelmişti. Şampanyasından bir yudum aldıktan sonra, «Galiba sarhoş oluyorum, ama şu anda kendimi bir metin yazarından çok bir psikolog gibi hissediyorum. Eğer Jean-Claude Longemalle'i tam olarak anlayabilirsem geçerli sloganı da bulmuş olacağım,» dedi.

Koltuğa yaslandı. Vee'ye aceleyle, «Bana bu adamdan biraz daha söz et. Yeni bir ev mi yaptırıyor demiştin?» diye sordu.

«Karısının ısrarıyla yaptırdığını söylüyor. Güya yeni eşi kendinden önceki eşlerin yaşadığı yerde oturmak istemiyormuş. Ama Matt'e bakarsan Longemalle bu ev işine kendini iyice kaptırmış. Geçen gün Matt anlatıyordu; ne zaman işler son şeklini alsa, Longemalle büyük bir değişiklik öne sürüyormuş. Adam sanki bu ev işini uzatabildiği kadar uzatmak istiyormuş. Bitmesinden korkar gibi bir hali varmış.»

«Tabii,» dedi Eileen oturduğu yerden doğrularak. «Genç bir eş, iki evlatlık... Evi bitirmeyi istemiyor, çünkü ev biterse kendine mezar olabilir. Anlamıyor musunuz? Adam zamanı satın alıyor.» Eileen, Alan'a döndü. Alan'ın gözleri par-

lıyordu.

«Bir Mont Blanc saati alın,» dedi yavaşça. «Zamanı satın alın!»

«Bebeğim,» diye haykırdı Alan, «Sanırım başardın. Longemalle, enflasyondan korkan Amerikalılara saati satamayacağını sanıyordu. Eğer enflasyon karşısında altın ve gümüş almaktan daha tutarlı bir yol varsa, o da zamanı satın almaktır. Süper! Eileen, sen bir dahisin.»

Pierre masanın öbür ucundan, «Reklamcılıktan pek anlamam ama yine de kulağa hoş geliyor,» dedi.

Vee, «Oh, Eileen, bu sözü en yüksek tirajlı magazin sayfalarında, duvar afişlerinde görür gibi oluyorum. Ve senin bunu burada bulduğunu düşünmek... Eminim Longemalle buna bayılacak.»

«Zamanı satın alın,» diye tekrarladı Eileen, «Hiç fena değil, değil mi?»

Arkadan tanıdık bir ses, «Çok zekice,» dedi. «Bu ihtiyarın psikolojisini çok iyi anlamışsın. Belki de onun için milyonlarca saat satacaksın.» Eileen arkasına baktığında Matt üzüntüyle başını sallayarak, «İşte New York'ta yaşamanın sonucu. Keskin bir zekânın boşa harcanması,» dedi.

Eileen, Matt'in kendilerini arabayla Cenevre'ye bırakma teklifini nezaketle geri çevirdi. Vee'nin ısrarlarına rağmen trenle dönebileceklerini söyledi. Vee de fazla üştelemedi zaten. Eileen'le Matt arasında oluşan gergin havanın farkındaydı.

Tren gölün çevresini dolaşırken Eileen şarap ve şampanyanın etkisiyle kendisini tümüyle gev-

şemiş hissediyordu. Vee, Pierre ve Marie'nin oluşturduğu aile tablosu, Eileen'in aile özlemlerini dile getiriyordu. Vee, her zaman sahip olmak istediği kız kardeşin ta kendisiydi sanki. Marie'den daha tatlı bir yeğen de düşünemiyordu.

Ama Eileen onları bir daha görmemeye kararlıydı. Matt Edwards'la ilgili her şeyi ve herkesi kafasından atacaktı.

Alan, «Hey, güzelim, dostum, ne oluyor sana?» diye soruyordu. «Kendini çok iyi hissetmelisin. Longemalle senin fikrine bayılacak. Marsden Ajansı'nın kahramanı olacaksın. Metin yazarı olmak ister miydin? Bahse girerim ki bu işi almak için bir kez istemen yeterli.»

Eileen, Alan'ın arkadaşça sorularına kaçamak cevaplar arıyordu. «Yorgunum Alan, çok içtim. Cenevre'ye geldiğimden beri ayyaş olup çıktım. Galiba Coca Cola'ya dönme zamanım geldi.»

«İçtiğin zaman çok şirin oluyorsun. Birkaç şişe şarabı, yarım şişe viski içmiş gibi abartıyorsun. Sabaha bir şeyin kalmaz. Belki de sen ömründe hiç akşamdan kalma olmamışsındır, değil mi?»

«Oldum sayılmaz. Büyük bir kayıp mı bu sence?»

Alan, elini Eileen'in koluna koydu. «Eileen Connor, öyle hoşuma gidiyorsun ki.»

«Ben de senden hoşlanıyorum Alan!»

«Ama ben senden 'hoşlanıyorum' demek istedim,» diyerek vurguladı Alan.

Eileen başını iki yana sallayarak konuşmayı bu konudan uzaklaştırmak isterken, Alan içini dökmeye kararlıydı.

«İtiraf etmeliyim ki, kadınlarda aradığım birinci özellik hiçbir zaman 'kişilik' olmadı. Ama şimdi görüyorum ki bundan sonra kişiliksiz kadınlarla pek anlaşamayacağım. Bu gece seni altetmeye çalışan o sevimsiz adamın hakkından gelişin...»

«Lütfen, lütfen sus Alan.»

«Çok duyarlıydın,» diye devam etti Alan. «Hanımefendiliğini kaybetmeden bir iki karate numarasıyla devirdin onu.»

«Alan, yalvarırım bir kelime daha söyleme.»

Alan parmaklarını sinirli sinirli sarı saçları arasında gezdirdi. «Bana kızmıyorsun, değil mi? Sana bu gece daha çok yardımım dokunabilir miydi dersin? O herife bir iki darbe de ben indirse miydim?»

«Alan, beni zor durumda bırakıyorsun!» diye isyan etti Eileen. «Anlamıyor musun?»

«Neyi anlamıyor muyum, bebek?»

«Ben o adamı seviyorum... senin sevimsiz dediğin o adamı. Kocamdan ayrıldıktan sonra başıma gelen en korkunç olay bu. Onu seviyorum ama onu bir daha görmek istemiyorum. Eğer bu konuyu kapatırsan beni çok mutlu edersin. Daha doğrusu çeneni kapatırsan... nokta!» Eileen pencereye doğru büzüldü. Yarı boş vagonda, hızla dönen tekerleklerin sesinden başka ses duyulmuyordu.

Bir süre sonra Eileen kabuğundan çıkıp Alan'a baktı. «Özür dilerim,» dedi küçük bir kız gibi. «Kendimi kontrol edemedim. Seni severim bilirsin.»

«Ziyanı yok, bebeğim. Seni anlıyorum. İkimiz de aynı dertten muzdaribiz, öyle değil mi?»

«Ne demek istiyorsun?»

«İkimiz de sahip olamayacağımız kişileri seviyoruz.»

Eileen, Alan'ın bu sözlerine sinirlenmişti. Alan kendisine karşı olan duygularını, nasıl olur da kendisinin Matt'e karşı olan duygularıyla aynı sınıfa sokardı? Alan'ın kendisini gerçekten beğendiğini biliyordu. Belki kendisine hayrandı. Belki de onunla yatmak istiyordu ve bir süre mutlu bile olacaktı. Ama bütün bu duygular genç kadının uzun boylu yabancıya karşı hissettiği yoğun duygu fırtınalarıyla kıyaslanabilir miydi? Alan bugün Eileen'e karşı hissettiklerini yarın başka bir kadına karşı hissedebilirdi. Ama Eileen'in yaşadıkları ömür boyu bir daha tekrarlanmayacak olaylardı.

Eileen, Matt'i o sarışınla ve belki bir düzine başka sarışınla daha paylaşmayı göze alsa, ona sahip olabilirdi.

Eileen güldü.

Alan, «Ne var?» diye sordu.

«Biliyor musun, sen çok şanslısın Alan.»

«Nasıl oluyor bu?»

«Kıskançlığın ve bir kadına sahip olma hırsın yok.»

«Ama sana söylemiştim. Bir kadına gerçekten değer verirsem onu deli gibi kıskanırım. Eğer sana gerçekten sahip olsam, seni elimden kaçırmamak için hırsımdan ölürdüm.»

Alan diğer tarafa döndü. Eileen birden içinde bir suçluluk duygusu duydu. Alan'a karşı çok acımasız ve çok soğuk davranıyordu. «Alan, seni daha önce yanlış tanımış olduğumu söylersem bir yararı olur mu?» diye yumuşak bir sesle

sordu.

«Böyle bir söz şimdiye kadar hangi kırık kalbe deva olmuştur?» diye dokunaklı bir karşılık verdi Alan.

«Belki de bir dost olarak tanıdığın ilk kadın benim. Hoşuna giden her kadınla, onu yatak odasına götürmeden önce zorlu bir proje üstünde çalışsan, belki de bu tür duyguları daha sık yaşarsın.»

Eileen, söylediklerine Alan'ın itiraz edip etmeyeceğini merak ediyordu. Alan yüzünde çocuksu bir gülümsemeyle, «Bu konuyu yeniden düşüneceğim, doktor,» dedi. «Ama şunu da söyleyeyim, bundan böyle iyi ya da başka türlü niyetlerimle seni rahatsız etmeyeceğime, bu konuda elimden geleni yapacağıma dair söz veriyorum.»

«Sana korkunç bir itirafta bulunayım mı?»

«İtiraflar ne kadar korkunçsa o kadar iyidir.»

«Eğer bana kur yapmayı bırakırsan rahatlayacağım, ama bir bakıma da senin kur yapmanı özleyeceğim gibi geliyor. Yani tekrar saçımı kestirip parfümümü değiştirmeliyim diye telaşlanacağım.»

«Sen insanı öldürürsün bebeğim. Nefes kesecek kadar dürüst ve o derecede de dayanılmazsın. Senin için ne yapmam gerekir? Sanırım babam haklıymış. Kadınsız yaşanmaz ama kadınlarla da yaşanmaz derdi.»

«Çok komik, benim annem de aynı şeyi erkekler için söylerdi,» diye güldü Eileen.

Dostluklarının ömür boyu sürmesi dileğiyle sessizlik içinde Cenevre'ye yaklaşıyorlardı.

Bölüm 7

Eileen İsviçre'ye geldiğinden beri gökyüzünü ilk kez bulutlu görüyordu. Kahvaltıyı getiren oda görevlisi, günün geç saatlerinde kar yağışı beklendiğini söyledi. Cenevre, yılın büyük bir kısmında tepeleri karla kaplı dağlarla çevrili olduğu halde şehre kar çok seyrek yağardı. Eileen havalardan pek şikâyetçi olmazdı. Oysa New York'takiler ılık ve açık havalar hariç her türlü havadan şikâyet ederlerdi.

Alan Scott da fırtına beklendiği haberinden pek hoşnut kalmamıştı.

Eileen, «Kar yağışı burada ne güzel olur kim bilir,» diyordu. «Eminim buradaki kar New York'takinden yüz kat daha beyazdır.»

Alan, Eileen'in yarım bıraktığı ayçöreklerinden birini alarak, dalgın dalgın, «Kar her şeyi örter,» diyordu.

«Aptallık etme, buradaki kar birkaç santimi geçmez.»

«New York'ta neler olup bitiyor, merak ediyorum,» diyen Alan pencereye doğru gitti.

«New York erimiş karlarla yumuşak çamurdan ibarettir. Sıla hasreti çektiğini söylemeyeceksin umarım.»

«Biraz karamsar bir günümdeyim,» diye cevapladı Alan. Yine de konuştukça açılıyor gibiydi. «Sen bugün nasılsın bakalım, benim gü-

zel işkencecibaşım?»

«Fevkalade,» dedi Eileen. Sonra komodinin üstünde duran pilli çalar saatine bakarak, «Oyalanıyorum ama sanırım Mont Blanc'dakiler bu saate kadar gelmişlerdir. Telefon edip bizim Korkunç Üçlü'den bir randevu alsam mı? Benim sloganı onların önüne götürecek kadar iyi buluyor musun hâlâ?»

«Beğeniyor muyum? Beğenmek ne kelime, bayılıyorum. Sana da, sloganına da bayılıyorum. Şimdi sen telefon edip randevuyu ayarla. Benim New York saatiyle sabah saat on için Marsden'e telefon yazdırmam gerek. Onlara iyi haberler vermek istiyorum. Onun için sen de sorup öğren bakalım, Longemalle bu sabah ya da öğleden sonra bizi kabul edecek mi?»

Eileen telefona gitti ve her geçen gün biraz daha akıcı bir hale gelen Fransızcasıyla, Mont Blanc'daki iki sekreterle görüştü. Sonunda Alan'a dönüp, Longemalle'in bu sabah bir grup uluslararası diplomata fabrikayı gezdireceğini, öğle yemeğinde ünlü bir kadın elbiseleri modelistiyle randevusu olduğunu, Amerikan reklamcılık ekibini ise saat üçten önce kabul edemeyeceğini söyledi. Eğer Alan isterse Ernst Vogt ve St. Denis ile daha önce bir görüşme yapabilecekti.

Alan, hayır anlamında başını salladı. «O ikisine güvenmiyorum. Ayrıca sen sloganı Longemalle'in kişiliğinde yoğunlaştırdın. Onun için son kararı özellikle onun vermesi gerek.»

Eileen de aynı fikirdeydi ama sloganı Mont Blanc'a bir an önce götürmek için sabırsızlanıyordu. Alan'a dönüp, «Öyleyse bu sabah ne ya-

palım?» diye sordu.

Alan, anlamlı anlamlı yatağa baktı.

«Oh, Alan, hani iyi çocuk olmaya söz vermiştin?»

«Çok iyi olursam sinirlenirsin diye düşündüm.»

«Eee, evet. Ama merak etme. Yani olmaya çalışmadan da kötü çocuk olabilirsin. Neyse bu tatsız konuyu değiştirelim. Benim yapacak ufak tefek bir kaç işim var. Vee ile Pierre'e küçük bir hediye göndermek istiyorum. Belki de Marie'ye göndermek daha makbule geçer.»

«Çok iyi bir fikir bu. Almaya beraber gidelim mi? Hediyeye benim de katılmam gerek değil mi?»

«Tabii, iyi olur. Ama alışverişe benimle gelmen şart değil. Ben kartın üstüne ikimizin de adını yazarım.»

«Sabahı tek başına geçirmek niyetindesin anlaşılan,» diye iç geçirdi Alan. «Ben de gider sıkıntılarımı tenis kortunda atarım. Bana kapalı kortta bu sabah için bir rezervasyon yaptırabilir misin?... Öğle yemeğinde buluşmaya ne dersin? Hâlâ peynirli fondü yemedik.»

«Önce senin için kortu arayayım, yemeği sonra konuşuruz.» Eileen aceleyle kulübü aradı ve Alan'a kortun 10:30'da hazır olduğunu söyledi. Saat birde otelde buluşmayı kararlaştırdılar. Önce fondü yiyecekler, sonra Mont Blanc'a gidip, Longemalle ve askerleriyle görüşeceklerdi.

Eileen sokağa çıktığında bir süre amaçsız bir şekilde yürüdü. Sonra çok büyük ve modern bir mağazadan içeri girdi. Oyuncak reyonunu buldu ve Marie için güzel bir hediye aramaya ko-

yuldu. Gözüne bir metre boyunda oyuncak bir kanguru ilişmişti. Kangurunun torbası ufaklığın pijamalarını bile içine alacak büyüklükteydi. «Ah, aman benim torbam, değil senin araban,» diye bir hediye kartının üstüne yazdı. Altını da «Amerikalı arkadaşlarından sevgiler ve öpücükler, Alan ve Eileen,» diye imzaladı. Tezgâhtar bayan bu paketin yarın sabah Vevey'e ulaşabileceğini söylemişti.

Bir gece önce Matt'i görmemeye karar vermişti. Aslında Matt'in sevgilisi olmayı, Matt'in kendisini istediği kadar çok istiyordu o da. Ama ikisinin istekleri arasındaki fark Eileen'e göre mavi şifon bir eşarpla simgeleniyordu. Matt, başka kadınları nasıl istiyorsa Eileen'i de öyle istiyordu. Oysa Eileen şimdiye kadar kimseyi istemediği için Matt'i istiyordu. Onun rüyalarının erkeğiydi Matt. Keith'le evlenmesinin nedeni de aslında böyle birine rastlayabileceğinden çoktan ümidini kesmiş olmasıydı.

Bulutlu bir günde, caddelerde yürürken doğru karar verip vermediğini anlamaya çalışıyordu Eileen. Onu bir daha göremeyecekti... Belki de son bir kez daha görmeliydi.

Adımlarını sıklaştırdı. Richemond Otel'e gelince hemen lobiye geçti.

Resepsiyon görevlisine, «Bana gelen mesajlar lütfen, Matmazel Connor, oda numaram 628»

Resepsiyondaki genç önce mesajlar bölmesine baktı, santrala sordu, sonra Eileen'e dönerek hayır anlamında başını salladı.

Matmazel Connor'a tek bir mesaj bile yoktu.

Bölüm 8

Jean-Claude Longemalle, Eileen'in parlak fikri karşısında yalnızca tek bir kelime söyleyebildi: Bravo! Sonra da konferans masasındaki yerinden kalkıp Eileen'in elini öptü.

Eileen başarmıştı. Longemalle, 'Zamanı satın alın' sloganına bayılmıştı. İki dalkavuk da Longemalle'in memnuniyetini gördükten sonra övgülerini sıraladılar. Longemalle, saatlerini Amerika'da satma fikriyle dolup taşıyordu. Marsden işi almıştı.

«Zamanı satın alın, gerçekten çok derin,» diyordu Longemalle. «Müşterilerimiz, onlara yalnız bir saat değil, aynı zamanda sonsuz bir doğruluk sunduğumuzu anlayacaklardır.»

Alan yumuşak bir tonla, «Kampanyayı başlatmak için birkaç güne ihtiyacımız var. Ajans, kampanyayı başlatmak için buraya bizimle çalışmak üzere bir ekip göndermek isteyebilir, ya da biz New York'a dönüp işleri hazırladıktan sonra birimizin gelip sizin onayınızı almamızı uygun görür,» dedi.

Mösyö Longemalle, «Matmazel Connor'ın gayretleriyle sizin gayretiniz bir arada olduğu sürece bundan hiç kuşkunuz olmasın,» dedi.

«Tabii, pek tabii. Bu iş zaten artık onun sorumluluğunda. Başka türlü olamazdı zaten.»

Longemalle'in belli belirsiz bir işaretiyle Vogt

ve St. Denis odadan çıkmışlardı. Longemalle, Alan ve Eileen'e dönerek, «Bunu kutlamalıyız. Bu akşam evimde yemeğe gelin. Karım küçük bir parti veriyor. Sıkılacağınızı sanmıyorum,» dedi.

Eileen, «Çok naziksiniz ama sanıyorum ki,» diye başlamıştı.

«Bu konuda mazeret dinlemek istemiyorum. Ayrıca frakla gelmeniz gerekmiyor. Onun için de ne giyeceğinizi sorun etmeyin, eğer sorun buysa. Hem zaten partideki tek Amerikalı da sizler olmayacaksınız. Karım ve ben çok parlak bir Amerikalı mimarla anlaştık. Evimizi o yapacak. O da partiye geliyor. Çok renkli bir kişiliği var.» Eileen, Alan'ın gerginleştiğini hissetti. Longemalle neşeyle devam etti. «Kayakçı Christophe Perot ve bazı müzisyenler de var. Oldukça ilginç bir topluluk olacak. Kendinizi evinizde hissedeceksiniz. Bundan eminim.»

Eileen, öğle yemeğinde yediği fondünün midesine oturduğunu hissetti. Ama kurtuluş olmadığını biliyordu. En hoş gülümsemesini takınarak, Mösyö Longemalle'e bu geceye katılmaktan şeref duyacaklarını belirtti.

«İyi. O halde saat yedide. Size adresi yazayım. Otelden arabayla on beş dakika sürer. Hangi taksi şoförüne söylerseniz söyleyin adresi kolaylıkla bulacaktır.»

Caddeye çıktıklarında Alan, «Senin rüyalarının prensiyle bir gece daha geçireceğe benziyoruz,» dedi.

«Ne kutlama!» diye haykırdı Eileen.

«Ayakların yerden kesilir sanmıştım. O adam senin hayatının en büyük aşkı değil miydi?»

«Bu, onu görmek istiyorum anlamına gelmez. En azından bu şekilde değil.»

«Ah şu kadınlar,» diye derin bir iç geçirdi Alan.

Kurşuni renkli gökyüzünden kar taneleri dökülmeye başlamıştı.

Genç adam, «Kar yağarsa bu gece taksi bulmakta güçlük çekeriz sanıyorum,» dedi neşeyle.

«Hadi canım sende. Kar fırtınası başlamadı ya. Neyse, sen partiye gitmek istemiyor musun? Belki sen daha çok eğlenirsin.»

«O hırçın tiple tekrar karşılaşmaya can mı atıyorum sanıyorsun?» Bir süre konuşmadan yürüdüler. Sonra Alan birden, «Hey dostum, seninle daha açık konuşmam gerek. Bu sabah birlikte tenis oynadığım hanımı hatırlıyor musun?»

«Evet.» Eileen öğle yemeği boyunca, Alan'ın Tenis Kulübünde karşılaştığı sarışınla yaptıkları maçı uzun uzun dinlemişti.

«İşte ona telefon edip bu akşam için bir randevu koparmayı düşünüyordum.»

«Gördün mü bak. Benim üstüme birini bulman fazla uzun sürmedi. Nerdeyse kıskanacağım.»

«Senin üstüne olduğunu kim söyledi? O meseleyi açma şimdi bebeğim.»

«Ne biliyorsun? Belki bu geceki partide bir sarışın daha bulursun. Belki de Madam Longemalle seninle ilgilenir. Vee'nin söylediklerine bakılırsa oldukça özgür bir evlilikleri olduğunu sanıyorum.»

«Yoo, bu olmadı işte. Senin bu kadın düşkünü arkadaşın, evli kadınları çoktan defterinden silmiştir. Eğer kocaları bu kadar hoşgörülüyse, bu daha da kötü.»

Bir iki kilometre kadar yürüdüler. Evlerin damları pudra şekeri dökülmüş gibi beyazlanmıştı. Alan otelin barında bir şeyler içmeyi önerdi.

Eileen, «Sanırım sen New York'la görüşecektin,» dedi. «Şimdi tam vakti, eğer New York saatiyle düşünürsen.»

Alan saatine baktı. «Haklısın. Yürüyüş umduğumuzdan uzun sürdü. Telefonu sen mi yazdırırsın, ben mi yazdırayım?»

«Sen yazdırırsan iyi olur. Ben resepsiyona uğrayacağım. Sonra hemen yukarı çıkarım. Senin odanda buluşuruz, oldu mu?»

«Bu teklife her zaman 'olur' derim,» diye güldü Alan ve asansöre yöneldi.

Eileen, mesaj olup olmadığını sorarken yine kalbi çarpıyordu. Bu defa, evet bu defa Matmazel Connor'a bir mesaj vardı. Mesajın yazılı olduğu notu titreyen elleriyle alan Eileen, duyulur duyulmaz bir sesle gence teşekkür etti.

Notu açıp okudu: «Lütfen 06-20-180'den Vee Lenke'yi arayın.»

Eileen notu çantasına koydu. Matt'in aramamış olmasına üzülmüştü. Yukarı çıkıp Vee'ye telefon edemezdi. Vee, Eileen'in Matt ile olan uyuşmazlığı nedeniyle arayamadığını anlayacak kadar zekiydi.

Tanrının cezası Matt, keşke onunla hiç karşılaşmamış olsaydı!

Asansörü beklemeye başladı. Alan, New York'u çıkartabilmiş miydi acaba?

Alan'ın odasına doğru yürürken kendi odasının önünden geçmesi gerekiyordu. Tam odanın önünden geçerken içerde telefonun çaldığını duydu. Hemen çantasından anahtarını çıkarıp kapı-

yı açtı ama odaya girdiğinde telefon susmuştu. Santralı arayıp 628 numaralı odayı kimin aradığını sordu. Santral memuresi bir beyin aradığını ama not bırakmadığını söyledi. Eileen teşekkür edip telefonu kapadı.

Bir bardak soğuk su içip kendine geldikten sonra Alan'ın odasına gitti.

Alan onu içeriye buyur ederken, «Şimdi kapattım,» dedi.

Sesi titriyor gibiydi. Eileen ona baktı. «Her şey yolunda mı?» diye sordu.

«Oh, her şey mükemmel, bebeğim. Bizim ihtiyar Marsden deli gibi sevindi.»

«Şimdi ne olacak? Buraya bir ekip gönderecekler mi?»

«Marsden o dünyaca ünlü otuz saniyelik kararlarından birini verdi. Kagan ve Grimes'ı diğer işten alıp hafta sonu bizim iş için çalıştıracakmış. Sonra hazırladıkları eskizleri Swissair uçağına verip pazartesi günü elimizde olmasını sağlayacakmış. Bu arada sen ve ben oturup keyfimize bakabilirmişiz. Marsden, bizim Richemond'da bir iki gün fazla kalmamızın fazladan bir uçak biletinden daha ucuza geleceğini söyledi, ama içkiyi fazla kaçırmamamız şartıyla. Aslında Marsden eskizleri biz olmadan da gönderirmiş ama Longemalle ile işi biz başlattığımız için sorunları çözmek açısından burada olmamız daha iyi olurmuş.»

«Slogan için ne dedi? Eğer çok beğendiyse beni reklam metinleri bölümüne alır diye ümitleniyordum.»

Alan rahatsız olmuş gibi bakıyordu. Gözlerini Eileen'in gözlerinden kaçırarak, «Onun söyledi-

ğini aynen aktarıyorum: 'Zamanı satın alın' sloganı belki de, 'Deneyin, beğeneceksiniz' sloganından bu yana reklam piyasasındaki en parlak sözmüş. Ama bizim çok yoğun bir programımız olduğunu düşünerek metinleri oradakilere hazırlatacakmış.»

«A, evet anlıyorum,» dedi Eileen. «Alan, neyin var senin? İyi görünmüyorsun.»

«Bilmiyorum ama galiba mideme bir şeyler oluyor.»

«Yediğimiz fondü biraz ağır sayılırdı. Odada mide rahatsızlığına iyi gelecek bir şeyler var Getirmemi ister misin?»

«Yo, hayır. Biraz uzansam daha iyi olur. Kestiririm belki. Longemalle'in partisinde formda olmak istiyorum.»

«Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Belki kısa bir yürüyüşe çıkarım, sonra odamda olacağım.»

Alan pencereden dışarı baktı. Kar hızını arttırmıştı. «Sen gerçekten bu havada dışarı mı çıkacaksın? Senden başkasını bulamazsın herhalde dışarda.»

«Olmaz olur mu?» diye mırıldandı Eileen. Matt'in de karda yürümekten hoşlanacağından emindi. Alan'a baktı. Çok solgun görünüyordu. «Umarım iyileşirsin. Uyku en iyi ilaçtır. Seni uyandırmamı ister misin?»

«Ben santrala altıya doğru uyandırmaları için not bırakırım. Duş alıp giyinmek için bir saat bana yeter. Yediye çeyrek kala da seni odandan alırım, olmaz mı?»

«Her şeyi ucu ucuna programladın gibi geliyor bana. İsviçre'de bir yere saat yedide davet edilmişsen tam yedide orada olman gerekir.»

«Peki o zaman seni altı buçukta alırım.» Alan ayağındaki kahverengi mokasenleri fırlatıp yatağa uzandı. «Hadi şimdi sen git de ben de rahat uyuyayım.»

Eileen hâlâ Marsden'in, sloganı hakkında yağdırdığı övgüyü düşünüyordu. Alan'a bakarak, «Bir gün beni odandan kovacağını hiç tahmin etmezdim,» dedi şakayla.

Alan hafifçe gülümseyip arkasını döndü. Eileen, biraz şaşkın bir halde odadan çıktı.

Her zaman her yere geç kalmakla ün yapmış olan Eileen Connor giyinmiş, süslenmiş, parfümünü sürmüş, saat altıyı çeyrek geçeden beri hazır bekliyordu. Saat şimdi yediye yirmi vardı ve Alan Scott'dan hâlâ bir ses çıkmamıştı. Bu durumda Longemalle'in partisine geç kalacaklardı. Telefonun başına geçip santraldan, Alan'ın odasını bağlamasını istedi.

Eileen, Alan'ın acele ve uykulu bir sesle cevap vermesinden onu uyandırmış olduğunu anladı. «Alan, ne oldu? Santral seni uyandırmayı unuttu mu?»

«Özür dilerim. Şey... santrala haber veremeden uyuyakalmışım. Ne kafasızlık! Sen önden gitmek ister miydin?»

«Aptallık etme de acele et. On beş dakika sonra lobide buluşabilir miyiz? Ben de o arada taksiyi ayarlarım.»

On yedi dakika sonra Longemalle Malikânesine doğru yol alırken, «Ne kafasızlık,» diye kendine kızıyordu Alan.

Eileen de aynı fikirdeydi ama Alan öğleden sonraki huzursuzluğunu üstünden atamadığı için fazla üstelemedi. Alan'ın moralini yüksel-

tirsem belki kendini daha iyi hisseder diye düşündü.

«Çok şık görünüyorsun. Paltonun altındaki bu takım yeni mi?»

«Alan Scott, Londra'ya gider de alışveriş yapmadan durur mu?»

«Sanmıyorum. Daha iyi görünüyorsun. Miden nasıl?»

«İyi. Sen çok şirin bir kızsın. Sahi, sen de çok güzel olmuşsun. Söylememem gerekmez ya!»

«Bunu duymak her zaman hoşuma gider,» dedi Eileen. Aslında bu gece kendinden pek emin bir hali vardı. Otel lobisindeki parfümeriden aldığı Fransız kozmetiklerini kullanmış, makyajını giysilerine uydurmak için de epey özen göstermişti.

Taksi şoförü İngilizce olarak, «Ne hava değil mi?» diye sordu. Oldukça yavaş sürüyordu. Eileen saati sormamak için kendini zor tutuyordu.

«Kar birkaç santimi geçmez diyorlardı,» dedi şoföre.

Şoför, Galler aksanıyla, «Ne bilir onlar,» diye omuzlarını silkti. «Büyükannem parmağını pencereden uzattığında bu hava tahmincilerinin aletlerinden de haritalarından da daha iyi tahmin yapar.»

Alan buğulu camı silerek dışarıya baktı. «Neredeyiz biz?»

«Gölün yakınında. Bu yolun sonunda Birleşmiş Milletler Sarayı var.»

«Şu gölün kıyısında yaşamak hiç de fena bir şey değil. Buradaki insanlar aklınıza gelebilecek her şeye sahiptirler.»

Yanlarından hızla geçen bir spor araba, cama

kar çamurlarını sıçratınca taksi şoförü sinirli si-nirli korna çaldı.

«Şuradaki evi görüyor musunuz? Şu beyaz olanı. İşte o ev sizin Rockefeller'lardan birine aitmiş. Ufak bir tatil evi,» diyerek güldü şoför. Gösterilen ev dört bir yana uzanmış bir otel büyüklüğündeydi. «Kendi yat limanları vardır. Bir de helikopter alanı. Fena değil, ha? İşte burası da Longemalle'lerin evi,» diyen şoför evin garajının önünde durdu. Önlerinde küçük kuleleri olan dev bir taş yapı yükseliyordu.

Alan, «Bundan daha iyisini kim yapabilir?» diye sordu. «Senin mimar arkadaşın dünya çapında bir dizaynci olabilir ama Madam Longemalle'e bundan daha büyük bir ev yapmak için epeyce başı ağrıyacak.»

«Belki de bundan küçük bir ev istiyordur. Ben bu kuleli yerde yaşasaydım kendimi Rapunzel gibi hissederdim.»

Büyük meşe kapı, daha onlar yaklaşırken bir uşak tarafından açılmıştı. Eileen misafirlerin geldiklerini bildiren gizli bir sinyal sistemi olup olmadığını merak etti. Ama uşağın davranışları yeni ve modern bir teknolojiyi değil, eski geleneksel hizmet anlayışını akla getiriyordu. Uşak, Eileen ve Alan'ın adlarını söyleyerek selamladı onları.

Çift kapılı salonun kapıları açıldığında, Eileen geç kalmakla ne büyük bir kusur işlediklerini daha iyi anladı. Orkestra küçük bir sahnede çalıyordu ve misafirler de çevreye sıralanmış koltuklarda oturuyorlardı. Longemalle onları karşılamak için kalktı.

Yaşlı adam her ikisini de içtenlikle selamla-

dı, ama Eileen kuşkusuz beşinci Madam Longemalle olan, zarif, uzun boylu, kuğu boyunlu, iri göğüslü sarışının ilgisizliğini hemen fark etmişti. Eileen özür dilemeye çalıştı ama Regine Longemalle onun sözünü keserek Alan'la ikisine boş yerlerden birini gösterdi. Sonra oldukça açık dekoltesindeki zümrütlerini hafifçe titreterek yerine oturdu.

Régine Longemalle, Matt Edwards'ın yanında oturuyordu.

Beethoven'ın müziğini dinledikçe, Eileen ölmek istiyordu. Yalnızca bir kadın avcısına değil Batının en hızlı zamparasına âşık olmuştu. Bu adamda hiç mide yoktu, ondan iğreniyordu. Yaşlı kocasının hediye ettiği mücevherler içindeki Régine Longemalle, kocasının burnunun dibinde, çok daha genç ve yakışıklı bir adamla kırıştırıyordu. Matt Edwards bu gece bu kadını beğenmişti. Yarın kimden hoşlanacaktı acaba?

Peki neden hâlâ Matt'in dönüp kendisini selamlamasını istiyordu? Eileen iyileşmemiş miydi hâlâ?

Alan, Eileen'e eğilerek, «İyi misin?» diye sordu.

«Ne dedin?»

«Yumruklarını öyle sıkmışsın ki...»

Eileen ellerine baktı. Yumruklarını sıkmaktan tırnaklarının avcuna battığını ancak o anda hissetti. Alan'a dönerek, «Beethoven'i ne zaman dinlesem heyecanlanırım,» diye fısıldadı.

Alan pek inanmamıştı ama üstelemedi. Eileen gözlerini müzisyenlerden ayırmadan müziği dinliyordu.

Jean-Claude Longemalle, erkekli kadınlı bir grubun arasından ayrılıp kollarını uzatarak Ei-

leen'le Alan a yaklaştı.

«Sizi seçkin davetlilerimizle tanıştırayım,» diyerek Alan'la Eileen'i, Matt Edwards ve Régine Longemalle'in bulunduğu bir grubun yanına götürdü.

Matt hafifçe eğilerek, «'Gecikmiş Miss Connor', kendisini iyi tanırım,» dedi. Régine Longemalle, Matt'in esprisine sırıtarak karşılık vermişti.

Ama Jean-Claude Longemalle, karısının gülümseyişi ve Matt'in alaylı sözlerinden rahatsız olmuştu. Elini gözalıcı lacivert ceketinin cebine atıp platin kaplamalı incecik, oval bir kadın kol saati çıkardı.

«Böyle güzel bir dosta, zaman da dost olmalı,» diyerek Eileen'in elini öptü. «Lütfen itiraz etmeyin. Size ancak bir Mont Blanc saati yakışır. Bunu, şirketim için üstlendiğiniz müstesna görevin bir karşılığı olarak kabul edin.»

Eileen bu gözkamaştırıcı saate baktı. Bileğinde tüy gibi hafif duruyordu.

«Ama...» diyecek oldu.

«Lütfen,» diye sözünü kesti Longemalle. Lütfen beni kırmayın. Eğer Mösyö Scott'a da aynı hediyeyi verirsem, annenize bu hediyenin nereden geldiğini daha kolay izah edersiniz.» Regine ve Matt hariç diğerleri güldüler. Diğer cebinden bir erkek kol saati çıkardı ve Alan'ın bileğine taktı. Eileen, Longemalle'in sözlerini Alan'a tercüme etti.

Eileen şaşkınlık içindeydi. Kolundaki saat Alan'ınkinden tam anlamıyla yüz misli daha değerliydi. Böyle bir hediyeyi kabul ettiği için rahatsız olmuştu. Ama bu hediye Longemalle gi-

bi birisi için fazla değerli olmasa gerekti. Onu geri çevirmek Longemalle'i gücendirebilirdi.

'Kendini haklı çıkarmaya uğraşıyorsun,' diye söylendi içinden. Yabancı birinden böyle bir hediyeyi kabul etmemeliydi.

Şimdilik kolunda kalmasına karar verdi. Ertesi gün Longemalle'i gücendirmeden kısa bir konuşma yapıp saati ona geri verecekti.

Eileen çevredekilere gülümseyerek, «Bu saati kabul etmekle bir sorun çıkıyor,» dedi. «Bundan sonra gecikmelerime ne gibi bir mazeret bulacağımı bilemiyorum. Çok, çok teşekkür ederim.» Alan da Eileen'in teşekkürlerini tekrarladı ve Eileen, Alan'ın sözlerini Longemalle'e tercüme etti.

Başkan son derece mutlu görünüyordu. Herkesi biraz daha şampanya içmeye davet etti.

Regine Longemalle, yüzünde soğuk bir gülümsemeyle, «Kocama yeni bir güç kazandırdınız,» dedi bozuk bir İngilizceyle. «Biliyorsunuz dünyanın her yerini gezmesine rağmen Amerika'ya hiç gitmemişti. Şimdi saatlerinin orada satılacağını düşünmek onu çok mutlu ediyor. Sanki New York, Chicago, San Francisco ve Dallas'a kendisi yerleşecekmiş gibi. Zaten bu şehirlerin hepsini gezebilmek için yeterli zamanı olabileceğini de hiç sanmıyorum.»

Jean-Claude dünyanın en iyi insanı değildi doğal olarak, ama yine de Regine'in onun mezarını kazar gibi davranmasına tahammül edemiyordu Eileen.

«İşte işi tüm ayrıntılarıyla bir başına yürüten bir şirket başkanı olmanın da zorluğu burada,» dedi Eileen. «Ama bir kez saatler Amerika'da

satılmaya başladı mı o da doğal olarak Beşinci Caddenin lüks mağazalarının vitrinlerinde saatlerini görmek isteyecektir. Zaten Jean-Claude Longemalle satacak kadar çok zamanı olan bir kişi.»

Bu raundu Eileen kazanmıştı, ama Madam Longemalle kolay kolay pes etmiyordu. «Aslında,» deyip Matt'e döndü. «Midenden gürültüler geliyor canım. Açlıktan ölüyorsun. Hadi gel, sana bir şeyler yedireyim.» O zehir gibi gülümsemesiyle Matt'i büfeye doğru çekti.

Alan, «Açıkça savaştınız,» dedi. «Hele kardeşine laf dokundurduğunda neredeyse patlayacaktı.»

«Kardeşine mi?»

«Longemalle şirketi tek başına yürütüyor dedin ya. Roger St. Denis'in, Régine'in erkek kardeşi olduğunu bilmiyor musun?»

«Gerçekten bilmiyordum.»

«Bugün öğleden sonra sen Longemalle'le kafa kafaya vermiş konuşurken St. Denis kendisi söyledi bana. O neden burada değil bilemiyorum. Vogt da yok. Hatırlıyor musun, Longemalle bizi davet ederken onları başından savmıştı. Onlara tahammül edemediği kesin.» Alan büfeye bakarak, «Masanın başı boşalmış. Gel biraz daha kuşkonmaz alalım,» dedi.

Eileen tabağını mezelerle doldururken kolundaki saate bakıyordu. Saat takmayı her zaman hem psikolojik hem de fizyolojik bir yük olarak görürdü. Oysa bu Mont Blanc saati, kolunda bir öpücük kadar hafifti.

Fark ettirmeden Matt'e baktı. Matt büyük bir iştahla istridye yiyordu.

Eileen birden daha fazla yiyemeyeceğini anlayarak, tabağını masanın kenarına bıraktı.

Alan'a, «Gidelim mi?» diye sordu.

«Acelen ne? Yarın işe gidecek değiliz ki.»

«Taksi çağırıncaya kadar filan...»

«Belki de birisi bizi bırakır. Şuradaki sarışını görüyor musun? Eminim onun spor bir arabası vardır. Belki de bir Mercedes'i. Yüzünden belli.»

Eileen, «Sarışınlar!..» diyerek içini çekti. «Sen onunla konuşmak için bahane arıyorsun anlaşılan,» dedi.

«Sen dostsun, dost.» Alan tabağında kalan son kuşkonmazı bitirip, tabağı masaya bıraktı ve sarışın hedefe doğru ilerlemeye başladı.

Eileen arkasını döndü. Bu geceki kadın erkek ilişkileri canını sıkmaya başlamıştı. Bir an önce otel odasına dönmek istiyordu.

Eileen sağına döndüğünde Matt'le yüzyüze geldi.

«Merhaba,» dedi Matt.

«Merhaba,» diye karşılık verdi Eileen.

«Sadık Alan seni terk mi etti?» diye sordu alaylı bir tonla. «Buna inanmak pek kolay değil.»

«Bu gece, inanılması güç olaylarla dolu,» dedi Eileen.

«Merak etme. Belki de seni kıskandırmak için o sarışınla konuşuyordur. Pek ilgi çekici bir kadın değil, gerçekten. Sinirlenmene değmez.»

«Onu daha önce sen mi denemiştin?» diye sordu Eileen. «Tabii, sarışınlar senin uzmanlık dalın. Senin hostes arkadaşın bu gece nerede? Bir yerlere mi uçtu?»

'Arkadaş' kelimesinin üstüne basarak söylemişti ama Matt anlamamış göründü. «Helga

Winter'ı mı soruyorsun? Yarın Vee ile birlikte Hong Hong'a uçuyor. Geçen gece onu tanıdın değil mi? O da senin ona ters ters baktığını söylüyordu.»

«Peki alımlı ev sahibemiz nerede? Nasıl oldu da seni bu kadar uzun süre yalnız bırakabildi? Şaşırdım doğrusu. Yoksa beni 'kıskanmaya değmeyenler' sınıfına mı koyuyor? Söylesene Matt, evinin planlarını çiziyorsun diye Jean-Claude Longemalle'den para alman komik olmuyor mu? Nasılsa adamın her şeyini elinden almışsın.»

Tam o sırada ışıklar söndü.

Kadınlardan biri küçük bir çığlık attı. Başka bir kadın kıkırdadı. Yere düşüp parçalanan bir tabağın sesi duyuldu. Mösyö Longemalle'in mum isteyen sesi karanlığı böldü.

Eileen, içinde yükselen panik duygusundan kurtulmaya ve, 'Sadece bir fırtına bu, diye düşünmeye çalıştı. Ama gökten belalı bir varlık yeryüzüne inmiş de, iyilik ve aydınlığı ortadan kaldırmış gibi bir duyguya kapılmaktan da kendini alamıyordu.

«Eileen, canım?» diye soran Matt'in sesi bir müzik gibi geldi kulağına. «İyi misin?» Genç adamın kolları Eileen'e ulaşıp onu sardı. Onun başdöndürücü kokusu ve losyonunun çarpıcılığı bir anda Eileen'in çevresini doldurdu.

«Matt, ben...»

«Sus sevgilim. Hiçbir şey söyleme şimdi. Yalnızca bu anı yaşayalım.»

Eileen rahatlayarak kendini genç adamın kollarına bıraktı. Aralarında karmaşık bir duygu dalgası yükseldi, ama Eileen umursamadı. Ne

yolculuk tutkusunu düşündü, ne de kadınca arzularını. Şimdi hiçbir şey düşünmüyordu. Işıklar söndüğünde gerçeklik ortadan kalkmış ve tekrar sahneye dönülmüştü. 'Ufaklık ve Koca Yabancı' adlı oyunun boyutlarına sığınmışlardı yeniden. Kendilerinin değil de yardımsever bir oyun yazarının kontrolündeydiler sanki. Eileen genç adamın kalp atışlarını ve teninin sıcaklığını duyuyordu. Genç adam Mont Blanc Dağı gibi yapılı ve heybetliydi. Gördüğü mağara rüyasındaki her şeyi bilen adam oydu sanki.

Ne bir şüphesi vardı Eileen'in, ne de bir korkusu.

Gözyaşları ürkütücüydü. Gözlerini kırpıştırdı.

Şef garson işlemeli bir şamdan getirmiş, mumları teker teker yakmaya başlamıştı. Karanlık yerini loş bir aydınlığa bırakıyordu şimdi. Oyun bitmişti, ya da en azından bu perde sona ermiş, gerçeklik ortaya çıkmıştı.

Matt'in kolları Eileen'i sarıyor, gözleri genç kadınınkileri arıyor, buluyor ve onu inceliyordu. Eileen bir kez daha o ürkütücü ve rahatlatıcı duygusallığı yaşadı. Matt sanki aklından ne geçtiğini biliyordu.

«Duygularına güvenmelisin,» diye fısıldadı Matt. «Bunu yapabilir misin? Biliyorsun, sezgilerin doğru. Pusulan tam kuzeyi gösteriyor. Ama kafandaki diğer düşüncelerin müdahalesi söz konusu. Kendine güven, bana güven.»

Hayır anlamında başını salladı Eileen. «Ben evliydim,» diye bir anda söyleyiverdi aklındakileri. «Başka kadınlar vardı onun hayatında. En azından başlangıçta beni terk etmek istemiyordu. Hem benimle, hem de başka kadınlarla bir-

likte olmak istiyordu. Buna dayanamadım.» Parmaklarını genç adamın yüzünde, o gizemli çukurlarda gezdirdi. «Bunu senin için bile yapamam.»

Matt genç kadını omuzlarından, öyle bir yakalayıp sarstı ki Eileen duyduğu acıdan neredeyse bağıracaktı. «Seni küçük aptal,» dedi heyecanla, «Seni küçük aptal!»

Genç adam birdenbire dönüp Régine Longemaile'e eşlik etmek üzere salondan çıktı.

Alan'ın kıvırcık saçlı sarışın arkadaşı Samantha bir İngiliz seramikçisiydi. Spor Mercedes'i yoktu ama eski bir Volkswagen'i vardı. Eğer araba çalışırsa Alan'la Eileen'i Richemond'a bırakabilecekti.

Diğer misafirleri izleyerek dışarı çıktıklarında, Alan üstündeki tellerle birlikte devrilmiş bir ağacı göstererek, «Sanırım elektriklerin kesilme nedeni bu,» dedi.

Samantha kıkırdadı. Eileen, Samantha ve Alan'ın karanlıkta fırsatı kaçırmadıklarını anlamıştı. Böyle düşündüğü için kızdı ve, 'Neden onları yargılıyorum ki?' dedi kendi kendine.

Samantha arabayı çalıştırdı. Alan öne, Eileen de güçlükle arkaya oturdu. Adım adım yol alırlarken, Alan'la Samantha birbirlerine tatlı sözler söylüyorlardı. İkisinin de çok içkili olduğu belliydi. Eileen içinden, Samantha'nın bir kaza yapmaksızın gidebilmesi için dua ediyordu. Aslında ölseler bile ne değişirdi ki? Gözlerinden yaşlar süzüldü.

Alan arkaya dönerek, «Ne oldu dostum? Çok sessiz oturuyorsun,» diye seslendi.

Eileen belli etmeden gözlerini sildi. «Boşverin,

siz neşenizi bozmayın.»

Alan arkaya dönerek, «Hasta falan değilsin, değil mi?» diye sorarken sözler ağzında yuvarlanıyordu. «Dostuma bir şey olmasına dayanamam Samantha. Eileen en büyüktür, en büyük.» Alan, Samantha'ya slogan hikâyesinin tümünü anlatmıştı.

«Zamanı satın alın,» diye tekrarladı Samantha. «Çok güzel bu. Keşke alabilseydik, ne iyi olurdu? Bütün paramı saatlere ve dakikalara yatırırdım. Süper bir düşünce bu. Amerika'ya dönünce reklam dünyasının kahramanı olarak ödüllendirileceğine eminim.»

«Milyonluk saati var. Bundan daha iyi ödül olur mu?» dedi Alan.

«Saati geri veriyorum,» dedi Eileen.

«Geri mi veriyorsun? Ama vermeyeceğini söylemiştin. O kadar güzel konuşma yaptın. Yani güzel olduğunu sanıyorum, Fransızca anlamadığıma göre...»

«Mösyö Longemalle'in neşesi kaçmasın istedim.»

Alan bir kahkaha atarak, «Saatçinin neşesi kaçacak... Bu da iyi,» dedi.

Samantha, sevimli bir sesle, «Her zaman böyle acımasız mıdır bu Alan?» diye Eileen'e sordu.

«Daha da beterdi... Yok, yok şaka ediyorum,» diye hemen arkasından ekledi. «Alan dehşettir. Gerçekten. Ona rahatlıkla üç buçuk yıldız verebilirim.»

Samantha, Alan'ı dirseğiyle dürterek, «Hey, duydun mu? Bu kez adam gibi birine rastladım demek. Bundan önce berbat biriyle beraberdim, babam da beni Cenevre'ye postaladı. Le Salève

yakınındaki Veyrier'de ünlü bir seramikçi hanım var. Bir süre onunla çalışmak istiyorum.»

«Longemalle'lerle nasıl tanıştın?» diye sordu Eileen.

«Régine bizi sanatçı kişiler olarak toplar böyle. Biraz aşırıya kaçıyor, değil mi? İhtiyarın parası bankada çürüyeceğine sanat uğruna harcansın diye düşünüyor. Benden de birkaç parça satın aldı. Yaptıklarım zevkine uygunmuş.»

Eileen kendi kendine başını salladı. Düşünecek, çözümleyecek ne çok şey vardı.

Ön koltuktan bir horlama sesi duyuldu. Alan sızmıştı. Samantha yine kıkırdadı. «Umarım uyandığı zaman benim kim olduğumu hatırlar. A, bak Eileen, sizin uygarlık anıtının ışıkları göründü.»

Alan gözünü açıp, «Ah, aman, benim torbam, değil senin araban,» diye söyleniyordu.

«Aman tanrım, bu adam kafayı buldu,» dedi Samantha.

«Bunu sana sonra izah ederim,» diye söz verdi Alan. Richemond Oteli'nin önünde durduklarında Alan kolunu Samantha'nın omzuna atarak, «Benimle bir içki içer misin?» diye sordu.

«A, neden olmasın?» diye cevapladı Samantha. Arabanın anahtarlarını otelin kapıcısına uzattı. «Hep beraber bir şeyler içelim.»

Lobiye girerlerken, Eileen, «Ben yatacağım,» dedi.

Alan, «Hadi bizimle gel, bir Coca Cola içerdin,» diye ısrar etti.

«Sağ ol Alan, ama yukarı çıkıp, saati Mösyö Longemalle'e en nazik bir şekilde nasıl verebileceğimi düşünmek istiyorum. Umarım tekrar

görüşürüz... Samantha.

«Yarın sabah birlikte kahvaltı edelim,» dedi Samantha neşeyle. Eileen, Samantha'nın bu hiçbir şeyi umursamayan rahat havasına gıpta ediyordu.

Eileen odasına çıktı. Yorgundu ama uyuyabileceğini sanmıyordu. Üstünü değişip geceliğini ve sabahlığını giydi. Pencereden dışarı baktı; kar yavaşlamıştı. Uçakta okumayı tasarladığı kitabı açtı ama bir türlü dikkatini toplayamıyordu. En iyisi saati Longemalle'e nasıl geri verebileceğini tasarlamaktı. Kafasında birkaç küçük konuşma hazırladı ama olmadı. Bu gece kendini bir türlü toparlayamıyordu.

O sırada odanın kapısı çalındı. Saatine baktı. İkiyi çeyrek geçiyordu. Kim olabilirdi ki bu saatte? Kapıya gidip, «Kim o?» diye sordu.

«Alan'la Samantha. İçeri girebilir miyiz?»

Eileen kapıyı açtı. Samantha'nın üstünde Alan'ın ekose ropdöşambrı vardı. Yüzü oldukça ciddi görünüyordu. Alan'ı hafifçe arkasından iterek, «Orada durma, içeri gir,» dedi.

Eileen kapıyı kapatırken, «Ne oldu?» diye sordu.

«Seni uyandırmadık, değil mi?» dedi Samantha garip bir çekimserlikle. Daha sonra Eileen'e dönerek, «Alan sana bir itirafta bulunmak istiyor. Değil mi Alan?» diye sordu.

«Şey, Eileen. dostum...» diye başladı Alan.

Bölüm 9

«Ne oluyor, Alan?»

«Bugün öğleden sonrayı hatırlıyor musun? New York'u aradığımda hani sen bana ters giden bir şey mi oldu diye sormuştun.»

«Hatırlıyorum tabii. Bir şey mi olmuştu? Sen iyi misin?»

«Evet, iyiyim...» Alan yatağın kenarına oturdu. Başını ellerinin arasına alarak, «Ben alçağın biriyim,» dedi. «Çok adi bir şey yaptım. Beni affedebilecek misin?»

Eileen, Alan'ın yanına oturdu. Bir elini onun omzuna dayayarak, «Tanrı aşkına söyle ne oldu? Hiçbir şey, bu kadar korkunç olamaz.»

«Ama bu, bu kadar korkunç bir şey,» dedi Samantha gaddar bir sesle. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, Alan'a bakıyordu.

Alan, Eileen'e bakarken, «New York'takilere Mont Blanc için bulduğun sloganın benim fikrim olduğunu söyledim,» deyiverdi. «Onlara, 'Zamanı satın alın, Alan Scott'ın üstün zekâsının ürünüdür,' dedim.»

«Yaa!» dedi Eileen duyulur duyulmaz bir sesle. Yutkundu. Sonra, «Boşver, dünyanın sonu demek değil ya bu,» diyerek Alan'ı kollarından tuttu.

Samantha onlara bakıyordu. Alan, «Samantha' ya yarın sabah Marsden'i arayıp onlara gerçeği

açıklayacağımı söyledim,» dedi.

Eileen bir an düşündü. Sonra, «Bunu yapma. Bu çok güç bir şey. Gerçekten o kadar önemli değil,» dedi.

«Ama bu senin yükselmeni sağlayabilirdi.»

Eileen, «Eğer aklıma iyi bir fikir gelmişse, başka zaman da gelebilir. Ama sık sık böyle parlak bir fikir yakalayamıyorsam, ben de daha iyi bir mevkiye layık değilim demektir,» diye açıklamaya çalıştı.

«Eileen, gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Bebeğim, senin gibisi milyonda bir bulunur.. Ama bu, işi daha da güçleştiriyor. Bana biraz bağırıp çağıramaz mısın?»

«Seni gidi işe yaramaz alçak,» diye başladı ama gülmekten devam edemedi Eileen. «Kızamıyorum baksana. Sanırım arkadaşlığımıza ihanet ettiğin için biraz kırıldım, ama böylelikle reklamcılığı pek ciddiye almadığımı da anlamış oldum. Belki de bana çok büyük bir iyilik ettin Alan.» Eileen, Alan'ın çocuksu yüzüne baktı. «Peki ama bunu neden yaptığını merak ediyorum. Londra'daki büyük işi kaptıktan sonra böyle bir şeye neden gerek duydun ki?»

«Gerçekten bilmiyorum. Kendi kendine oldu gibi. Sen o sırada burada yoktun. Marsden'le konuşurken... Sanırım bilinçaltı olarak ekonomik durum ve Marsden'in kemerleri sıkma politikası beni kaygılandırıyordu. Onun için de ajans için çok değerli olduğumu kanıtlamak istedim.»

Samantha, «Ben yine de günah çıkarmasını istiyorum,» diye söze girdi.

Eileen, hayır anlamında başını salladı. «Önemi-

li olan bana ve sana söylemiş olması.»

«Sana söyledi çünkü ben söylettim.»

«Neyse, aslında bu fikir doğduğunda burada beraberdik. O yüzden New York'a döndüğümüzde benim katkılarımı, ona nasıl yardımcı olduğumu uzun uzun anlatabilir.»

Alan'ın yüzüne renk gelmişti şimdi. «Bundan kuşkun olmasın. Yalnız sorun şu: Seni bu kadar översem burada yattığımızı sanacaklar,» dedi şakayla karışık.

Eileen, Alan'ın saçlarını karıştırarak, «İşte hepimizin sevdiği ve tanıdığı Alan bu. Şimdi iyisin, değil mi?» diye sordu. Samantha'ya dönerek, «Bu adamı başımdan al. Yine o dayanılmaz esprilerine başladı. Ben biraz fazla namusluyumdur da,» dedi.

«Sen harika bir insansın,» diye Alan iltifatlara başladı. Ama Samantha gülerek sözünü kesip, «Dikkatli ol, yoksa bu gece yalnız uyumak zorunda kalırsın,» diye uyardı onu.

Eileen, Alan'ı kucakladı. Sonra Samantha'yı da kollarına aldı. Kendini çok iyi hissediyordu. Artık uyuyabilirdi.

Bölüm 10

Eileen öğleye kadar uyudu. Uyandığında gökyüzü açık ve parlaktı. Sanki akşam hiç fırtına olmamışcasına karın bütün izleri silinmişti.

Birden Vee'ye hâlâ telefon etmemiş olduğunu hatırladı. Matt'le ilgili olarak ne kadar karmaşık düşünceler içinde olursa olsun Vee'ye karşı duyduğu sevgi değişmezdi.

Eileen, Vevey'e telefon yazdırdı. Telefonu Pierre açmıştı. Sıcak bir selamlaşmadan sonra Pierre, kanguruıun bu sabah geldiğini ve Marie'nin onu elinden düşürmediğini söyledi.

«Vee evde mi?» diye sordu Eileen.

«Az önce alana hareket etti. Hong Kong uçağı iki on beşte kalkıyor. O da seninle konuşmak istiyordu. Mesajını aldın mı?»

«Aldım ama bir türlü arayamadım, Pierre.»

«Anlıyorum,» dedi Pierre.

«Vee ne zaman dönecek?»

«Pazar sabahı sekiz sıralarında evde olur.»

«Ama bu çok yorucu bir program.»

«Öyle ama ondan sonra bir hafta boyunca hiç uçmayacak. Helga da onun ekibinde. En azından arkadaşsız değil. Sen Helga'yla tanışmış mıydın?»

«Pek sayılmaz,» diye mırıldandı Eileen

«Bizim yakın aile dostumuzdur.»

«Evet, biliyorum.» Eileen'in gözünün önüne

mavi şifon eşarp geldi. «Ben şimdi müzeye gidiyorum. Vee'ye döner dönmez beni aramasını söyler misin? Marie'yi de benim için öp lütfen.»

Eileen, duşta uzun süre kaldı. Sonra dolabı açıp kırmızı kadife pantolonu çıkardı. Marie'nin kabahatini otelin kuru temizleme servisi temizlemişti. Kırmızı biyeli beyaz ipek bluzu da askıdan aldı. Giyindi. Birden gözü saatine ilişti. Saati geri vereceğini bütünüyle unutmuştu. Ama şimdi hatırladığına göre ilk iş olarak bunu halletmeliydi.

Mont Blanc Saat Şirketi'ni aradı ve başkanın sekreteri ile konuşmak istediğini söyledi. Telefona Mösyö Longemalle cevap verince Eileen çok şaşırdı.

«Ama Mösyö... ben bu saatte sizin yemekte olduğunuzu sanıyordum. Sekreterinizle konuşup bir randevu alacaktım.»

«Tam tersi. Sekreterim yemeğe çıktı. Dün akşam, işlerin yürütülmesindeki bütün ayrıntılarla benim uğraştığımı söylediğinizde, çok haklıydınız. Özel bir randevum olmadıkça masamda yoğurdumu yiyip öğle tatili yapıyorum.»

«Rahatsız ettiğim için özür dilerim.»

«Rahatsızlık değil, kesinlikle. Sesinizi duyduğuma sevindim, sevgili Matmazel Connor. Beni mi görmek istiyordunuz?»

«Evet.»

«Genç bir hanımın beni görmek istediğini söylemesi beni her zaman mutlu eder. Ne zaman size uygun?»

«Size ne zaman uygunsa Mösyö. Bugün olabilirse çok sevinirim.»

«Gelebilirseniz, hemen gelin.»

«Emin misiniz?»

«Yirmi dakika içinde sizi bekliyorum Matmazel. Yanınızda Mösyö Scott olmayacak, değil mi?»

«Yo, hayır, ben kişisel...»

«Tamam, ben de öyle düşünmüştüm.»

Tam yirmi dakika sonra Eileen, Longemalle'in odasındaydı. Longemalle, Eileen'in elini öperek, «Pantolon size çok yakışmış,» dedi ve oturması için büyük kadife bir koltuğu gösterdi. Sonra masasına yaslandı.

Yolda provasını yaptığı konuşma Eileen'in kafasından uçup gitmişti. «Nasıl başlayacağımı bilemiyorum,» ded

«Öyleyse sizin yerinize ben başlayayım,» dedi Longemalle kollarını kavuşturarak. «Saati iade etmek için geldiniz ama beni incitmeden ve kızdırmadan bu işi nasıl halledeceğinizi bilemiyorsunuz.».

«Bunu biliyor muydunuz?» diye şaşkınlıkla sordu Eileen, «Ama nasıl?»

«Lütfen, Matmazel Connor, bana bir şey için söz verin.»

«Evet, Mösyö?»

«Siz sakın poker oynamayın. Çünkü her şeyi ele veren bir yüzünüz var. Saati geri vereceğinizi daha dün anlamıştım. O anda kabul ettiniz, çünkü öyle gerekiyordu.»

Eileen, «Çok naziksiniz Mösyö Longemalle,» diyerek saati kolundan çıkardı. Sonra bir kez daha dokunup masanın üstüne bıraktı. «Bakın o anda kabul etmem bir iş politikasıydı. Ayrıca kabul etmediğim takdirde Marsden'le yapacağınız anlaşmadan vazgeçmenizden korktum.»

Longemalle güldü. «Bana bilmediğim bir şeyi anlatmıyorsun. Önemli olan bu riski göze alarak saati yine de iade etmen. Kendi prensiplerinizi yıkmak istemediniz. Aynı saati Mösyö Scott'a vermiş olsaydım, o da aynı hareketi yapar mıydı dersiniz?»

«Biraz vakit alırdı ama o da aynı şeyi yapardı.»

«Sanmam,» diyerek güldü Longemalle.

«Ona saati iade edeceğimi söyledim. O da benimle herhangi bir tartışmaya girmedi.»

«Girmedi mi? Öyleyse genç adam hakkında yanılmışım. Onu biraz zayıf bulmuştum. O... beğendiğiniz adama... mimara pek benzemiyor.»

Eileen titrediğini hissetti. Bir büyücünün karşısında otururmuş gibi bir duyguya kapılmıştı.

«Size layık olan kişi odur,» dedi Longemalle.

«Ama...» diyerek başını salladı Eileen, ama sözünü bitiremedi. Kendi karısıyla yatan bir adamdan nasıl olur da hayranlıkla söz edebilirdi? Yoksa bu Longemalle çok cömert bir insan mıydı? Yoksa umursamıyor muydu?

Karşılıklı birkaç hoş ve nazik sözden sonra Eileen'le Longemalle tokalaştılar. Eileen bu görkemli odadan ayrıldı. Asansöre binerken koridordaki büyük Mont Blanc saatine bir göz attı. Saat tam iki on beşti. Vee, şu anda Swissair uçağıyla Hong-Kong'a uçmak üzereydi.

Eileen dev bir mağazaya girdiğinde küçük televizyonların özel indirimle satıldıkları bölümün önünde büyük bir kalabalığın toplanmış olduğunu gördü. Bu kalabalığın ürkütücü bir görünümü vardı. İkinci Dünya Savaşı sırasında son haberleri almak üzere büyük radyoların önünde toplanan insanları hatırlatıyordu.

Kalbi çarparak kalabalığın içine girmeye çalıştı. Orta Doğu'da önemli bir olay mı patlak vermişti?

Eileen tezgâha yaklaşana kadar kalabalık dağılmaya başlamıştı. Ekrandaki spiker ekonomi haberlerini veriyordu.

Eileen tezgâhtara, «Ne olmuş? Bir dakika önce herkesin izlediği haber neydi?» diye sordu.

«Bu tür olayları hâlâ kontrol altına alamamaları utanç verici, değil mi?» diye başını iki yana sallıyordu tezgâhtar kadın.

Eileen'in kalbi daha hızla çarpmaya başladı. «Lütfen, ne olmuş söyleyin.»

«Bir de bir sürü aletten söz ederler. Artık korkusuzca bir yerden bir yere gidilemeyecek.»

Eileen tezgâha doğru eğilerek, «Lütfen ne olduğunu söyler misiniz?» diye sordu.

«Duymadınız mı? Uçak kaçırılmış.»

Eileen gözlerini kapadı bir an için. «Hangi Havayolları? Hangi uçak? Biliyor musunuz?»

«Bizimkilerden biri, Swissair. İki on beş Hong-Kong uçağı.»

Eileen koşarak en yakın telefon kulübesine gitti. Titreyen parmaklarıyla çantasındaki adres defterini aradı. Ama sonra Vee'nin numarasını defterine geçirmemiş olduğunu hatırladı. Danışmayı arayıp numarayı aldı ve telefonu çevirdi.

Meşgul sesi veriyordu..

Telefon kulübesine yaslanarak derin derin nefes aldı. Numarayı tekrar çevirdi.

Hâlâ meşgul...

Ne yapacağını düşünürken Alan'ı aramaya karar verdi. O da cevap vermiyordu.

Dişlerini sıktı. Telefon kulübesinin içinde boğulacakmış gibi oluyordu. Tekrar Vevey'i aradı. Yine meşgul çalıyordu. Mağazadan hızla çıktı. Mont Blanc Köprüsü'nü geçti. Otele gelip odasına çıktı ve kendini yatağa attı. Bir süre düşündükten sonra kalkıp küçük valizine gerekli birkaç şey koydu.

Tekrar Vevey'i aradı ama meşguldü.

Çarşamba akşamı çantasına koyduğu tren tarifesine baktı. Yedi onda Vevey'e bir tren vardı. Acele ederse yetişebilirdi. Oturup Alan'a bir not yazdı.

Tam o sırada telefon çalmaya başlamıştı. Ok gibi fırladı yerinden.

Arayan Pierre'di.

«Pierre!» diye bağırdı Eileen. «İyi misin? Benim yapabileceğim bir şey var mı? Deli gibi seni arıyordum.»

«Biz de seni arıyorduk. Mesajını almadın mı?»

«Resepsiyona uğramadan çıktım. Oraya gelsem nasıl olur?»

«Gel lütfen. Marie bir şeyler olduğunu anlayabilir. Biz normal davranmaya çalışıyoruz. Ama seni çok seviyor. Gelirsen çok iyi olur.»

«Yedi on treniyle geliyorum. Beni karşılaman gerekmez. Bir şeye ihtiyacın var mı?»

«Yo, hayır, Coco burda.»

«Yeni bir haber var mı?»

«Henüz bir şey bilmiyoruz. Sen gelinceye kadar bazı gelişmeler olabilir. Her şey yoluna girecek, Eileen. Biliyor musun, her gün böyle bir şey olacağı korkusuyla yaşıyorduk. Panik durumlarında Vee soğukkanlıdır. Helga da.»

«Tanıdığım kadarıyla Vee, hava korsanını

oturtmuş, eline kahvesini vermiş, adama aşk hayatını anlattırıyordur. Belki de benimle tanıştırmaya kalkar.»

Pierre bir kahkaha attı. Eileen telefonu kapadıktan sonra Alan'a yazdığı notu bitirdi. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Bir damla yaş kâğıda damladı.

Çanta ve valizini alarak asansöre bindi. Mesajı resepsiyona bıraktı, kendi mesajlarını aldı ve bir taksi çağırdı.

Akşam gazetelerinden birini aldı. Birinci sayfada haber yoktu.

Gişedeki adam Eileen'e yalnız gidiş mi yoksa gidiş-dönüş bilet mi istediğini sordu. Ne zaman döneceğini bilmediği için bileti yalnız gidiş aldı.

Göl kıyısı boyunca süren tren yolculuğu hiç bitmeyecekmiş gibiydi. Genç kadın gazete okumaya çalıştı ama olmadı.

Vee neler hissediyordu acaba? Onun da ağzı Eileen'inki gibi korkudan kuruyor muydu?

Gelmemesini söylemesine rağmen Pierre istasyonda onu bekliyordu. Marie, Pierre'in sırtında uyuyakalmıştı.

«Seni karşılamamız için Marie ısrar etti,» diyerek Eileen'e sarıldı. «Ama soğuk havaya çıkınca uyudu. Gelmekle çok iyi ettin.»

«Gelemeseydim deli olurdum.»

«Yeni haberler aldık,» dedi Pierre. «Anlaşılan yalnızca bir korsan var.»

«Bu iyi, değil mi?»

«Bir bakıma iyi ama tek bir kişi olması insanı biraz endişelendiriyor... Hava korsanı deli olabilir. Uçağın Bogota'ya götürülmesini istiyormuş.»

Bölüm 11

«Bogota'ya mı? Hele şükür. Orta Doğu ya da Küba olabilirdi. Bu arada yakıt ikmali yapmaları gerekmiyor mu?»

«Hong-Kong uçağının Bombay'da ikmal yapması gerek. Bu yüzden bir iki saat sonra bir alana inmeleri gerekiyor.»

«Hangi uçakla uçuyorlardı?»

«DC-10. Vee ile Helga'nın en sevdiği uçaktır.»

Tam o sırada Pierre'in sırtındaki uyku çantası kımıldadı. Marie, Eileen'i görür görmez, «Eileen,» diye bağırdı.

Eileen, «Merhaba canım,» diyerek Marie'nin burnuna bir öpücük kondurdu.

Eve vardıklarında, kapıyı onlara Matt Edwards açtı. Matt, Marie'yi Pierre'in sırtından indirdi.

«Haber var mı?» diye sordu Pierre.

Matt hayır anlamında başını salladı. «Umarım yürüyüş iştahınızı açmıştır. Vakit geçsin diye Coco'ya yemek pişirmesini söyledim. O da bir orduya yetecek kadar yemek yapmış.»

Eileen hafifçe gülümsedi. Şu anda yemek falan düşünecek hali yoktu.

Pierre, Eileen'in valizini yukarı çıkarırken, «Matt büyük misafir odasında kalıyor. Sen de küçük odayı alabilirsin,» dedi Eileen'e.

«Ben Marie'nin odasında kalsam daha iyi olmaz mı?» diye önerdi Eileen.

«Tarihte ilk defa yetişkin bir hanımefendiye, iki yaşındaki minik bir kız göz kulak olacak,» dedi Matt.

«Marie gece uyanabilir diye onunla kalmak istedim.»

«Marie gecenin ortasında uyanmamasıyla meşhurdur. Onu uyutmak zordur ama, bir kez uyudu mu bir daha da uyanmaz.»

«Bu, normal koşullarda. Ama şimdi olağandışı bir şeyler olduğunu anlayabilir...»

Pierre, «Sanırım Eileen haklı,» diye bu konuşmayı kesti. Matt'e dönüp, «Eileen'i mutfağa götürüp Coco'yla tanıştırsana,» dedi.

Matt'le Eileen bir şey konuşmadan mutfağa yöneldiler.

Matt, «Coco, seni Eileen'le tanıştırayım,» dedi. Kısa boylu, tombul sevimli bir kadın iki eliyle Eileen'in ellerini tuttu. Bu büyükanne görünüşlü kadın altmış beş yaşlarında olmalıydı.

«Oh, zavallı Vee,» diye titredi sesi Coco'nun.

«Çok kötü bir durum ama Vee şimdi buradakileri daha çok merak ediyordur,» dedi Eileen.

Coco önlüğünün ucuyla gözlerini sildi. «Biliyorum, ama...»

«Eileen haklı, Coco,» dedi Matt. «Vee, misafirimize hâlâ içki ikram etmediğimizi duysa ne derdi, düşünebiliyor musun? Eileen, sana ne ikram edebilirim?»

«Pierre'in beyaz şarabından kaldıysa...»

«Bir mahzen dolusu,» diyerek şarabı getirmeye gitti Matt.

«Burnum beni yanıltmıyorsa elmalı turta kokusu alıyorum,» dedi Eileen.

«Yanılmıyorsunuz,» dedi Coco. Fırının kapa-

ğını açarak nefis görünümlü bir tart çıkardı.

«Ama bu bir sanat eseri. Benim aşçılığım da fena değildir ama pasta konusunda biraz zayıfım. Burada daha neler pişiyor? Coco, bekle, sen söylemeden ben bulmak istiyorum.» Burnunu oynattı. «Bir çeşit et suyu. Sığır eti. Hayır, bundan daha güzeli. Dana eti.»

«Bu bayan çok zeki!» dedi Coco. Matt elinde şarap kadehleriyle dönmüştü. Coco ellerini beline koyarak, «Tabii sen daha önce söylemediysen, Matt,» dedi.

Matt, «Ben masumum, bu bayan gerçekten çok zeki,» diye cevapladı.

Eileen şaraptan bir yudum aldı. «Bu şarap, sanki insan eli değmeden topraktan doğal olarak fışkırmış gibi. New York'ta İsviçre şarabı neden bulunmaz, anlamıyorum. Fransız şarabı bunun yanında buruk kalıyor.»

«İsviçre şarapları seyahat edemezler. Çok naziktirler,» diye espri yaptı Matt.

O sırada mutfak kapısı vuruldu. Matt, «Marie'dir. Henüz kapıyı açamıyor,» deyip Marie'yi içeri aldı.

Marie, kollarını Eileen'in dizlerine dolayıp, «Torba masalı!» diye bağırdı.

«Senin kangurun nerede bakalım? Masalı o da dinlesin.»

«Oturma odasında.»

Eileen, Marie'yi kucağına alıp, «Öyleyse oturma odasına,» dedi. Birden, kucağındaki kızın Vee'ye ne kadar çok benzediğini fark etmişti. Vee, göklerde deli bir adamla uğraşırken onlar burada her şey yolundaymış gibi şaraptan konuşuyorlardı. Ama hayat böyleydi işte.

Eileen, «Pierre nerede?» diye sordu Matt'e.

«Yukarda, İnterpol'den bir arkadaşıyla konuşuyor... Elindeki şarabı dökmeden hem bebeği hem şarabı iyi idare ediyorsun. Talimlisin galiba?»

«Tam tersi. Ailemin tek çocuğuyum ve yeğenlerim, kuzenlerim falan da yok. Çocukken de hiç bir yerde, çevredeki bebekleri tanıyacak kadar çok oturmadık.»

Oturma odasına geldiklerinde Eileen derin bir nefes aldı. «Matt, şöminenin üstündeki o tablo yeni, değil mi?» Tabloda kırmızının çeşitli tonlarındaki daireler, elipsler sanki infilak etmiş izlenimini veriyordu. «Bu tablonun adı Dünyanın Yaratılışı ya da Dünyanın Yok Oluşu olabilirdi.»

Matt kapıya yaslanarak, «Beğendin mi?» diye sordu.

«Beğenmek mi? Beğenmek tam karşılığı olmuyor. Bu tabloyu çok sevdim ve bu tablodan çok nefret ettim.» Eileen titrediğini hissetti. «Bu dairesel şekiller sanki gezegenler, ama aynı zamanda da kendimi görür gibi oluyorum.» Yüzünün kızardığını biliyordu.

«Bu tabloya pazartesi gecesi başladım,» diyen Matt, Eileen'in bir şey söylemesine fırsat vermeden merdivenlere doğru gitti. «Pierre'e bakayım ne yapıyor,» diyerek uzaklaştı.

Marie, Eileen'e sarılarak, «Hadi masal anlat,» diyordu.

«Tabii, tatlım. Kangurun nerede? İşte burdaymış.». Eileen küçük kızı kucağına oturtarak Blippy'nin masalını üç kez anlattı. Sonunda Marie, baş parmağı ağzında, başını Eileen'in göğsüne yaslayıp uyuyakalmıştı.

Eileen onu uyandırmamaya çalışarak odasına götürdü. Pijamalarını giydirip karyolasına yatırdı. Küçük kızı yanağından öperek gece lambasını yaktı ve aşağı indi.

Coco yemeğin hazır olduğunu söylüyordu. Biraz sonra Matt'le Pierre de geldiler. İlginç haberler almışlardı.

Vee'nin uçağı Dakar'a inmişti.

Silahlı korsan, yolcuları Dakar'da serbest bırakmış, ama mürettebattan kimseyi bırakmıyormuş. Demek ki Vee ve Helga güneşli Bogota'ya doğru yol alıyorlardı.

Bölüm 12

Uyumak ve yemek yemek, olağanüstü hallerde kişiye ters gelse de, insanın gücünü toplayıp kendine gelmesi için zorunludur.

Eileen uykusu henüz gelmemiş olmasına rağmen yatağa uzanıp biraz dinlenmeye karar verdi. Bir duş yaptıktan sonra geceliğini giyip yatağa girdiğinde kendini daha rahatlamış hissediyordu. Kafasındaki düşüncelerin yoğunluğuna rağmen hemen uyudu.

Uykusunun ortasında rüyayla karışık bir çığlık duydu. Vee haykırıyordu...

Hayır. Marie ağlıyordu.

Eileen yataktan fırlayıp Marie'yi kollarına aldı. Küçük kızın kulağına tatlı sözler söyleyip onu kucağında salladı.

Marie'nin ağlaması durmuştu. «Süt!» diye içini çekiyordu.

Eileen karanlık odada etrafına bakınıyordu. Biberonun nerede olduğunu bilmiyordu. Acaba Marie sütü fincandan içer miydi?

«Marie'nin dayısı yardımcı olabilir mi?» diye bir ses geldi kapıdan. Matt üstüne bir blucin geçirmiş, kapıda duruyordu. «Bu halde geldiğim için kusura bakma, ama gömlek aramaktansa biberonu bulup getirmek daha önemli diye düşündüm,» diyerek elindeki biberonu Marie'ye uzattı.

«Sağ ol biberonų nerede bulabileceğimi bilmiyordum,» dedi Eileen.

«Senin o tatlı ağzından şimdiye kadar duyduğum en nazik sözler bunlar,» dedi Matt.

Eileen, Marie'ye baktı. «Ne tatlı çocuk! Ağlaya ağlaya uyandığında gözüme küçük bir bebek gibi göründü.»

«İnsanlar korkunca çocuklaşmazlar mı?»

«Sanırım öyle. Ben de uçağın kaçırıldığını duyduğum an annemi aramak istedim.»

«Annen olduğu için şanslısın. Bizimkiler uçak kazasında öldüler. Vee o zaman yirmi bir, bense on altı yaşındaydım.»

«Uçak kazası mı?» diye şaşkınlıkla sordu Eileen.

«Evet. Vee hosteslik okuluna yeni başlamıştı. Ya uçmayı seçecek ya da korkuya yenilip bir hayalet gibi yaşayacaktı. Baksana, o minicik yaratık kucağında uyudu bile.»

Eileen, Marie'yi yatağına yatırdı. Biberonu Matt'e vererek, «Bunu buzdolabına koymak gerek,» dedi.

«Ben koyarım. Sen yat uyu. Eğer... eğer oturup konuşmak istemiyorsan...»

Matt'in sesindeki yumuşaklık Eileen'in şimdiye kadar hiç duymadığı kadar etkileyiciydi. Şu anda Matt'i, çok yakını ölüm tehlikesinde olan bir dost olarak görüyordu.

«Uykum kaçtı. Uyumaya çalışsam da uyuyabileceğimi sanmıyorum,» dedi Eileen. Koltuğun kenarındaki sabahlığı alıp üstüne geçirdi.

«Buna sevindim. Biraz konuşuruz,» dedi Matt. «Ben de gidip üstüme bir kazak alayım. Bu büyük evleri ne kadar ısıtırsan ısıt, gene de so-

ğuk.»

Matt'le Eileen oturma odasına geçtiler. Sabahlığı oldukça kalın olmasına rağmen yine de içi titriyordu Eileen'in. Matt, «Şömineyi yaksam iyi olacak,» dedi. Kısa bir süre sonra odunların arasından alevler yükselmeye başlamıştı.

Eileen, «Ben lise çağlarındayken erkekleri, daha doğrusu delikanlıları, ateş yakabilme yeteneklerine göre değerlendirirdim,» dedi.

Matt gülerek, «Tipik bir liseli kız romantizmi. Değerlendirmelerin doğru sonuç verir miydi bari?» diye sordu.

«Vermezdi tabii. Ateş yakmayı becerebilen ama elinden başka bir iş gelmeyen çocuklar bilirim.»

«Eski kocan iyi ateş yakar mıydı?»

«Aaa, evet. Bu da değerlendirmenin geçersizliğini ortaya koyuyor.»

«Öyleyse şöyle diyebiliriz. Ateş yakmayı becerip başka işe yaramayan erkekler olabilir, ama büyük adamların hepsi ateş yakabilir. Örneğin, Alan Scott'ın ateş yakabileceğini düşünemiyorum. Tırnaklarının arasına kir dolacağından korkar.»

«Alan'la uğraşmayı bırak lütfen,» diye çıkıştı Eileen.

«O adam tehlikeli. Onu benden daha zararsız buluyorsun, ama seni uyarıyorum. Dikkatli ol, seni incitebilir.»

Eileen, Alan'ın 'Zamanı Satın Alın' sloganını nasıl kendi bulmuş gibi devrandığını hatırladı. Ama bundan incinmemişti. «Hayır, bana bir zararı dokunamaz,» dedi.

«Ya ben?» diyerek Eileen'in yanına oturup.

elini tuttu Matt. «Seni ne kadar çok istediğimi biliyor musun?»

Eileen yavaşça ellerini çekti. «Lütfen, Matt.»

«Lütfen, Matt. Lütfen Matt,» diye Eileen'in sözlerini tekrarladı genç adam. «Duygularını neden inkâr ediyorsun? Seni öptüğüm zaman kalbin duracak gibi çarpıyordu.»

«İnkâr ettiğimi de nereden çıkardın?» diye mırıldandı Eileen. «Duygular başka şey, duygulara kapılmak başka.»

Matt ayağa kalktı. «Sana ilk ve son defa sormak istiyorum. Sence arzu duymak, şeytana uymak mıdır? Sen seksi bir günah olarak mı görüyorsun?»

«Günah mı?» derken Eileen şaşkınlığını gizleyemiyordu. «Ben yobaz değilim Matt. Bana göre seks bir kutlamadır, evrendeki bir tür danstır. İşte bu yüzden sekse değer veririm; bu yüzden ciddiye alırım. Bu düşüncelerimi paylaşacak biri olmadıktan sonra...» Eileen başı öne eğik, konuşmasını sürdürdü. «Ben her gün bir başka kadınla beraber olan bir erkekle yatamam. Buna tüm benliğim isyan eder. Seks kötü bir şey olduğu için değil, tersine çok güzel birşey olduğu için.»

«Senin sözlüğünde 'güven' diye bir kelime yok mudur?» diye sordu Matt.

Eileen bir an ürperdi, ama soğuktan değildi bu. «Bu kelime dildeki en korkunç silahlardan biridir. Keith de bunu söyleyip dururdu. 'Güven bana, seni seviyorum. Seni terk edemem.' Ama bunları söylerken arkadaşından da vazgeçmek niyetinde değildi. Eğer ben de onun oynadığı oyunu oynasaydım belki de beni bırakmayacak-

tı. Peki ama ben bundan ne elde edecektim? Kısmi bir arkadaşlık, kırık kalpli bir sadakat. Böyle yaşayan çiftler var, onları suçlamıyorum. Ama neyin kutlaması bu? Özelliği nerede bu işin?»

«Eğer Keith sana gelip hatasını anladığını ve sensiz yaşayamayacağını söyleseydi ona dönerdin sanıyorum.»

«Hayır, bütün sorun bu değildi.»

«Ona dönmez miydin?»

«Keith'in pişmanlıkla geri döneceğini hayal etmiştim.»

«İşte istediğin de buydu,» dedi Matt sert bir sesle.

«Hayır. Artık öyle düşünmüyorum. Bir süre öyle düşünmüştüm çünkü yalnızdım ve benliğim incinmişti.»

«Belki o da senin gibi kendi yapısını değiştirmek istemiyordu.»

Eileen, Matt'in gözlerine baktı. «Sanırım öyle. Ama sorun yalnızca bu değildi. Keith'le olan yaşantımda yalnız başıma olacağım anlamına gelebilir. Çünkü benim tümüyle uyanmamı sağlayan adam beni istediği kadar, başka kadınları da istiyor. Sanıyorum ...»

Eileen cümlesini tamamlayamadı. «Çok konuştum Matt, değil mi? Boğazım kurudu.»

«Sana biraz konyak getireyim.»

«Dolapta Coca-Cola var mıdır? Varsa o daha iyi.»

«Sekiz yıldır bir şarap tüccarıyla evli olmasına rağmen, Vee de dünyadaki en önemli on buluştan birinin Coca-Cola olduğunu söyler. Gidip getireyim.»

Eileen ateşin karşısında yalnız kalınca, derin bir nefes aldı. Matt'e içini döktüğü için kendini çok iyi hissediyordu.

Matt, Coca-Cola'yı buz ve bir dilim limonla birlikte getirdi. Eileen soğuk içkisini yudumlarken Matt bardan konyak şişesini alıp bolca konyak koydu kadehine. Sonra sırtı Eileen'e dönük olarak uzun uzun ateşi seyretti.

Eileen, Matt'in bu uzun sessizliğinin nedenini anlayamıyordu. Belki de Vee ile Helga'yı düşünüyordu. Saat kaçtı acaba? Eileen, bu uçak kaçırma olayının Matt ile Helga'nın ilişkilerinde nasıl bir rol oynayacağını merak ediyordu. Belki de evlenirlerdi. İçinden, 'Vee, Helga, lütfen size birşey olmasın,' diye geçiriyordu.

«Matt?» diye seslendi Eileen.

«Evet?»

«Eğer konuşmak istersen, ben iyi bir dinleyiciyimdir.»

«Sevgili arkadaşım olmaya hazırsın demek?» diye sordu Matt alaylı alaylı.

«Belki rahatlamak istersin diye düşünmüştüm.»

«Rahatlamak!» Matt birkaç adım attı, sonra eğilerek parmaklarıyla genç kadının omuzlarına dokundu. «Nasıl rahatlayabileceğimi sana göstereyim,» diyerek, Eileen'i oturduğu koltuktan kaldırdı ve kendine çekerek öptü. «Bu gece, benim hayatımdaki en uzun gecelerden biri. Kız kardeşim on bin metre yükseklikte, eli silahlı bir deliyle birlikte... Sen benim konuşarak rahatlayacağımı mı sanıyorsun?» Matt, genç kadının saçlarını karıştırırken, bir kez daha dudaklarını hızla Eileen'inkilere yaklaştırdı.

Eileen, Matt'in kollarından kurtulmaya çalıştı. «Nasıl cesaret edersin buna?» diye bağırıyordu.

«Tecavüze uğramış bir masumun sesi,» dedi Matt hırıltılı bir sesle. «Hani sen seksi severdin. Seni gidi küçük iki yüzlü.»

«Sen Keith'den de daha aşağılıksın. O hayatında birden fazla kadın olsun isterdi, ama hiçbir zaman birini diğerinin yedeği olarak kullanmazdı.» Eileen kendini koltuğa attı.

Matt, «Yedek mi? Ne demek istiyorsun sen?» diye sordu.

«Şu anda yaptığın korkunç bir şey. Bu gece yatağında Helga yok diye seni teselli ediyorsam, bunun da bir sınırı vardır.»

«Aptalsın sen aptal!» diye parladı Matt.

«Evet, bunu daha önce de söylemiştin. Bir kadın seninle yatmak fırsatını kaçırıyorsa o kadın sence aptaldır. Şimdiye kadar edindiğim tecrübelere göre başarılı bir âşık olduğundan hiç şüphem yok. Ama böyle ısmarlama heyecanlar bana göre değil. Bu işi Régine Longemalle daha iyi becerir.»

Matt birden kahkahalar atmaya başladı. «Ah benim sevgili, akıllı, küçük aptalım. Ben ne Régine'le ne de Helga'yla yatmış değilim. Bunu aklımdan bile geçirmedim.»

Eileen, içinde boğulmaktan korktuğu bir duygu seline kapılmıştı. Sanki birisi çıkıp dünyanın kare şeklinde olduğunu söylemişti. Hayır, sanki Eileen hayatı boyunca dünyanın kare şeklinde olduğuna inanmıştı da biri çıkıp ona dünyanın yuvarlak olduğunu anlatmıştı. Çünkü Matt'in doğruyu söylediğinden kuşkusu yoktu.

«Anlayamıyorum... bütün kanıtlar,» diyebildi

Eileen.

«Kanıt. Ne kanıtı? Sen inanmak istediğin şeylere inandın, o kadar,» derken Matt'in sesindeki yumuşaklık kaybolmuştu.

«İnanmak istediklerim mi? Sen deli misin?»

Matt, Eileen'i omuzlarından yakaladı. «Benim, eski kocan gibi, Alan Scott gibi olduğuma inanmak istedin, çünkü beni kafandan atmak istiyordun. Ama olmadı, yapamadın.» Zafer kazanmış gibi bir kahkaha attı. «Çünkü beni arzuladın, değil mi? Hâlâ da arzuluyorsun.» Elini Eileen'in boynunda gezdirerek parmak uçlarıyla genç kadının kalp atışlarını dinledi. «Ama bu yetmez. Beni her şeyden çok istemelisin. Hatta işinden bile çok.»

«İşim mi?» Eileen, odanın duvarları etrafında dönüyor sandı. «Matt, sen her şeyi tersinden alıyorsun. Bence sen beni yalnızca...» Şaşkınlıkla genç adama bakıyordu. Bilmediği bir dilde konuşuyormuş gibiydi. «Anlamıyorum, mavi eşarp, Helga'yla olan samimi havaların... Sonra Régine'in sana kenetlenmiş gibi davranışları... Her şey apaçık ortadaydı.»

«Apaçık ortadaydı, değil mi?» diye alay etti Matt. «Açıktı, çünkü sen bütün erkeklere zampara gözüyle bakıyorsun. Seni biraz aydınlatayım. Helga ile Vee hosteslik okulunda oda arkadaşıydılar. Kendisini neredeyse yirmi yıldır tanırım. Benim için ikinci bir kız kardeş gibidir. Vee'yle bir ilişkiye girmeyi nasıl düşünemezsem, Helga'yla da öyle. Eşarbı ona hediye etmemin nedeni onu biraz olsun sevindirmek içindi. Çünkü sevdiği adamla arası pek iyi değil.»

Eileen bir şey söylemeden Matt'in söylediklerini anlamaya çalışıyordu. Ama hâlâ kafasını kurcalayan bazı sorunlar vardı. «Ya Régine?» diye sordu bir süre sonra.

«Bırak şunu,» dedi Matt öfkeyle. «En azından bu kadar midesiz olduğumu düşünme. Sen rol yapanları anlamaz mısın? Régine'le Longemalle, evliliklerini başkalarının yanında yerin dibine geçirirler. Özel hayatlarında ise göklere çıkarırlar. Gerçekten de sen Régine'le benim aramda bir şeyler...» Matt hırsla ellerini ceplerine soktu. «Dünyaya pembe gözlükler arkasından bakan insanlar olduğunu duymuştum. Sen de erkeklere kara gözlükler takarak bakıyorsun. Tabii bu da işine geliyor. Eğer erkekleri bir domuz sürüsü gibi görüp, kafandan atarsan, reklamcılık aşkına kimse engel olamaz.»

Eileen elindeki bardağı şehpaya bırakarak «Bütün bunlar yanlış anlama. Ben işimi sadece masraflarımı karşılayacak bir gelir kaynağı olarak görüyorum. Evet. Mont Blanc reklam kampanyası beni biraz sarmış görünebilir, ama Matt, anlamıyorum, işimi her şeyden üstün tuttuğum kanısına nasıl varabilirsin?»

Matt sinirli sinirli baktı. «Alan Scott'la olan arkadaşlığına başka bir neden bulamıyorum da ondan. Bana sorarsan, ondan hoşlandığını düşünmek sana yapılabilecek hakaretlerin en büyüğü olurdu.» Matt'in sesi yine titremeye başlamıştı. «Hem sonra Longemalle'in hediye ettiği o saati kabul etmen iş ilişkilerini pekiştirmekten başka ne için olabilirdi?»

«Alan'ın benim dostluğuma ihtiyacı vardı. Ayrıca benim de ihtiyaç duyulduğumu bilmeye ih-

tiyacım vardı. Saati kabul etmeme gelince, itiraf edeyim ki saati geri çevirmekle Longemalle'i kızdırmaktan ve Marsden işini tehlikeye sokmaktan çekindim. Ben yalnızca bir sekreter olduğuma göre, buradaki işi alamamak benim Marsden'deki konumumu etkilemez, ama Alan için çok şey değişir. Ama yine de o saati kabul etmemin asıl nedeni senin ve Régine'in dikkatini çekmekti.»

Matt'in yüzü birden aydınlandı. «Gerçekten mi? Bu kadar önemsedin demek.»

«Bilmiyor muydun?» dedi Eileen hafifçe. «Bunun farkında olduğundan ama önemsemediğinden öylesine emindim ki. Neyse, önemli olan bugün saati Longemalle'e geri vermiş olmam.» Eileen, Alan'ın, New York'la yaptığı telefon konuşmasında 'Zamanı Satın Alın' sloganını kendi buluşuymuş gibi gösterdiğini Matt'e anlattı.

Matt, ıslık çalarak, «Alan'ın seni incitemeyeceğini söylemiştin,» dedi.

«Ama anlamıyor musun? Kırılmadım. Kıramaz zaten. Marsden Ajansı'nda ne olursa olsun benim için bir önemi yok.»

«Yani New York'ta yaşamanı sağlayacak hangi iş olursa olsun idare eder demek istiyorsun.»

«Hayır, Matt. Öyle demek istemiyorum. Ben senin gibi değilim. Nerede olursa olsun yaşarım demek beni mutlu etmiyor. Ben çocukluğumdan beri böyle yaşadım. Artık belli bir yerde kök salmak istiyorum.» Eileen üzüntülü gözlerle çevreye baktı. «Eğer böyle bir yer bulabilirsem.»

Matt, Eileen'e baktı. «Ben de senin gibi değil miyim sanıyorsun? Herkes için evler kuran bir adamın kendisi ve ailesi için de bir ev yapmak

isteyeceği hiç aklına gelmedi mi?»

«Ama Vee dedi ki...» Eileen duraksadı. Kafasındaki sorulardan birine daha cevap bulmaya çalışıyordu.

«Ne dedi?»

«Senin her zaman Bayan Yanlış'larla başının dertte olduğunu söyledi. Bundan da senin aile ve yuvayla pek ilgisi olmayan biri olduğun sonucu çıkıyor.»

«İşte ben de tam bunu düşünüyordum. Bugüne kadar tanıdığım kadınlar ise bunu hiç düşünmediler. Kendim için bir ev yaptırmadım çünkü bu ev benim gerçekten özlemini duyduğum yuvanın silik bir gölgesi olacaktı.»

Matt'in bakışları Eileen'in gözlerini arar gibiydi. O an Eileen'i ürkütecek kadar yakışıklıydı.

«Bir dizi değişiklikler,» diye mırıldandı genç kadın. «Sonunda senin kim olduğunu biliyor muyum? Sen de benim kim olduğumu öğrendin mi?»

«Ben senin kim olduğunu seni ilk gördüğüm an anlamıştım. Seni daha önceden tanıyor ve sanki gelmeni bekliyor gibiydim.»

«Evet,» diye yankılandı Eileen'in sesi. «Ben de bunları hissetmiştim. Aynen. On yedi yaşımdayken rüyalarıma giren erkek sendin. Ama daha sonra böyle birinin var olacağına inanmaktan vazgeçtim. Oysa şimdi neye inanmam gerektiğini çıkaramıyorum.»

«Büyük Cadde'de yürürken, birlikte kahvaltı ettiğimizde, her sözün, her hareketin duygularımı onaylıyordu. Sonra Chandlier'e gelmeyince...»

«Ama, Matt, geldim. Sadece yirmi dakika gecikerek,» derken Eileen'in sesi titriyordu.

«Sadece yirmi dakika! Bırak bu sözleri. Ben yarım saat önceden oradaydım. Seninle tekrar beraber olmayı öylesine istiyordum ki, o anı kaçırmayı göze alamazdım. Ama sen...» Sesi yavaşladı, gözleri küçüldü Matt'in. Derin bir nefes alarak, «Hayatımda daha önce bir kadın olduğunu söylersem beni daha iyi anlarsın,» dedi. «Bir yıl kadar sürdü. O da New York'luydu. Bir dekorasyon dergisinin editörüydü. Çok katı bir iş anlayışı vardı. Belki de hayatında bir kez bile randevusuna geç kalmamıştı. Ama benim randevularıma her zaman geç gelirdi. Bir süre sonra bu durum sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Bu beni sınama yoluymuş çünkü ben insanları çok sınarmışım. Psikoloğu böyle diyormuş.»

«Yaa? Sonra ne oldu aranızda?»

«Ona çok pahalı bir kol saati hediye ettim. Saatin üstüne de 'Zaman bütün kalpleri yaralar' diye yazdırdım.»

Eileen gülerek, «Matt, bunu yapamazsın,» dedi.

«Yapamaz mıyım?»

«Ama sen... onu hâlâ görüyor musun?» diye sordu Eileen.

«Son New York seyahatimde onu görmeye gittim. Kocasını da gördüm. Eskiden psikoloğu olan adamı. O zaman kaçmam gerektiğini anladım. Güzel kadındı. Hoş ve akıllıydı ama bana göre değildi. Şimdi seninle karşılaşmam, bu duyguların doğruluğunu bir kez daha kanıtlıyor.»

Hoş bir sessizlik kapladı odayı. Şöminedeki odunlar korlaşmıştı. Doğuya bakan pencerelerde

hafif bir grilik görünüyordu. Eileen'in Matt'e sormak istediği ve ona anlatmak istediği daha pek çok şey vardı. Ama nereden başlamalıydı. En iyisi şu anda hiçbir şey söylemeden aralarında kurulan barış havasını solumaktı galiba.

O sırada yukarıdan Marie'nin ağlama sesi duyuldu. Eileen'le Matt birbirlerine baktılar. Marie altını ıslatmış olmalıydı.

Matt, «Sen bezini ve pijamasını değiştir, ben çarşafı değiştiririm,» dedi.

«Nasıl değiştireceğini biliyor musun?» diye sordu Eileen. Bebeği yatağından alıp karyolanın yanındaki küçük masanın üstüne yavaşça yatırdı. «Ağlama canım. Bir şey yok. Bak Eileen'le Matt yanında.»

Matt, ıslak çarşafı, altındaki pamukluyu ve muşamba örtüyü toplayıp temizlerini sererken, «Nasıl değiştireceğimi biliyor muyum diye sormuştunuz Matmazel Connor. Bizim erkekler hakkında bazı garip düşünceleriniz var. Bu konuda bir şeyler yapmak gerek. Eveet, işte rahatlamış bir bebek,» dedi ve Marie'yi Eileen'in kollarından alarak havaya kaldırdı. «Merhaba maydanoz. Temiz olmuş mu benim maydanozum?»

Marie yeniden ağlamaya başladı. «Yatağa,» diye bağırıyordu.

«Düşüncelerimi böyle mi değiştireceksin? Görmüyor musun uykusu var, seninle oynamak istemiyor.»

Matt, Marie'yi karyolasına yatırdı. Küçük kız parmağını ağzına alıp, hemen uykuya dalmıştı.

Eileen kendini yorgun hissediyordu. Yattığı divanın kenarına oturdu. «Dökülüyorum galiba. Seni yalnız bıraksam bana kızmazsın, değil mi?»

«Aslında iyi fikir. Ben de ateşi söndürüp yatarım Kim bilir yarın neler olacak.»

«Helga için... 'Bu gece yatağını paylaşmadı,' dediğim için özür dilerim. Çok gereksiz bir saldırıydı biliyorum. Ama onun sağ salim dönmesini dilediğimi bilmeni isterim.»

«Biliyorum, canım. Eğer söylemek istemediğimiz her yanlış söz için birbirimizden özür dilersek başka bir şey konuşmaya vaktimiz olmayacak.» Matt, Eileen'in kısacık kesilmiş ipek gibi saçlarına dokundu. «Daha konuşacak çok şeyimiz var.»

Matt, Marie'nin yatağının yanına giderek yorganı düzeltti. Sonra tekrar Eileen'in yanına geldi. «Seni öpmek istiyorum ama nedense öpmemeliyim diye düşünüyorum,» diye fısıldadı.

Eileen, Matt'e bakarak, «Biliyorum. Artık öpüşme anlarının ötesine geçtik. Bundan sonra ya daha fazla bir şeyler olmalı ya da daha az.»

«Yani ya her şey, ya da hiçbir şey mi demek istiyorsun.»

«Evet, aynen.»

Matt, Eileen'in yatağının önünde diz çöktü. Hafifçe sarıldılar birbirlerine. Sonra Matt ayağa kalktı ve arkasına bakmadan odadan çıktı.

Bölüm 13

Eileen aniden yatağın içinde doğrulup, gözlerini açtı. Biri kapıyı vuruyordu. Odanın içi aydınlıktı. Marie'nin karyolası boştu.

«Eileen!» Kapı ardına kadar açıldı. Matt nefes nefese içeri girdi ve Eileen'i bir çocuk gibi kucaklayarak yataktan kaldırdı. Odanın içinde dönüyor, bir yandan da, «Kurtuldular, kurtuldular, Vee kurtuldu,» diye bağırıyordu.

Eileen'in gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Matt, Vee'nin sesinin çok iyi geldiğini, önce kocaman bir biftek yiyip uyuyacağını, Bogota' daki otelin havuzunda biraz yüzdükten sonra, Swissair'in Bogota - Dakar seferi olmadığı için, yer bulabildiği ilk uçakla Dakar'a geleceğini, sonra da görevli olduğu normal Dakar - Cenevre seferiyle pazar günü evde olacağını söyledi.

«Aman Tanrım,» diye küçük çocuklar gibi ellerini çırpan Eileen, «Kurtulmuş olmaları ne iyi,» diye devam etti.

Yüzünde mutlu bir gülümseme ve ışıldayan gözlerle Coco kapıda göründü. Elinde kahvaltı tepsisi vardı. Eileen'e bu saate kadar bir kahve bile ikram etmediği için Matt'e çıkıştı. Matt tepsiyi Coco'nun elinden alıp yatağın kenarına koydu.

«Coco sen bir meleksin. Kahvesizlikten ölüyordum. Bu ayçöreklerini de sen mi yaptın yok-

sa?»

«Benden başka kim yapabilir? Bu sabah kargalarla birlikte uyandım. Ya oturup hamur açacaktım ya da Vee'yi düşünüp deliye dönecektim. Tabii sonra büyük haberi aldık. İyi ki çörekleri yapmışım. Haberi duyunca herkesin iştahı açıldı birden.» Coco, Eileen'le Matt'e gülümseyerek baktı. Sonra mutfakta işi olduğunu söyleyerek onları başbaşa bıraktı.

Matt fincanlara süt ve kahve koyarken, Eileen çiçekli yastıklara yaslanmış o anın tadını çıkarıyordu. Küçük kızın odasına giren gün ışığı, Matt'in bir beyefendi nezaketiyle yaptığı kahve servisi, Coco'nun sıcaklığı, taze çörekler ve Bogota'dan gelen müthiş haber. Matt'le arasında neler olacağını bilmiyordu. Aradaki o korkunç gerginlik yok olmuştu. Yanlış anlamalar sona ermişti ama hâlâ çözümlenmesi gereken birçok şey kalmıştı.

«Sanırım Coco bir şeylerden kuşkulanıyor,» diye mırıldandı Eileen.

«Kuşkulanıyor mu? Umuyor desek daha doğru olur. Eee?»

«Ne eeesi?»

«Coco'yu düş kırıklığına uğratmayacağız, değil mi?»

«Ah Matt, senin sevişmek için bulacağın bahanelerin sayısı, kedilerin süt içmek için bulacağı bahaneleri geçer,» dedi Eileen gülerek. «Matt, kahveni içmiyor musun?» diye sordu.

«Sonra,» dedi Matt. Gözlerini Eileen'den ayırmıyordu. Eileen o dakikanın geldiğini biliyordu. «Biliyorsun ben...» diyecek oldu Matt.

«Sus,» dedi Eileen. O anda büyük bir güvenle

artık kendisine ihanet edemeyeceğini anlamıştı. «Daha fazla konuşmak anlamsız. Yeterince konuştuk.»

Az önce omzuna aldığı sabahlığı çıkardı. Matt ona yaklaştı. Eileen eliyle durdurdu genç adamı. Artık oyun bitmiş, takip sona ermişti. Matt genç kadına sahip olmuyor, Eileen kendisini ona veriyordu. Matt'in bunu böyle bilmesini istiyordu. Geceliğinin incecik askılarını çözdü. Eileen gururla dimdik otururken, geceliği göğüslerini açıkta bırakarak aşağı kaydı.

Matt'in gözleri, elleri ve dudakları bu güzellik karşısında üstlerine düşeni yerine getiriyorlardı. Birlikte daracık yatağa uzandılar. Birbirlerinin üstündekileri çıkararak aralarındaki son engelleri de ortadan kaldırıyorlardı. Ayrı bedenlerin hücreleri bir araya geliyordu. Eileen kimin aldığını kimin verdiğini düşünemez olmuştu. Artık tek bir vücut halinde birleşmişlerdi. Genç kadın ilk kez eski kocasıyla yatmıştı, ama kendini gerçek anlamda verdiği ilk erkek Matt'ti.

Bir süre sonra Eileen, Matt'in kollarında yatıyordu. Yumuşak bir sesle, «İşte bu kadar,» dedi Eileen.

Matt daha sıkı sarıldı genç kadına. «Daha yeni başladık sevgilim.»

«Yani senin için yeterli değil miydi?»

«Her şeye bedeldi. Ama sen yanımda olduğun sürece her zaman daha fazlasını isterim.»

«Açgözlü sen de,» diye takıldı Eileen.

«Haksız mıyım? Senin adına da açgözlüyüm. Varlığından bile haberdar olmadığın tüm duygularını ortaya koymanı istiyorum. Eileen, insanoğlunun edindiği tüm tecrübelerden biz de

payımızı almalıyız.»

«Bütün bunların öğle yemeğinden önce olması mı gerekiyor?»

«Seni gidi küçük yaramaz,» diye güldü Matt. «Benimle ne kadar acımasızca eğleniyorsun. Hayır canım. Vaktimiz var. İsviçre'deki ve dünyadaki tüm saatler bizim.»

«Bunu duyduğuma sevindim çünkü kahvesizlikten ölüyorum,» dedi Eileen.

«Sevgilim ister de ben yapmaz mıyım?» diye cevapladı Matt. Eileen'e sabahlığını uzattı. Kendisi de kazak ve pantolonunu giydi. Sonra Eileen'e sütlü kahve hazırladı. Fincanı Eileen'e verirken, «Biraz soğumuş galiba,» dedi.

«Ben soğuk da içerim, ama hayır bu tam karar. Lütfen söyler misin, ben bu sabah o kargaşa içinde nasıl uyumuşum? Marie nerde?»

«Pierre gözünü açıp da yüzünde Marie'nin küçük ellerini, sulu öpücüklerini göremeyince parmaklarının ucuna basa basa buraya gelmiş, Marie'yi yatağından çalıp kaçırmış.»

«Beni şaşırtan, Marie'nin dün akşam bir şeyler olduğunu anlamış olması. Çocukların antenleri inanılmaz derecede duyarlı.» Eileen, Coco'nun yaptığı tereyağlı çöreklerden bir parça alarak, «Matt, ben hâlâ uçağın nasıl kaçırıldığını bilmiyorum. Silahlı korsan kimmiş? Operasyon nasıl başlamış, nasıl bitmiş?»

«Vee yalnızca birkaç kelimeyle anlattı olanları Mürettebatla daha sonra bir toplantı yapılacakmış ve havayolları da bir soruşturma açacakmış. Bütün bunlar oluncaya kadar mürettebatın olay hakkında ayrıntılı bilgi vermemeleri istenmiş. Bana kalırsa at kaçtıktan sonra

ahırın kapısını kapamak denir buna. Neyse...»

«Bildiklerini anlat öyleyse.»

«Hong Kong uçağındaki yolculardan biri Cenevre Havaalanı'nda bagaj taşıyıcısı olarak çalışan ve uçuş ekibinin de tanıdığı bir adammış. O yüzden uçaktaki herkes bu adama oldukça yakın davranmış. Kalkıştan birkaç saat sonra genç hosteslerden biri, Vee ya da Helga değil, bu adamı birinci mevkiin ikram bölümüne götürmüş. Çünkü adam uçakta yiyeceklerin nasıl hazırlandığını görmek istiyormuş. İşte orada adam silahını çekmiş ve hostese kendisini pilot kabinine götürmesini söylemiş.»

«Peki bu adam silahını dedektörden nasıl geçirmiş?» diye sordu Eileen.

«İşte bu sorunun cevabı soruşturmadan sonra anlaşılacak. Belki de adam bütün yolcuların geçtiği kontrolden geçmemiştir. Sivil elbise içinde olmasına rağmen, alan görevlisi kimliğini gösterip geçmiş olabilir. Bunlar zamanla öğrenilecek.»

«Uçağı neden kaçırdığı biliniyor mu? Havayollarına karşı bir kini mi varmış?»

«Bogota'da kokain kaçakçılığından ağır hapse mahkûm olmuş bir kardeşinin olduğu söyleniyormuş. Adam Kolombiya makamlarını uçaktaki rehineler karşılığında kardeşini salıvermeleri için ikna edebileceğini sanıyormuş. Yetkililer korsanı kandırıp uçağa birkaç komando polis sokmayı başarmışlar. Hepsi bu kadar. Hiç kimsenin canı yanmamış. Şimdi o gözü dönmüş herif kardeşine kavuşmuştur... ama hapishanede.»

Matt'le Eileen birbirlerine baktılar. Uçağın kaçırılmasıyla ortaya çıkan ve çıkması muhte-

mel tüm olaylar geride kalmıştı.

«Böyle bir olaydan sonra hayatın hâlâ devam ettiğine inanmak ne kadar zor,» dedi Eileen. «Vee hiçbir şey olmamış gibi yiyeceği bifteği ve havuzda yüzmeyi düşünebiliyor. İnsan psikolojisi olağanüstü bir şey.» Yatağın üstündeki saten yorgana dokunarak, «İnsan böyle bir olay iyi bir şekilde sonuçlanınca geriye dönüp neden o kadar telaşlandığını anlayamıyor, değil mi?»

Matt'in yüzü birden ciddileşti. «Uçak kaçırılması gibi bir olaydan sonra ortaya çıkabilecek bazı durumlar var. Az önce havayollarının tıbbi müdahale elemanlarından biri telefon etti. Bir süre yüksekten korkma duygusu olurmuş. Şu anda Vee ve Helga'da bu başlamış. Daha sonra geceleri kâbuslar ve depresyon halleri ile çalışma isteksizliği beklenebilirmiş. Şimdi bu ekibe, döndükten sonra istedikleri kadar izin verilecekmiş. Eğer herhangi bir psikolojik danışmana ihtiyaçları olursa bu da sağlanacakmış.»

«Yaa, Helga'yı bilmem ama Vee tanıdığım en güçlü insanlardan biri. Annenle babanın başına gelenler karşısında yıkılmadıysa bundan sonra kolay kolay yıkılacağını sanmıyorum. Özellikle çevresinde böyle güvenilecek insanlar olunca. Sen, Marie, Pierre, Coco ve bu harika ev... Hem bir süre çalışmasa da parasal bir sorunları olacağını sanmıyorum. Öyle değil mi?»

«Vee'nin işini ne kadar çok sevdiğini biliyorsun. Eve gelip de kızına ve kocasına kavuşunca dünyanın en mutlu insanı olur. Ama uçmanın verdiği zevke de ihtiyacı var. Yine de sana katılıyorum. Eğer bu krizi korkusuzca atlatabilecek biri varsa o da Vee'dir. Aslında ben daha

çok Helga için endişeleniyorum.»

Eileen bakışlarını yere indirdi. Kıskandığı için kendinden nefret ediyordu. Matt, Helga ile olan ilişkisinin hangi boyutlarda olduğunu anlatmıştı, ama Eileen yine de bu duygudan bir türlü kurtulamıyordu. Matt, genç kadının çenesini okşayarak başını kendisine doğru kaldırdı. «Sana Helga'yı anlatayım, benim sevgili ikinci kız kardeşim Helga'yı. Helga bir pilotu seviyor. Uzun yıllardır bu adama âşık. Ama adam evli ve boşanamıyor. Hayır canım. Ne düşündüğünü biliyorum. Bu kadar çabuk bir yargıya varma. Başkalarının kocasını elinden alan koket bir sarışın diyorsun, değil mi? Şu her gece başka biriyle olan hosteslerden biri. Yoo, hayır. Durum sandığın gibi değil. Pilot oldukça kendini bilen bir adam. Helga için deli oluyor. Çok da nazik bir insan. Bana sorarsan fazla nazik. Karısı, adam yokken gönlünce yaşadığı halde boşanmaya yanaşmıyormuş. Çünkü kadının söylediğine göre ayrılmamasının nedeni pilot karısı olarak kendisine tanınan bedava uçak yolculuğu imkânlarından ve diğer sosyal haklardan vazgeçememesiymiş.»

«Çocukları var mı?»

«Şaka mı ediyorsun? Pilotun karısı çocuk yapmayacak kadar bencil ve kendini beğenmiş bir kadındır. Zaten bu da hikâyenin trajik yanlarından biri. İşte bu yüzden Helga için endişeleniyorum. Pilot çocuk istiyor. Helga da istiyor ve kırkına geldi. Daha fazla bekleyecek zamanı yok. Bana öyle geliyor ki atlattıkları bu hayati tehlikeden sonra Helga anne olmayı daha çok isteyecektir.»

Eileen gülümsemeye çalıştı. «Helga'yla dost olmak istiyorum. Anlattıklarından, onun adına çok üzüldüm. İyi bir insan olduğuna eminim. Ama...» Mavi şifonuyla Helga bir kez daha gözünün önüne gelmişti genç kadının. «Matt,» diye fısıldadı. «Hâlâ anlayamadığım bazı şeyler var. Değiştirmem gereken bazı düşünceler.»

Matt ayağa kalktı. «Anlattıklarıma inanmıyor musun?» diye sordu. «Hâlâ Helga ile benim aramda...»

«Hayır,» diye sözünü kesti Eileen. «Ama itiraf edeyim ki, hâlâ kıskanıyorum. Kıskançlıktan nefret ediyorum, ama...» Omuzlarını silkip, baş parmağının tırnağını yemeye başladı. «Şurama saplanmış durumda. Bu duygudan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.»

«Ben de merak ediyorum,» dedi Matt düşünceli bir sesle. Tam o sırada kapıda beliren kızıl saçlı minik yaratık, kendini Matt'in kollarına attı.

«Atta gidelim,» diye bağırdı Marie. Eliyle pencereden dışarısını gösteriyordu. «Marie attaya gitmek istiyor,» dedi Matt.

«Baba nerde?»

«Baba banyoda. Gezme!»

Matt, Eileen'e gülümsedi. «Emir büyük yerden. Ben ufaklığı dışarı çıkarsam olur mu?»

«Olur tabii. Ben de yıkanıp giyinmek istiyorum. Nerdeyse öğle oldu.»

«Seni bekleyelim mi? Koruda çok güzel bir yol vardır. Marie sana göstermek isteyecektir.»

«Siz gidin. Marie, şekerim, Eileen'e bir öpücük ver bakalım.»

Bölüm 14

SEVGİLİ UZUN BOYLU YABANCI,

Bu notu Coco'ya bırakıyorum, çünkü bir an önce Cenevre'ye dönmeliyim. Dönüp kendimle başbaşa kalmalıyım. Çünkü son yirmi dört saatin olaylarını enine boyuna gözden geçirmek istiyorum. Belki böyle kaçıp gitmek korkakça bir davranış (1:15'te yetişmeyi umduğum bir tren var). Ama bana geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmişiz gibi geliyor. Yani artık sorun senin beni anlaman, benim de seni anlamam olmaktan çıktı, senin kendini, benim de kendimi anlama sorunum haline geldi. Sanki mutluluğumuzun önündeki son engeller aramızda değil de kendi içimizdeymiş gibi.

Lütfen ne olduğunu Pierre'e anlat ve Marie'ye de yakında onu göreceğimi bildir.

Bu, benim yaşantımın en olağanüstü haftasının en olağanüstü günüydü. Vee'nin başına gelenlerden dolayı ıstırabın derinliklerinde birbirimize açılıp, sonra mutluluğun enginliğine yükselmek...

Duygularım hâlâ tazeliğini koruyor. Daha da yükseklere ulaşabiliriz. Ulaşmalıyız, ya da birbirimize sırtımızı dönmeliyiz.

Şimdi gitmeliyim. Sana söyleyebileceklerim şimdilik herhalde yalnız bunlardan ibaret.

Bölüm 15

Tren Vevey'den Cenevre'ye giderken Eileen kendi cesaretine şaşıyordu. Hayatında hiç bir zaman, hatta evliyken bile bir erkeğe bu denli açılmamıştı.

Bazen, Vevey'e geri dönüp Coco'ya bıraktığı notu yırtmayı düşünüyor, sonra da bundan vazgeçip yapabileceği en iyi hareketi yapmış olduğuna karar veriyordu. Oyun bitmişti.

Cenevre Gölü'nün sularına bakarken erkekle kadın arasındaki her şeyin de bu gölün suları kadar berrak ve temiz olması gerektiğini düşünüyordu. Bu açıklık insanı korkutsa bile...

Eileen istasyondan otele yürüdü. Artık yollardaki işaret levhalarına bakmadan nereden döneceğini biliyordu. Bu şehri özleyeceğini düşündü.

Otele geldiğinde Alan ve Samantha'nın bıraktıkları notları aldı. En son mesajda «Büyük haberi az önce radyodan öğrendik. Çok sevindik. Şimdi Le Salève'e yürüyüşe gidiyoruz. Altı civarında döneriz. İçkiler???? Sevgiler, A. ve S.» yazıyordu.

Eileen odasına çıkıncaya kadar kendi kendine güldü. Daha birkaç gün öncesine kadar Alan, Le Salève'e yürümenin kendine göre bir iş olmadığını söylüyordu. Demek fikir değiştirmişti. Samantha, Alan'a değişik bakışlar kazandırma-

yı başarmıştı. Ama yürüyüş fikri iyi bir işaret sayılabilir miydi? Biraz macera, biraz yeni bir şeyler yapmaktı, o kadar. Ama kişi kendine karşı dürüst olmalıydı. Dürüstlük temeline oturtulmayan aşklar kum üstüne kurulan şatolara benzerdi.

Odaya girip, etrafa baktı. Oda değişmiş gibi geldi ona. Sonra değişikliğin ne olduğunu anladı... Jean-Claude Longemalle'in gönderdiği çiçekler yoktu. Son birkaç çiçek de solunca temizlikçi kadın hepsini götürmüş olmalıydı. Eileen hafif bir acı hissetti içinde. Sanki yaz sona ermiş, farkına varmadan güz gelmişti.

Eileen, Vevey'e götürdüğü küçük valizi boşaltmaya başladı. O sırada kapı vuruldu. Gidip açtı. Genç bir oda hizmetçisi kapıda duruyor, Longemalle'in daha önce gönderdiği aranjmanın seramik kabını elinde tutuyordu. Kabın içinde birkaç sarı papatya vardı.

«Madam, siz yokken çiçeklerin solanlarını ayırıp suyunu değiştirmeme umarım kızmadınız,» dedi genç kız.

Eileen içinden o anda kıza sarılmak geldi. «Çok teşekkürler. Ne güzel görünüyorlar,» dedi sıcak bir tonla.

Çiçekleri alıp tuvalet masasının üstüne koydu. Bu çiçekler umudun yaşayan sembolleriydi. Eileen o anda ne kadar umut dolu olduğunu fark etti birden.

Banyoya girdi. Kırmızı kadife pantolonunu çıkardı. Bunu tekrar temizleyiciye göndermek gerekiyordu. Bu pantolona çok alışmıştı, neredeyse onsuz bir gün düşünemiyordu. «Ama Matt olmasa sen bu pantolonu asla alamazdın,» dedi

yüksek sesle. Bazen değişiklikler dürüstlükten uzaklaşmaya değil, ona yaklaşmaya yardımcı oluyordu. Kendi seçtiği elbiseleri düşündükçe o elbiseleri seçen kişinin gerçek Eileen olmadığını anlıyordu. Dürüst davranmadığını, ürktüğünü, içindeki Eileen'e karşı bir başka Eileen olduğunu düşünüyordu.

Yeni Hayat adlı butiğe gidip, bir tane bu pantolondan, birkaç tane de kazak ve bluz türünden şeyler almaya karar verdi. Küveti doldurmaktan vazgeçip duşu açtı. Gelecek kendisi için ne getirecek olursa olsun her şeyi kırmızılar içinde karşılamaya karar vermişti. Grilerin devri kapanmıştı artık. Matt kırmızı sevdiği için değil bu, Eileen kendini kırmızılar içinde görmek istediği içindi.

Son defa olarak duman rengi bir etekle bluz giydi. Kafasında bir şeyler tasarlıyordu. Eğer bunu gerçekleştirebilirse bundan böyle büroda giyeceği elbiselere ihtiyacı kalmayacaktı. Getirdiklerinin hepsini Cenevre'de bırakıp, Vee'den bunları bir hayır kurumuna vermesini isteyecekti.

Bir kez daha Mont Blanc Köprüsü'nden geçti. Eileen bu kez de ne yapacağını biliyordu. Yine Büyük Cadde'ye saptı. Dar sokaklardan geçerken yine bir şeylerin olacağı duygusuna kapıldı.

Aynı küçük mağazaya girdi. Uzun boylu yabancıyı, Matt Edwards'ı, ilk kez gördüğü tezgâha baktı. O gün onun buradaki varlığı Eileen'i nasıl heyecanlandırmışsa bugün de yokluğu aynı şekilde heyecan vericiydi. Eileen'in gözleri ipek eşarp kutularına takıldı. Matt o gün eşarp-

larla uğraşırken Eileen'in yüreği neredeyse duracak gibi atıyordu.

«Ooo! Madam, hoş geldiniz.» Eileen başını kaldırıp baktığında geçen gelişinde kendisine yardımcı olan tezgâhtarı gördü.

«Buradan aldıklarımdan çok memnun kaldım. Bir şeyler daha almak istiyorum.»

«Çok iyi bir karar,» diye gülümsedi tezgâhtar.

Kırk dakikà sonra Eileen'in yeni gardırobu hazırdı. Kasanın yanında dağınık halde duran kırmızılara, pembelere baktı ve Matt'in son yaptığı tabloyu hatırladı. Kırmızının içinde infilak eden daireler...

Her şey birbirine bağlanıyordu şimdi. Yavaş yavaş her şey bağlanıyor, bilmecenin kareleri birer birer doluyordu.

Richemond Otel'e doğru yürürken Eileen kendini çok huzurlu hissediyordu. Hâlâ belirsizlikler vardı. Ama artık hata yapmadığını biliyordu. Ne kendine ne de başkasına haksızlık etmiyordu. Bundan emindi.

Longemalle'in partisinde ışıklar söndüğünde Matt'in söylediği sözleri hatırladı. «Senin pusulan tam kuzeyi gösteriyor. Kendine güven, bana güven.»

Bu sözler Eileen'e acı vermişti o zaman. Ona Keith'in acımasızlığını hatırlatmıştı. Şimdi Matt'in sesi kulaklarında yankılanırken bu sözler Eileen'e, yol gösteren bir meşale gibi görünüyordu.

Kendine ve Matt'e güvenmek iki ayrı tutum değil, iç içe geçmiş tek bir davranış biçimiydi.

Mont Blanc Köprüsü'nden geçerken, «Kendi yargılarıma güvenebildiğime göre bundan sonra Matt'e de güvenebilirim,» diyordu.

Eileen, köprünün üstünde durup sekiz yaşlarındaki bir kız çocuğu ile yanındaki küçük oğlana baktı. Köprüden sarkıp göldeki kuğulara ekmek atıyorlardı. Kuğular ekmekleri yemiyor, çocuklar da kuğulara kızıyorlardı. Birden Eileen'in kafasında bir hikâye oluştu. Bu yalnızca özel bir ekmek yiyen kuğunun hikâyesiydi. Yemek seçen çocuklara okunmak için iyi bir hikâye olurdu. Aklına bir nakarat geldi. «Tektir benim ekmeğim, ben onu isterim.»

Eileen birden gülmeye başladı. İki çocuk dönüp Eileen'e baktılar. Aklından geçenleri onlara nasıl anlatabilirdi? «Tektir benim ekmeğim, ben onu isterim.» Matt Edwards. Çocuklara sevimli sevimli gülümseyip yoluna devam etti.

Richemond Oteli'nin lobisine girerken Matt'den bir mesaj olmaması ihtimaline karşı kendini hazırlıyordu. Ama Matt eninde sonunda telefon edecekti. Eileen'in bıraktığı nota mutlaka cevap verecekti. Ama ne zaman arayacağı belli değildi.

Yine de, resepsiyondaki genç bir mesaj olmadığını söylediğinde Eileen üzüntü duydu. Matt'i düşünmekten vazgeçmeye karar verdi. Yukarı çıkıp yeni aldıklarını deneyecekti. Sonra da oturup kibirli kuğunun hikâyesini yazacaktı.

On beş dakika sonra kırmızı beyaz çizgili gömleğinin kollarını kıvırmış, pembe fitilli kadife pantolonunu giymiş, hikâyeyi yazıyordu.

Kuğunun adı Billy'ydi. Cenevre Gölü'ndeki bütün kuğulardan daha hızlı yüzerdi. Herkes onu çok severdi. Billy'nin tek sorunu Madam Tour'un fırınındaki ekmeklerden başka ekmek yiyememesiydi.

O sırada telefon çaldı.

Matt arıyordu. Matt kilometrelerce uzaktan biricik sevgilisini arıyor, onu anladığını ve öyle bir notu bırakmakla çok cesurca davrandığını söylüyordu.

«Bir fikrim var,» dedi Matt.

«Söyle bakalım.»

«Aslında bu senin fikrin sayılır. 'Ufaklık'la Uzun Boylu Yabancı'yı bir kenara bırakma fikri. Bizi yanlış yola saptıran o yere yine gidelim. Onu izleyen bütün yanlış anlamaların başladığı yere. Seni Chandelier'de bekliyorum. Saat sekizde.»

«Kaderi zorlamak gibi bir şey bu,» dedi Eileen.

«Evet, zaten neden de bu ya! Kaderi zorlayacağız. Kader bize oyun oynayamayacak artık.»

«Sanırım bunu yapmamız gerek.»

«Yapıyoruz.»

Bir süre sessizlik oldu. Eileen, Matt'in ellerini omuzlarında hissetti bir an. Matt'in dudakları dudaklarındaydı sanki.

Matt'in sesi, «Bu akşam görüşmek üzere. Geç kalma,» diyordu.

Eileen geç kalmıştı.

Uluslararası bir üne sahip Richemond Oteli'nin tarihinde ilk kez bir asansör bozuluyordu ve Eileen de o asansörün içindeydi. Eileen Connor kafasının içinde tekmeler, çığlıklar atıyor ve kaderin bu zalim oyunu karşısında isyan ediyordu.

Chandelier'e beş dakika önce varmak istemeseydi, belki bu belalı asansöre binmemiş ola-

caktı. O zaman yedi kırk beşte taksiye binmiş olurdu. Oysa şimdi saat sekizi çeyrek geçiyordu. Eileen midesindeki bulantı ve kramplarla telefon kulübesindeydi şimdi.

Telefona jetonu attı. Numarayı çevirdi. İçinden dualar ediyordu.

«İyi akşamlar. Chandelier Restaurant?»

«Mösyö Matt Edwards'la görüşmek istiyorum. Kendisi barda olacaktı. Lütfen, lütfen çağırabilir misiniz?»

«Oradaysa, tabii madam.»

Eileen'in aklından sayısız görüntüler geçiyordu. Uçağın kaçırıldığını öğrendikten sonra Vevey'e telefon edişi, elinde kangurusuyla Marie, Matt'in öpücükleri, takılmaları...

Matt'in beş dakikalık gecikme yüzünden Chandelier'den ayrılışı.

Matt...

İşte gerçek Matt Edwards telefondaydı. Sesi telaşlı ama sevgi doluydu. «Sevgilim iyi misin? İyi misin Eileen?»

Eileen gözlerini kapadı. Gözyaşlarını zor tutuyordu. «Oradasın. Bekledin demek,» diyebildi.

«Tabii bekledim. Ama çok uzun geldi. Bu gece zamanında gelmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum. O yüzden dakikalar geçtikçe aklıma çok kötü şeyler geldi. Ne oldu söylesene. Sen iyi misin?»

«Asansörde kaldım. İyiyim. Herkes iyi. Hayatımın en uzun yarım saatiydi. Yürümek istiyorum sevgilim. Açık havaya ihtiyacım var. On on beş dakika sonra orada olurum.»

«Acele etme. Ben burdayım.»

Eski Kent'e gidinceye kadar Eileen, Matt'in te-

lefonda son söylediği sözleri tekrarlıyordu. «Acele etme. Ben burdayım.» Bu sözler onu sarıyor, ısıtıyor, göklere çıkartıyordu. Asansörde kaldığı zaman, mutluluk için son şansını da elinden kaçırdığını düşünmüştü.

Eileen, Chandelier'in barına doğru yürürken Matt onu karşılamak için ayağa kalktı. Sanki günü aydınlatmak için güneş doğuyordu.

«Merhaba Eileen.» Dudağına hafif bir öpücük kondurdu. Bu öpücük en ateşli kucaklaşmalardan bile daha yakıcıydı.

«Merhaba Matt.»

«Masaya geçmek ister misin?»

«Yoo, hayır. Barda oturalım.» Eileen barın havasını sevmişti. İnsanların yarattığı sıcak atmosfer, sıra sıra dizilmiş şişelerin aynadaki görüntüleri ve sevimli barmen, Eileen'in hoşuna gitmişti.

«Ben beyaz şarap içiyordum ama şampanyaya başlasak nasıl olur?»

«Çok iyi.»

«Yalnızca kendimizi kutlamak için değil.»

«Bogota'dan gelen büyük haber için de demek istiyorsun.»

«Dahası var. Helga. Helga'nın büyük aşkı olan pilot sen gittikten sonra telefon etti. Uçağın kaçırıldığını duyunca dünyalar başına yıkılmış. Helga'sız mutlu olamayacağını bir kez daha anlamış. Karısıyla konuşup 'Ya sen beni boşarsın, ya ben seni,' demiş.»

«Matt, bu çok güzel bir haber,» derken yüzü neşeyle aydınlandı Eileen'in. «Doğrusu çok heyecanlandım.»

«Heyecanlandın mı? Sen zaten heyecanlı de-

ğil miydin? Ne değişiklik...»

«Değişiklik? Tabii değişiklik. Haklısın. Artık Helga'yı bir düşman gibi görmüyorum. Kıskançlık bitti.»

Barmen gümüş bir buz kovası içindeki yeşil şişeyi çıkardı. Şişeyi dik tutarak Matt'e markayı gösterdi.

«Mükemmel,» dedi Matt.

Barmen mantarı ustalıkla patlatarak köpüklü şarabı kadehe koydu. Matt tadına baktı ve başıyla onayladı. Barmen önce Eileen'in, sonra da Matt'in kadehine şampanya koydu.

Matt kadehini kaldırdı. «Bütün mutlu sonlara içelim mi?»

Eileen de kadehini kaldırarak, «Ben buna içiyorum,» dedi.

Şampanyalarını yudumladılar. Eileen içini çekerek, «Ben tekrar Coca-Cola'ya nasıl döneceğimi bilmiyorum,» dedi.

«Dönmek gerekmiyor. Ben sana her zaman şampanyalar ikram etmeye hazırım.»

Eileen'in yanakları alev alev yanıyordu. «Matt...»

Matt, genç kadının elini tutarak, «Sus, bir şey söyleme,» dedi. «Aramızda bir sürü yanlış anlama oldu. Artık riske girmek istemiyorum. Dolaylı yollardan gidecek zamanımız yok. Senden karım olmanı istiyorum. Seni seviyorum Eileen. Benimle evlenir misin?»

Eileen zeki siyah gözlere, uzun süredir rüyalarına giren o yüze baktı. Bütün vücudunun baştan aşağı ürperdiğini hissetti. Şimdiye kadar attığı her adım onu bu ana getirmişti. İçindeki tüm umutlar hep bu an içindi.

Konuşabilecek gücü kendinde bulunca, «Benim hiç evim olmadı. Şimdi sana bakıp, 'İşte benim yuvam, kalbimin yuvası' diyorum. Bedenimin yuvası, ruhumun, beynimin yuvası,» diyebildi.

«Benim tatlı şairim,» diye mırıldandı Matt. Dudakları birleşti. «Bana evet mi diyorsun? Evet de de dünyanın en mutlu erkeği ben olayım.»

«Aramızdaki tüm engelleri yıktığımızı sanıyorum. Bu akşam geç kaldığımda sana olan inancımı kaybetmedim... Sonra sen Helga'yı anlatınca sadece bir sıcaklık duydum...»

«Söyle sevgilim, geriye ne kalıyor?»

«Senin bana hep şampanyalar ikram etmeni istiyorum. Ben de sana şampanyalar ikram etmek isterim. Beni anlıyor musun, Matt? Eğer yalnızca karın olursam senin istediğin kadın olamam. Çalışmam gerek.»

«Sen buna engel mi diyorsun? Tabii ki işini bırakma. Seninle olduktan sonra New York'ta da otururum.»

«Hayır, hayır,» dedi Eileen. «Reklamcılık alanında çalışmak istemiyorum. Reklamcılık benim için bitmiştir. Orada ben zirveyi gördüm. Artık bırakabilirim, çünkü o zirve anı bile lekelendi. Şimdi istediğim çocuk kitapları yazmak. Marie o masalımı çok sevdi. Bugün de yeni bir hikâyeye başladım ve bunların arkası gelecekmiş gibi bir his var içimde. Eğer çocuklarımız olursa onlar da bana ilham kaynağı olurlar, değil mi? Çocuğumuz olsun istersin, değil mi Matt?»

«Ne yani, Marie'nin çarşaflarını spor olsun diye mi değiştirdim sanıyorsun? Marie'ye baktığımız gece benim çocuk istediğimi anlamadın mı?

Senden olmasını istediğimi?»

«Böyle düşünmeye cesaret edemedim,» diye fısıldadı Eileen. Genç kadın daha az duygusal bir konuya dönerek, «Çocuk kitapları fikrini beğendin mi? Kitapları nerde olursa yazarım. New York'ta olmamız gerekmiyor. Nerede olursak olalım... Yeter ki yanımda sen ol. Nereye gidiyorsun?» diye sordu Eileen, genç adam birden ayağa kalkınca. «Ben sana 'evet' diyorum. Sen kaçıyorsun, öyle mi?»

İkisi de güldüler. «Sevgilim, sevgilim benim. Resepsiyona gidiyorum. Sana bir şey göstermek istiyorum.»

Bir dakika sonra Matt elinde siyah deri kaplı bir dosyayla döndü. «Geçen gece Vevey'deyken, Vee'nin sözünü ettiği resimleri hatırladın mı? Marie için çizdiğim resimleri?»

«Evet, hatırladım tabii.»

«Onları buraya getirdim. Onlara bakmanı istiyorum. Senin sanatına kendimi de karıştırmak istediğimi sanma. Ama bu resimlerin bazılarını kitapların için kullanabilirsin... Neyin var? Yüzün bembeyaz kesildi. Bunu beğenmedin mi?»

Eileen elinde bir kuğu resmi tutuyordu. Küçük, kibirli bir kuğu, gagasını havaya kaldırmıştı. «İnanamıyorum. Bu Billy. Olamaz.»

«O mu? Bu Billy'yi bana biraz daha tanıtır mısın? Bir rakip filan mı?»

Eileen kuğunun çizgilerine hayran olmuştu. Sonra neşeyle diğer resimlere baktı. Son olarak diğerlerine benzemeyen bir resme geldi sıra. «Bu nedir?» diye sordu Eileen.

«Bu benim rüya evim. Bir türlü kurmaya cesaret edemediğim ev Çünkü bu evi paylaşacak

kadını bulabileceğime inanmıyordum.»

Eileen, Matt'in elini tuttu. Güçlükle konuşuyordu. «Her şeyi var bu evin. Balkonlu bir yatak odası... İki çalışma odası da ne oluyor Matt?»

«Neden olmasın? Nasılsa gerçekleşmesi imkânsız bir rüyaydı gördüğüm. Onun için belki sanatçı bir karım olur diye düşünmüştüm. Yani sadece bir rüyaydı.» Hafifçe gülümsedi. «Haa, bak aklıma gelmişken... Vevey'le Cenevre arasında satılık bir arazi var. Göl manzaralı. Ne dersin?»

«Matt Edwards, eğer bu kadar mükemmel olmaya devam edersen, ben ...ben...» derken şaşkınlığını gizleyemiyordu genç kadın.

«Sen ne?»

«Ben seni öylesine seviyorum, öyle çok seviyorum ki... Sana kocaman bir öpücük vermek istiyorum. Hem de bir zamanlar uzun boylu bir yabancı, Cenevre'de böyle şeyler herkesin içinde yapılmaz demiş olmasına rağmen.»

«Unut o uzun boylu yabancıyı. Herkesi unut ve yalnızca beni düşün.»

Eileen de öyle yaptı.

BEYAZ DİZİ

Yeni Umutlar

Rastlantı

Kendisine önerilen iş yolculuğu aslında çok cazipti. Ama İsviçre, Eileen için yalnızca uğradığı kalp kırıklığından bir kaçıştı. Cenevre'de, Marsden Reklam Ajansı'nın en girişken yöneticisine çevirmenlik ve sekreterlik yapacaktı. Belki böylece işlerine gömülüp başarısız evliliğini ve acılarını unutabilirdi...

Ve bir rastlantı sonucu hayatına Matt Edwards girdi. Nihayet eski bir düş gerçeğe dönüşmüştü. Oysa Eileen'in kırık kalbinin ona hiç unutturmadığı bir şey vardı... Düşler kâbuslara da dönüşebilirdi!

200 TL.